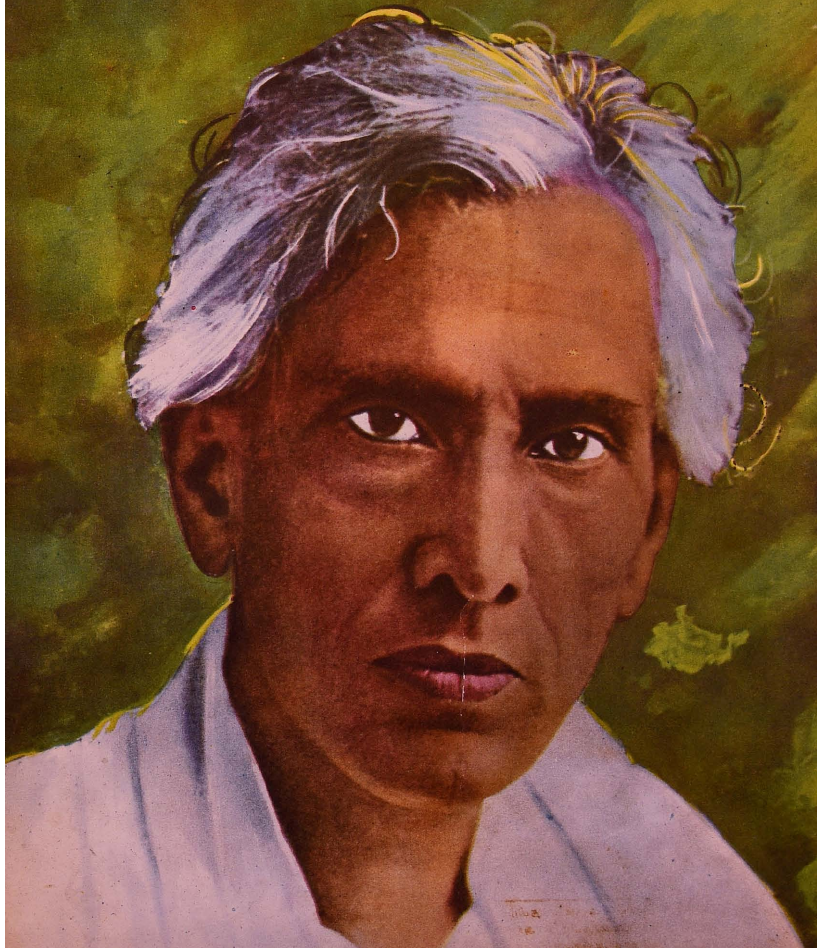

தமிழரசு

16-5-1977 50௯௧.

அரசு - மிகவுயர்ந்த தரமான போர்ட்லேண்ட் சிமெண்ட் உங்களுக்குக் கிடைக்கிறது

அரசு சிமெண்ட் தரத்தில் தலைநிந்து
விளங்குவது தரமே உருவானது. வலி
மைக்கு மற்றொரு பெயரான அரசு,
வலுவான கட்டுமானங்களுக்கு நேர்
நிகரில்லாததாகும்.

அரசு சிமெண்டுக்குள்ள தனிச் சிறப்புத்
தன்மைகள், அதனால் கட்டப்படும் எதையும்
திண்மையும், நீர்க்காத திறனும்
கொண்டு செடுங்கலாம் நீடித்து விளங்கச்
செய்கின்றன.

அரசு ஒரு கனீச, விஞ்ஞான சீதியான
தயாரிக்கப்படும் போர்ட்லேண்ட் சிமெண்ட்
குடிநீருப்பு இல்லங்கள், பண்ணைக் கட்டிட
ங்கள், அலுவலக கட்டிடங்கள்,
தானியக் குதிரைகள், குழாய் அமைப்புகள்,
அணைகள், பாலங்கள், நீர்த்தொட்டிகள்,
நீர்த் தேக்கங்கள், நீச்சல் குளங்கள்,
அலங்கார அமைப்புகள் போன்ற
எத்தனையோ கட்டுமான வேலைக்கு
அரசு அருமையான தொகு சிமெண்ட்.

அரசு தமிழ்நாட்டிலேயே முதலாவதான
ஒரே அரசினர் துறை சிமெண்ட் ஆகும்.

யால், கடுமையான தரக்கட்டுப்பாடு
களைக் கையாண்டு உற்பத்தி செய்யப்
படுகிறது.

தமிழ்நாடு சிமெண்ட்ஸ் கார்ப்பரேஷன் லிமிடெட்
ஆலய்களும், இராமநாதபுரம் மாவட்டம்

அரசு - வலிவும் வளப்பும் வாய்ந்தது

தமிழரசு

சரத்சந்திரர்
நூற்றுண்டு விழா
சிறப்பிக்கீழ்

மலர் : 7

இதழ் : 22

16-5-1977

இந்த இதழில்

தரம் மிக்க கதைகள் யாத்தூர் ..	2
ஞாயிறும் திங்களும் ..	3
சரத் சந்திரரின் பாத்திரப் படைப்புகள் சாகா வரம் பெற்ற அழியாச் கடர்கள் ..	6
படமும் செய்தியும் ..	12
நாவல் மன்னர் சரத் சந்திரர் ..	15
சரத் சந்திரர் வாழ்க்கையும் சாதனையும் ..	17
வைகுந்தன் உயில் (சரத் சந்திரர் நாவல்)	24
சரத் சந்திரரின் கடிதங்கள் ..	44
சரத் சந்திரரின் ஆக்கங்கள் ..	46

கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்களுக்கு ஆசிரியர்
பொறுப்பாளி அல்ல.

எப்போதும் பொய்யின் மூலம்
மெய்யை மெய்ப்பிக்க முடியாது என்பதை
நினைவிலிருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.
உண்மையை உண்மையாகத்தான்
சொல்ல வேண்டும். சகல மனிதர்களுந்
தங்கள் தங்கள் புத்திக்குத் தகுந்தபடி
புரிந்து கொள்வார்கள். இன்று புரிந்து
கொள்ளாவிட்டால், நாளை புரிந்து
கொள்வார்கள். புரிந்து கொள்ளா
விட்டாலும் அதற்காகப் பொய்யின் மூலம்
புரிய வைக்க முயல்வதுதான் பெரிய
அநியாயம். பொய் எப்போதும் பாபம்.
அதை உண்மையுடன் கலந்து கூறுவது
மகாப்பெரிய பாபமாகும்.

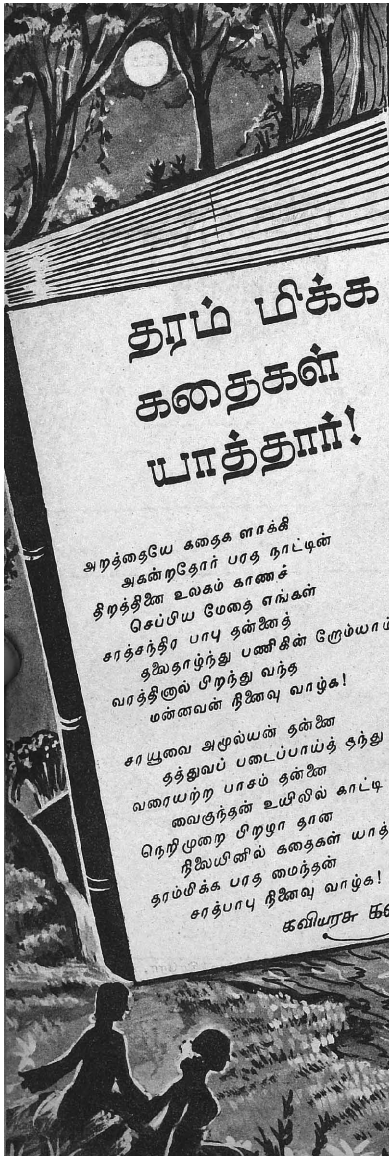
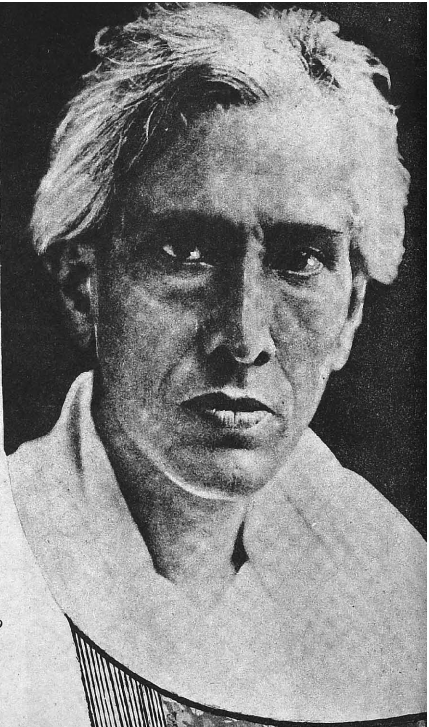
—சரத்சந்திரர்.

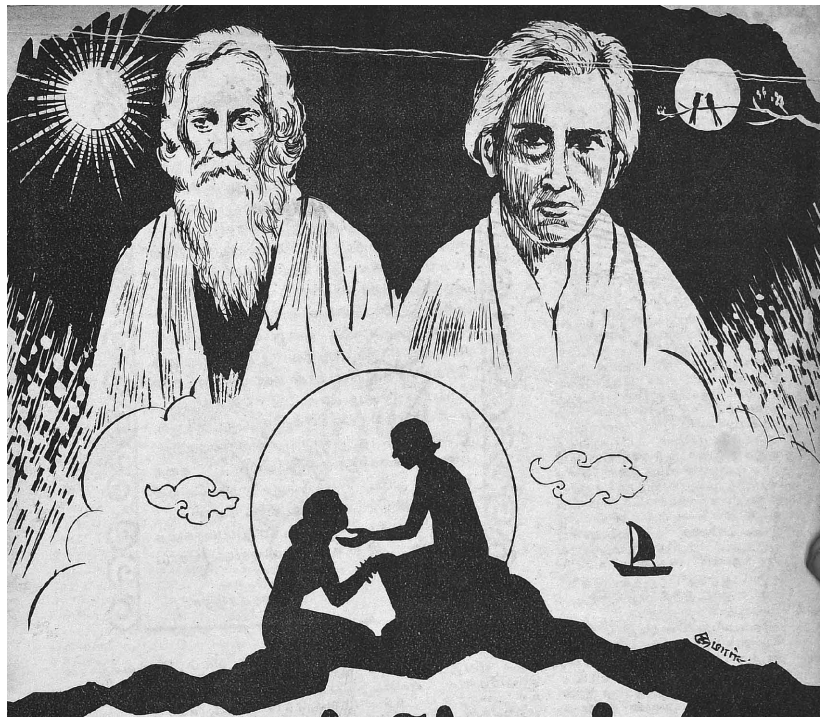
தரம் பிக்க கதைகள் யாத்தார்!

அறத்தையே கதைகளாகக்
அகன்றதோர் பரத நாட்டின்
திறத்தினை உலகம் காணச்
செய்யிய மேதை எங்கள்
சாதசந்திர பாபு தன்னைத்
தலைதாழ்ந்து பணிகின் றேமயாம்
வரத்தினால் பிறந்து வந்த
மன்னவன் நினைவு வாழ்க!

சாயுவை அழல்யன் தன்னை
தத்துவப் படைப்பாய்த் தந்து
வரையற்ற பாசம் தன்னை
வைகுந்தன் உயிலில் காட்டி
நெறிமுறை பிறழா தான
நிலையினில் கதைகள் யாத்த
தரம்பிக்க பரத மைந்தன்
சாதபாபு நினைவு வாழ்க!

கவியரசு கண்ணதாசன்

ஞாயிறும் தீங்களும்

த. நா. குமாரஸ்வாமி

இரு சட்டர்கள்—ஒன்று ஞாயிறுக்கு ஒப்பானது; மற்றது திங்களளுக்கு நிகரானது—வங்க இலக்கிய வானில், சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து இந் நூற்றாண்டு முற்பகுதி வரை ஒளி பரப்பின. மகா கவி ரவீந்திர நாத தாகூர் காவியம், நாடகம், சிறுகதை, புதினம், கட்டுரை, இசைப் பாட்டு, ஒவியம் என்று பல்வேறு கலைத் துறைகளில் ஆற்றல் மிகுந்த படைப்புக்களைத்

தந்தவர். ஆனால் அவருடைய காவியங்களும், பாட்டுக்களும் சிறு கதைகளுமே அவருக்குப் புகழைத் தருவன.

நல்குரவே காணாத ஒரு குடும்பத்தில் திருமடந்தையும் நாமகனும் அள்ளித் தரும் செல்வச் சூழலில் உருவாகிய அவர், எந்த விதமான கட்டு திட்டமுமின்றித் தம் அறிவினை வளர்த்துக் கொண்டவர்; கதிரவனைப் போல் உலகு பரந்த கீர்த்தி—முகடம் அணிந்த

இலக்கிய மன்னனாக ஆட்சி செலுத்தியவர்.

சரத் சந்திரரோ, ஆற்றங்கரை நிலவென நாவல் துறையில் மட்டுமே தண்ணெளி வீசித் தம் நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவர். ஓர் எளிய குடும்பத்தில் தோன்றி, இளமை தொட்டு தடு வயது வரை வறுமையிலும், வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலும் மல்லிக் கொடுத்துப் புகழின் உச்சிக்கு வந்தவர். சரத் பிற

காலத்தில் இப்படி ஆவார் என்பதற்கான அறிகுறி எதுவுமே இல்லை. ஆனால் இவரிடம் கரந்திருந்த அந்த மோதா விவாதத்தின் பிறம்பு என்பது மறைந்து இருக்கும்? உரிய காலத்தில் அது வெளிப்பட்டது. ரவீந்திரரின் அமைதி நிரம்பிய வாழ்க்கை இவருக்கு ஏற்படவில்லை. ஊர் தங்காமல் நாடோடி போல் திரிந்தவன்; சமூகம் அருவருக்கும் மக்களுடன் இணைந்து பல விசித்திர அநுபவங்களைப் பெற்றவன்; வாழ்க்கையின் கசப்பான உண்மைகளை நேரில் கண்டு மனத் திட்பம் கொண்டவர். விதி இவரைப் பலதரப்பட்ட மக்களுடன் மோதவிட்டது. இவருக்கு நன்மையாகவே முடிந்தது. இதன் அநுபவங்களே இவருடைய புதினங்களுக்குப் பொருளாகாயின. இவர் தீட்டியுள்ள கதாபாத்திரங்கள், குணச்சித்திரங்களையாவும் யதார்த்தமானவை, கற்பனையல்ல. இதனால் வங்க நாடவாசியர்களிடையே 'ரியலிஸ்ட்' ஆகத் திகழ்கிறார். பிற்காலத்தவருக்கு இவர் இத்துறையில் வழி காட்டியாக விளங்குகிறார். ரவீந்திரரோ முற்றும் முற்றும் 'ஐடியலிஸ்ட்' கற்பனைச் செறிவையடையாவிடாது— மக்களில் சீழ்மட்டத்தவரை மகையுச்சியிடுவது நோக்குவதுபோல் நோக்குபவன். அதுதாபம் உண்டு. ஆனால் ஆழ்ந்த பற்றுதல் இல்லை. அவரே ஓரிடத்தில் கூறுகிறார்.

கலை என்பது மனிதனுடைய சிருஷ்டி; அது இயற்கையன்றும், வாழ்வில் நடப்பதெல்லாம் புனிதமென்று சொல்லிவிட முடியாது. அழகவே முக்கால்வாசி. அவை இலக்கியத்துக்கு உதவாத விஷயங்கள். இயற்கையை உள்ளபடி வர்ணிப்பது வெறும் போட்டோ. அது வர்ணமும், ரேகையும் கொண்ட சித்திரமாகாது. திணசரிப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் மயிர்க் கூச்செறியும் சம்பவங்கள் இலக்கியமாகுமா? குணச்சித்திரம் வரைவதென்றால் லேசான காரியமல்ல. கலை நோக்கு அனுபவம் அவசியம் வேண்டும்; கற்பனை ஒன்று மட்டுமிருந்தால் போதாது. இருதயத்தின் அனுதாபத்தை யெல்லாம் சொரிந்து நான் கதாபாத்திரங்களை ஜோடனை செய்த கஷ்டம் எனக்கல்லவா தெரியும்! நல்லதமிழ்ருக்கும்; கெட்டதமிழ்ருக்கும். இவை விவாதத்துக்குரிய விஷயங்களல்ல. கலையில் கலகத்துக்கு இடமில்லை. 'கதை சுமமாக முடிய வேண்டும்; தர்மம் வெற்றி பெற வேண்டும்; அதர்மம் அழிய வேண்டும்'!—இதெல்லாம் நீதியைப் போதிப்பவர்களுக்குத்தான்; இலக்கிய சிருஷ்டி செய்யவனுக்கல்ல!

—சரத்சந்திரர்.

வாணி எனக்குத் தரும் பொருள்; நான் தரும் இம்மாநிலத்துப் பாடலைக் கவைதான். எல்லாவற்றையும் விட உட்புக முடியாதது மனித உள்ளத்தின் ஓர் மறைவு. கவிஞன் தன்னுள் தினைத்திருப்பவன்; அதன் பின்பே அவனது உள்ளக் கிடக்கை வெளியாகும். எனது வாழ்க்கை வெளிக்குள் கட்டுண்டு கிடப்பவன் நான். உழவன் வயலடை ஏரீனை ஓட்டுகின்றான்; தறியில் நூலைப் பாவுகிறான் நேசவாணி; கடலில் வலையை வீசுகிறான் வலஞ்சன். இவர்களது உழைப்பின் சிறப்பு வெகு தொலைவு விரிவது. இவர்களைக் கொண்டே நிலவுகிறது இவ்வையத்தோர் வாழ்வு. சமூகத்தின் உயர் பீடத்தில் வீற்றோரே வாயிலில் அமர்ந்து ஒதுங்கியே நான் இவர்களது இன்பதுன்பங்களில் சிறிதே பங்கு ஏற்றுள் என்போதாவது அவர்களது எல்லைக்குள் கால் வைத்தவன். உட்புகுந்து இவர்களுடன் உறவு கொள்ளும் திறமை எனக்குத் துளியேறும் இல்லை. வாழ்வுடன் ஒட்டியோது போனால் இப்பாட்டின் செல்வம் அனைத்தும் பயன்றே ஒழியும். எனக்குள்ள இவ்விழக்கினை நான் உணர்வேன். என் இசையில் ஏதோ ஒரு சுருதி

குறைவுதான். விசித்திரத்துறைகளில் எனது பாட்டுத் திறன் சென்றிடினும், எவ்விடத்திலும் உள் நுழைந்து பார்த்த பொருமை அதற்கில்லை. செயலிலும் சொல்லிலும் உண்மை நடப்பினைப்பெறு மண்ணோடு இழைந்து நிற்கப்படுவ மக்கள் வாழ்வின் உயர்வை உணர்ந்தவனாவான். உண்மை போட்டு ஒட்டியிருக்க வேண்டும்; வெறும் பாணியே செய்வது கண்ணையக்கும் வித்தை. உண்மைக்கான விதையைக் கொடுக்காமல் பெற்றிடும் இலக்கியப் புகழ்புகழேயன்று. எளிய மக்களின் இதயத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் புதுமைக் கவிஞனே வா! துன்பத்தில் உழன்று வாயடைத்துத் தலைதாழ்ந்து திடுக்கிடடிக்கும் இவர்களுக்கு இப்பாரில் இடம் வேண்டும். அருகில் இருந்தும் சேய்மையரான இவர்களது குரலையும் நாம் கேட்க வேண்டும்; இவர்களது உறவினை நீயே!

இதிலிருந்து கவியரசர் தமக்குள்ள ஒரு பொருள் குறையை வெளிப்படுத்துகிறார். ரென்பவது தேற்றம். அவர் பாட்டிற்கே அவர் புலவன் அன்றே! அவரது உலகம் தனிப்பட்டது. அவரது கவிதை

யுள்ளும் வளம் பெறுவதற்கான ஒரு சூழலில் அவர்தோன்றியவர். அது வேராக இருப்பின் அந்தக் காவிய விவாசம் முழு மலர்ச்சியின்றிக் கருகிப் போயிருக்கும்! மனிதர்களை அவர்களுடைய சுற்றமும் சூழ்நிலையும் உருவாக்குகின்றமை என்பது முற்றிலும் உண்மையே.

சமகாலத்தவராயினும் சரத்சந்திரர், ரவீந்திரரை விடப் பல ஆண்டுகள் இனையவர்—பதினைந்து வயது சிறியவர். சரத்சந்திரருக்கு இலக்கியத்தில் ஆர்வம் வருவதற்குக் காரணம், அவருடைய தந்தை விட்டுச் சென்ற அரை குறையான பல இலக்கிய முயற்சிகளாகும். அவற்றைப் படித்த பிறகே எழுதுவதற்கான துடிப்பு அவருக்கு ஏற்பட்டது. அந்தக் காலத்தில் பங்கிம் சந்திரரின் பிரபாவம் மக்களிடையே மழுங்கவில்லை. பங்கிம்மும் போர்வாலும் புதினங்களைப் புதிய எவரலும் புதினங்களைப் புதிய எவரலும் என்ற கருத்து நிலவிவந்தது. சரத்சந்திரர் கம் இளமையில் பங்கிம்மின் இலக்கியத்தில் தோர்ந்து அவர் விரைந்து உள்ளே சென்று குணச்சித்திரங்களை—விதவை குந்தநந்தினி (விஷு

தீர்த்தியத்தை எப்போதும், எந்நிலையிலும் கைக்கொள்ள முயற்சிக்கவேண்டும். இதனால் வேத சாஸ்திரங்கள் பொய்யாகப் போவதானாலும் சரி. இவை சத்தியத்தைவிட உயர்ந்தவை அல்ல. சத்தியத்தின் முன் இவை அற்பமானவை. பரிவாரத்தாலோ, மமதையினாலோ வெகு நாளைப் பழக்கத்தினாலோ கண்ணை மூடிக்கொண்டு அசத்தியத்தைக்கடைப்பிடிப்பதில் புண்ணியமில்லை.

—சரத்திரர்.

விருகூம்), ரோகினி (ஸ்ரீதினாகரத்தன்மையில்), சைவலினி (சந்திரசேகரன்) ஆராய்ந்து, பங்கிம் இப்பாத்திரங்களை முழுமையாக ஏனோ சமைக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து வருந்தினார். இவர் பள்ளியில் மாணவர்களை இருக்கையில் விடுமுறை நிமித்தம் தம் வீட்டிற்கு வந்த உறவினன் ஒருவன் ரவீந்திரரின் 'பிரகிருதி' பிரதிசோத' (இயற்கையின் வகை) என்ற நாடகத்தைப் படித்துக் காட்டினான். அது முதல், சரத்திரருக்கு ரவீந்திரரிடம் பெரு மதிப்பு ஏற்பட்டது. பங்கிமின் வழியைவிட்டு முற்றிலும் மாறிய வகையில் ரவீந்திரரின் 'சோககேர் பாலி' (விநோதினி) என்ற புதினம் வெளியாகியது. அதன் நடைபுறம் புதுமைக் கதைப் போக்கும் சரத்திரரை மெலும் வசிக்கித்து விட்டன. ரவீந்திரரைத் தம் குருவாகவே போற்றினார். ஒரு சமயம் சரத்திரரின் நண்பர் ஒருவர் கேட்டாராம்—'இந்த ரவீந்திரரின் இலக்கியங்கள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை' என்று. அதற்கு சரத்திரர் 'ரவீந்திரர்' என்போன்ற எழுத்தாளர்களுக்காக எழுதினார்; உள்மேல் போன்ற வாகசர்களுக்கு நான் எழுதினேன்' என்றார். சரத்திரர் யதார்த்தவாதி. வாழ்க்கையில் நடக்கும் உண்மைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும். ரவீந்திரரோ கற்பனையில் திளைக்கும் வகையினால். இத்துணைப் பத்திரப்பிணம் சரத்திரர் ரவீந்திரரை குட்டுத் தனமாக அடிவாய்ற்றிச் செல்வபுரல்கள். சமயம் வாய்க்கும்போது உள்ளத்தில் பட்டதைப் பளிச்செனச் சொல்லக்கூடியவர். தம் எதிர்ப்பைக் காட்டக் கூடியவர். ரவீந்திரர் மகாத்மா காந்தியின் 'சர்க்கா' இயக்கத்தைக் கண்டித்தபோது சரத்திரர், அந்த இயக்கத்தினால் மக்களுக்கு நலனை உண்டாக்கும் என்று வாதிட்டார். ஆனால் அஹிம்சாவாதியான சாந்தியடிகளைப் பின்பற்றும் இவர் தம்

நிழலில் வயங்கரவாதிக்கை மறைத்து வைத்து அவர் தப்பியோடவும் வழி செய்தார். ஒத்து வழியமைக்க கிளர்ச்சி நடக்கும் நாளில் ரவீந்திரர் கல்வித் துறையில் கூட்டுறவு பற்றி 'சிஷார் மிஷன்' என்ற சொற்பொழிவு ஒன்றுகையில், நம் நாடு வெளி நாட்டுப் பண்பாடுகளை உட்கொள்வது அசுபியமென்பதை வற்புறுத்திச் சொன்னார். இதற்கு எதிர்ப்பாக சரத்திரர் 'சிஷார் விநோதி' (கல்வியிலே முரண்பாடு) என்ற கட்டுரையை வரைந்து வெளிநாட்டுக் கல்வி முறை நம் நாட்டுப் பண்பாட்டிற்கு ஒத்ததெனக் கூறினார். மற்றொரு சமயம், ரவீந்திரர் இலக்கியம் இடம் பெருகச் செய்வதில் தானடிய கல்யாக இருக்க வேண்டுமென்றும் வெறும் மனிதப் பூசல், சமூகப் பிரச்சனை இவற்றை வருணிக்கும் குறுகிய நோக்கையே இருத்தல் கூடாது என்றும் தற்காலப் புது எழுத்தாளரின் சிற்போக்கைச் சற்று வலுவாகவே கண்டித்தபொழுது, சரத்திரர் வியங்கியச் சுவை மண்பய சொற்களால் இறக்கவிட்டார். இந்த மன வேறுபாடு இவர்களிடையே இலக்கியத்துடன் நின்றது. ரவீந்திரரின் 70ஆம் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம் கல்கத்தா நகரில் விமரிசையாக நடந்தபோது சரத்திரரே அதன் வரவேற்புக்குழுவினர் தலைவராக இருந்து கவிவரசரை வெகுவாய்ப் பாராட்டியிருக்கிறார். அந்தப் பாராட்டுரை உயர்ந்த இலக்கியத் தரத்துடன் சரத்திரர் பணிவன்பின் அடையாளமாகத் திகழ்கிறது. அதேபோல் ரவீந்திரர், சரத்திரருக்கு நடந்த 61வது பிறந்த நாள் விழுவில் கலந்து கொண்டு ஆசிரியரையை வழங்கினார்.

'சரத்திரருக்கு நடக்கும் இந்த வைபவத்தில் கலந்து

கொண்டு நான் மிகப் பெருமை அடைகின்றேன். அவர் நான் கண்டெடுத்த ஓர் ஆர்வநிதியம். ஆனால் அவர் யாருடைய மெச்சுதல் இழாவிடும் காத்திருக்கவில்லை. இன்று வக்கத்திலும் ஓய்வோர் இவ்வழி அவருக்காகக் குதூகலம் கொள்ளும். பெருமை கதை புனைவதில் மட்டுமா அவர் சிறந்தவர்? நாடக மேலடியிலும் சினிமாத் துறையிலும் அவருடைய ஆர்வமான நவீனங்களும் இடம் அளிக்கப்பட்டு மென்பதே ஒவ்வொரு வங்க மகனின் அவா வாகும். அவர் வங்காளிகளின் முக்கியமாக பெண்களின் உள்நாத்தின் வேதனையைத் தொட்டுப் பார்த்துத் தம் எழுத்து வாயிலாக அதனை உலகத்தவர் முன்பு நிறுத்தியவர். இலக்கியத்தில் உபதேசம் செய்யவேண்டிய அந்தப் படைப்புவேளையிடம் பெற்றவனுவார். கவிஞன் என்ற பீடத்திலிருந்து நான் சரத்திரருக்கு இத்தப் புகழாரத்தை அளிக்கின்றேன்..'

1938 ஜனவரி, 16ஆம் நாள் சரத்திரர் அஸ்தமிக்கத்தபோது முதுபெரும் ரவீந்திரர் இவரது மறைவைக் குறித்து உள்ளம் நெகிழ ஒரு சிறு செய்தியும் வாயிலாகத் தம் துயரை வெளியிட்டார்.

"அன்பிலே வீற்று எவர் சாவா நிலையை எய்தினாரோ மறவியின் ஆட்சியினால் அவரை நாம் இழத்தது இழப்பேயன்று; நாட்டின் மண்ணிலே அவர் மறைந்தாலும் நம் உள்ளத்தில் அவர் என்றும் உள்ளார்."

மேலும் ரவீந்திரர் இந்த நாவலரசை மருக்காமல் தம் 'புள்ளிச்' என்ற கவிதைத் தொகுதியில் வரும் 'ஒரு சாதாரணப் பெண்' (வாதாரணமேயே) என்ற கவிதையில், சரத்திரர் பெண்களைப் பற்றி அற்புதக் கவிதைகளைப் புனைந்தவராதலால், காதலில் ஏமாற்றமடைந்த ஓர் அப்பாவிப் பெண், காதலன் மீது தன் ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளத் தன் மனத்தைத் திறந்து அதற்கான வழிதெய்வமம் சொல்லி சரத்திரரை உதவிக்கு அழைக்கின்றேன்—

"என் கதையை ஏன் நீங்கள் எழுதவில்லை. . . எழுதுங்கள் 'சரத்திரர்'! என் கிருள். இதனைக் கொண்டு சரத்திரருக்கு இருந்த எழுத்து வன்மையை எவ்வளவு தெளிவாக ரவீந்திரர் புரிந்து கொண்டிருந்தாரென்பது நன்கு விளங்கும்.

“எல்லையற்ற வான மண்டலத்தை ஆராய்ந்து விசீந்திரமான புதிய கோள்களையும், புதிய ஒளிகளையும் கண்டு பிடிப்பது போல் சரத் பாபு வங்க மக்களின் இதய வானத்தை ஆராய்ந்து, அதில் மறைந்து கிடக்கும் உண்மைகளையும் கண்டு, அவைகளையே தமது கதாபாத்திரங்களாக உருவாக்கியுள்ளார். மக்களின் கவம், துக்கம், உறவு, பிரிவு ஆகியவற்றின் சக்திகள் அவர் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ள முறையானது, ஒவ்வொரு வங்காளியும் இது தன்னைப்பற்றியே எழுதப்பட்டுள்ளது என்று நினைக்கப்படிச் செய்துவிட்டார் சரத் பாபு. இத்தகைய மறைமை சரத் பாபு ஒருவருக்கே உண்டு. எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் பெருமை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சரத் சந்திரர் அடையும் பெருமை அவைகளினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டது. வங்க மக்களின் உள்ளத்தில்—ஏன் இந்திய மக்களின் உள்ளத்தில் என்று கூடக் கூறலாம் —

கதை சிறிப் சரத் சந்திரருக்கு இந்தப் புகழ் மாலை யைச் சூட்டுகிறேன். அவர் நீண்ட நாள் வாழ்ந்து வங்க இலக்கியத்திற்குச் சேவை செய்வாராக!”

இவ்வாறு கவி ரவீந்திர நாத் தாகூர், சரத் சபாபுவின் அறுபதாவதாண்டு பூர்த்தி விழாவின் போது கூறினார்.

இந்நிகழ் இலக்கிய வாணிலே தன்நிகரில்லா நாவலாசிரியர் சரத் சந்திரர். பங்கிம் சந்திரர், ரவீந்திரர் இருவருக்கும் பிறகு, தோன்றியவர் சரத் பாபு. ஆனால் அவர்கள் வகுத்த பாதையின்மீதும் முற்றிலும் வேறுபட்டு, தனக்கென்று ஒரு புதிய பாதையை வகுத்துக் கொண்டவர்.

பங்கிம் சந்திரர் தெய்வீகத்தைப் போற்றினார். ரவீந்திரர் சௌந்தரியத்தைப் போற்றினார். ஆனால் சரத் பாபு ஏழை மனித உள்ளத்தைப் போற்றினார். அதனால்தான் கார்த்தியடிகள் “சரத்தந்திரின்

கள் தேடும் இடமும் நான் தேடும் இடமும் முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். மனிதரின் உள்ளத்தில் மறைந்து கிடக்கும் மனிதத் தன்மையை ஆதன் பெருமையையும்—மற்றவர்களால் அலட்சியம் செய்யப்பட்ட உண்மைகளையும் நோக்கி அதற்கு உருவம் கொடுத்து நடமாட விட்டிருக்கிறேன்.”

அவர் கூறியது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை என்பது போல் திகழ்கின்ற அவரது கதாபாத்திரங்கள். “அந்நியைப் பிரச்சாரம் செய்ய நான் பேசு பிடிக்கவில்லை” என்று சரத் பாபு கூறியதை அவருடைய ஒவ்வொரு கதாபாத்திரமும் நமக்கு நினைத்துக் காட்டுவதுபோல் அமைந்துள்ளன. அவரது இலக்கியப் படைப்பு — அவருடைய பாபுத்திரங்கள் — ஒவ்வொன்றும் ஒரு கணமாவது, ஒரு சொல்லாவது—அந்நியை நோந்து விட்டுத்தான் போகின்றன. அத்தகைய உயிருள்ள பாத்திரங்கள்! தன்னலத்தை மறந்து

சரத் சந்திரன் சாகா வரம் பெற்ற

அசைக்க முடியாத இடத்தைப் பெற்றவர் சரத் சந்திரர்.

“அவர் வெகு வேகமாக அதே சமயம் மிகச் சுலபமாகப் புகழ் ஏணியில் ஏறிவிட்டார். அவரைக் கண்டு எனக்குப் பொருமையாகக் கூட இருக்கிறது என்று கூறலாம். ஆனால் அவர் புகழின் சிகரத்தை எட்ட ஒருவருடைய உதவியையும் தாடவில்லை. அவருடைய அற்புதப் படைப்புகள் அவரைப் புகழின் உச்சிக்குக் கொண்டோய்ச் சேர்த்துவிட்டன. இன்று அவருடைய அறுபதாவது பிறந்த நாள் விழா இந்த நாடெங்கும் கொண்டாடப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வங்காளியின் விட்டியும் அவருடைய பெயர் ஒலிக்கிறது. வங்க இலக்கிய அண்ணக்கு அவர் பூட்டிய ஆபரணங்கள் விடாமதிப்பற்றவை. இலக்கியத்தில் உபதேசம் செய்பவனை விட சிருஷ்டிப்பவனை உயர்ந்தவன். சித்தின் திறனும், கற்பனையும் சத்தியின் ஆழ்ந்தபார்வையும் எழுத்தாளனை இலக்கிய பீடத்தில் கொண்டு அமரச் செய்துள்ளது. ஒரு கவியின் ஆசனத்தமர்ந்து, அந்தக்

நாவல்கள் இந்தியா முழுவதற்கும் நாடபுத்தகமாக வைக்கக்கூடியவை. ஏழை மக்கள், துன்பப்படுவோர் ஆகிய வர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்த முதல் இந்திய நாவலாசிரியர் அவர் தான். அவருடைய சொந்த வாழ்க்கை அனுபவம் நிறைந்தது, உருக்கமானது. என்னைப்போலவே அவரும் திரித்திர நாராயணனைக் கொண்டபடி அவன் உள்ளத்தை எழுத்தின் மேல் தட்டியுள்ளவர்களுக்குக் காட்டினார்” என்று பாராட்டினார்.

வங்க இலக்கியத்திலே மட்டும் அல்ல—இந்திய நாவல் இலக்கியத்தில் என்றே கூறலாம்—முதன் முதலில் ஏழைகளையும் துன்பமுற்றவர்களையும், வாழ்க்கைப் புயலில் சிக்கி மீளமுடியாமல் வழி தவறித்திசை மாறியவர்களையும் எழுதிய பெருமை சரத் பாபு ஒருவருக்கே உண்டு.

சரத் பாபு கூறுகிறார் “அந்நியைப் பிரச்சாரம் செய்ய நான் பேசு பிடிக்கவில்லை. திசை காட்டும் கருவி போல் பேசு நிதியின்பக்கம் தான் திரும்பி நிற்கும். ஆனால் அந்த நீதியை மற்றவர்

உண்மை வழி நின்று, சத்திய சோதனை செய்து, தன் இலட்சியத்திற்காகப் போராடி வெற்றியோ, தோல்வியோ அடையும் எண்ணற்ற கதாபாத்திரங்களைச் சரத் பாபு தன் நாவல்களில் படைத்துள்ளார்.

அதனால்தான் கவியரசர், சரத் பாபுவைப் பற்றி எழுதிய கவிதையில் “அடகதைச் சிறிபி! வாழ்க்கையைக் கடைத்து அதில் எழுந்த விஷத்தை உண்டு அழுத்தளை மக்களுக்குத் தந்த மகாஸாநி” என்று பாடினார்.

சரத் சந்திரர் பல நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். அவைகளில் பல தரப்பட்ட-எண்ணற்ற பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார். விசேஷமாகப் பெண் பாத்திரங்களை அவர் கையாண்டுள்ள முறை இந்திய இலக்கிய வரலாற்றிலேயே ஒரு புதுமையாகும். பெண் இனத்தின் மீது அவருக்குள்ள மதிப்பையும் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும், வியக்கத்தக்க பெருமிதத்தையும் அவருடைய கதைகளிலே நாம் காண முடிகிறது. உண்மைக்கும், தேர்

மைக்கும் போராடிய சில பெண் பாத்திரங்களை மட்டும் உங்கள் முன் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்.

நாராயணி

ராமேர் சுமதி' (தமிழில் மதனி) என்ற சிறு நாடகம் நாராயணி என்று ஒரு பாத்திரம். அந்த நாடகம் முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன், மொழி பெயர்த்தேன். ஆனால் அந்த நாராயணியை இன்றளவும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

ராமன், சியாம் லால் என்பவனின் தம்பி. மாற்றந்தாய் மகன். தாயை இழந்த அச்சிறுவன் தன் மதனி நாராயணியையே தன் தாயாகப் பாவித்திருக்கிறான். துடுக்கும், துணியும் நிறைந்த அச்சிறுவனின் அவன் அடைந்த தொல்லைகள் கணக்கில் அடங்கா. தாயன்புக்கு ஏங்கும் அச்சிறுவன் ஊரில் ஒருவருக்கும் பயப்படமாட்டான், தன் மதனி

நாராயணி ஒருத்தியிடம் தான்பயந்து அவள் சொற்படிக்கேட்பான். தினம் ஏதாவது சண்டை வளர்த்துக் கொண்டே வருவான். ஆயினும் அவனால் அடைந்த தொல்லைகளை எல்லாம் அவள் தாயுள்ளம் சகித்துக் கொண்டு வந்தது. அப்போது நாராயணியின் தாய் வருகிறாள். ராமனுக்கும் அவளுக்கும் பிணக்கு ஏற்படுகிறது. சியாம் லால், ராமனை விட்டை விட்டு வெளியே அனுப்ப முடிவு செய்கிறார். இதைக் கண்ட நாராயணியின் தாய் உள்ளம் கொதித்தெழுகிறது. தன் மைத்துனான அந்தந்தாயற்ற சிறுவனுக்காகத் தன் தாயையே தியாகம் செய்து அவளை விட்டை விட்டு வெளியேற்றுகிறார். சிறந்த தாயுள்ளத்தின் சித்திரம் இது.

ஹோமாங்கினி

ஆனால் இதே நாராயணி "ஆஜே திதி" (ஹோமாங்கினி) என்ற கதையில் ஹோமாங்கினியாக வருகிறார். அங்கே ராமன் கணவனுடன் பிறந்தவன். இந்தக்

புயம் எதிர்த்துப் புறப்படுய் ஹோமாங்கினியிடம் தீமையை ஒழிக்க சிம்மத்தின் மீதேறிய தேவியின் சக்தியையே காண்கிறோம். அற்புதமான பாத்திரப் படைப்பு இது.

"கனவு முடியவில்லை!" என்ற நாடகம் ஏறக்குறைய நூறு கதா பாத்திரங்கள் வருகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு உண்மை பேசி விட்டுப் போகிறார்கள். அவர்களில் நாம் மறக்க முடியாத பெண் பாத்திரங்கள் அன்னதா, அபயா, ராஜலட்சுமி, கனந்தா ஆகியோர்.

கனந்தா

"அநீதியைப் பிரச்சாரம் செய்ய தான் பேரூப்பிடிக்க வில்லை, என்று சரத் பாபு கூறினார் அல்லவா! அதை நூற்றுக்கு நூறு நிரூபிக்கும் பாத்திரம் கனந்தா என்ற பெண். 'கனவு முடியவில்லை' என்ற கதையில் கதாநாயகன் ஸ்ரீகாந்தனும், ராஜலட்சுமியும் கங்காமாடல் என்ற கிரா

பாத்திரப் படைப்புகள் அழியாச் சுடர்கள்

—அ. கி. ஜயராமன்

கதையில் வரும் கிசன் ஓர் அனுதைச் சிறுவன். ஹோமாங்கினியின் ஓரகத்திக்கு எட்டிய உறவினன். அந்தச் சிறுவனைத் தன் ஓரகத்தி கொடுமைப்படுத்துவதைக் கண்டு ஹோமாங்கினியின் தாயுள்ளம் துடிக்கிறது. அவளை மையமாக வைத்து ஓரகத்திகளுக்குள் எழுந்த தகராறு அவர்கள் கணவன்மார்கள் செல்களுக்கும் எட்டுகிறது. ஹோமாங்கினியின் கணவன் அந்தச் சிறுவன் விஷயத்தில் தலையீடு வேண்டாமென்று மனைவியைக் கண்டிக்கிறான். ஆனால் அந்தச் சிறுவன் படும் துயரத்தைக் கண்டு அவளுடைய தாயுள்ளம் சகிக்க முடியாத வேதனையை அடைகிறது. முடிவில் அந்தச் சிறுவனுக்காகத் தன் வீடு, வாசல், கணவன் யாவற்றையுமே துறக்கத் தயாராகும் போது தாய்க் குலத்துக்கே அழியாத புகழைத் தேடித் தருகிறார். குழந்தையின் பரி, பெற்ற தாய்க்குத் தெரியும். அதனால் தான் அம்பி இகையை ஜகன்மாதா என்கிறோம். இங்கே சிறுவன் கிசனுக்காக கணவன், மைத்துனன் யாவரை

மத்திற்குச் செல்கிறார்கள். அங்கே அவர்களுடைய ஜமீன் தாரியை நிர்வாகம் செய்யும் காசிநாத குசாரி என்பவர் விட்டுக்குப் போகிறார்கள். குசாரியின் மனைவி,

தன் ஓரகத்தி கனந்தாவைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

கனந்தா சாஸ்திரம் படித்த தன் தந்தைக்கு ஓரே மகள். தன் தந்தையிடம் சாஸ்திரம் படித்த குசாரியின் சகோதரிகளே மணந்து புகக்கம் வருகிறார். ஒரு குழந்தைக்கும் தாயாகிறார். தன் மைத்துனரையும், அவர் மனைவியையும் தன் சொந்தத்தாய் தந்தையாகவே பாவித்து, அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து குடும்பம் நடத்தி வருகிறார். குடும்பம் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறது.

நிடரென்று ஒரு நாள் ஒரு நெசவாளியின் மனைவி தன் குழந்தைகளுடன் வந்து அங்கு முறையிடுகிறார். அப்போதுதான் கனந்தாவுக்கு விஷயம் புரிகிறது. தன் மைத்துனன் அனுபவிக்கும் சொத்துக்கள் யாவும் அந்த ஏழை நெசவாளியின் மனைவியினுடையது, கடனுக்கு உட்பட்டு தென்று; குசாரி அதை எடுத்து ஏற்பயிட்டு விட்டார் என்பதை அறிகிறார் அவ்வளவுதான்! "இனி இந்தப் பாவத்தினால் வந்த அன்னத்தைத் தின்னமாட்டேன். என் குழந்தைக்குக் கூட்டினந்த வீட்டில் பால் கொடுக்க மாட்டேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டு விடுகிறார். ஓரகத்தி எவ்வளவோ கெஞ்சியும் அவன் சற்றும் கேட்கவில்லை. போய்விடுகிறார். எங்கள் வம்சத்தின் குழந்தைக்குப் பால் இல்லாமல் போய்விடுமே என்று குசாரி ஓட்டி அனுப்பிய பசுவையும் கனந்தா திரும்பி அனுப்பி விடுகிறார். முடிவில் நெசவாளிப் பெண்ணுக்கு கனந்தா சொத்துக்கிடைக்கிறது. கனந்தா குழந்தையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகிறார். தர்மம் தான் பெரிது. அது அழிவதைப் பார்க்கச் சகிக்காத கனந்தா தன் ஏழ்மை நிலையையும் பற்றிச் சற்றுக் கவலைப்படாமல் அந்நியை எதிர்த்துத் தர்மம் நிலைக்க வேண்டும் என்று தன்

சொந்த நலனைத் தியாகம் செய்யும்போது பாரத நாட்டின் பெண் குலத்துக்கே பெருமை தேடித் தந்து விடுகிறார். 'கனவு முடியவில்லை' என்ற நாவலின் சில பக்கங்களில் தான் வருகிறார். இந்த கனந்தா ஆயினும் நம் வாழ்நாளில் அவளை மறக்க முடியாமல் செய்து விடுகிறார் சரத் பாபு. அந்நியைப் பிரச்சாரம் செய்யவில்லை அவரது பேனா! தர்மத்தின் பீஜைகூர்ந்ததையே எழுதுகிறது என்றுதான் நமக்குக் கூறத் தோன்றுகிறது.

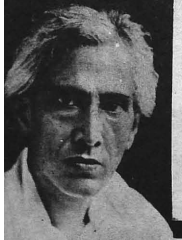
அன்னதா

இதே "கனவு முடியவில்லை" என்ற நாவலில் வரும் மற்றொரு சிறந்த கதாபாத்திரம் "அன்னதா". அவள் பெரிய இடத்துப்பெண். செல்வத்தில் வளர்ந்தவள். அவளுடைய கணவன் ஒரு கயவன். அவன் பணத்திற்காக அன்னதாவின் விதவைச் சகோதரியைக் கொடுத்தல்லாமல் கொலையையும் செய்து விட்டு ஒடிப்போய் விடுகிறார். பிறகு முஸ்லிம் வேஷம் போட்டுப் பாம்பாட்டி

யாக மாறிவிடுகிறார். அன்னதா ஒரு நாள் அவனைச் சந்தித்ததும் அவனுடன் ஒடிப்போய்விடுகிறார். ஊரில் அன்னதா ஒடிப் போய் விட்டாள் என்ற கெட்ட பெயர் ஏற்படுகிறது. ஆனால் செங்கரியமாக வாழ்ந்த அவள், கணவனுடன் சொல்லொணாது என்பதை அனுபவிக்கிறார். தான் இறந்ததும் கங்கையில் மூழ்கி அதன் மனை எடுத்துத் தன் குங்குமத்தை அழித்து விட்டுத் தன் தாலியையும், கையிலிருந்த சங்குவனையக்கையம் உருவி கங்கையில் போடும் போது, புரான காலத்து நளாயினியையும் மண்டோதரியையும் மிஞ்சிவிடுகிறார். சகாநாயகன் ஸ்ரீகாந்தன் சிறுவனாக இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து நிற்கிறார். அப்போது தான் தன்னுடைய கணவன் ஓர் இந்து என்றும், அது வருராதான் தன் கணவனுடன் தான் வாழ்க்கை நடத்தினேன் என்றும் அன்னதா கூறி அவளை ஆசிரிவதித்து விடை பெறுகிறார். பிறகு அவளை அவள்காண முடியவில்லை. ஒப்பற்ற ஒரு பாத்திரப் படைப்பு இது!

அசலா

சரத் சந்திரரின் மற்றொரு சிறந்த நாவல் கிருஷ்ணதாசகம். கிருஷ்ணதாசகம் என்றால் வீட்டைக் கொடுத்துத் தவறு என்று பொருள். ஒரு நண்பன், தன்னுடைய மற்றொரு நண்பனின் இல்ல வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிய கதையாதலால் ஆசிரியர் இதற்கு இந்தப் பெயரைச் சூட்டியுள்ளார். இதன் கதாநாயகி "அசலா" படிப்பும், நற்குணமும் திரைநட்பெண். சுரேசன், மலறிம் இருவரையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து மலறிமை மணக்கிறார். ஆனால் அவளது உள்ளத்தில் ஒரு முகூலியல் சுரேசனின் நினைவு அலை ஒன்று அடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. இதன் வெகுநயமாகக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். கணவன் மலறிமீடம் மாறாத பக்தியும் காதலும் கொண்டுள்ள அசலாவினால் சுரேசன் வெறுத்து ஒதுக்க முடியவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்லாம் அவள் வந்து புகும் போது அவளை ஒதுக்கியே வருகிறார். நகர வாழ்க்கையிலிருந்து பழகிய அவள், கணவனுக்காக கிராமத்திற்குச் செல்கிறார். அங்கும் சுரேசன் வருகிறார். ஆடை குலைந்து தூக்கத்தில் இருக்கும் அசலாவுக்கு, சால்வை எடுத்துப்போர்த்து விட்டுப்போகிறார். ஆனால் அசலா தூங்கவில்லை. அவள் செய்கையைத் தடுக்கவும் இல்லை. வால்மீகியின் அக்ஷையிடம், இந்திரன் மாறு வேடத்தில் வந்தபோது, "தேவராஜனே தன்னைத் தேடி வந்து விட்டானே

நேற்று கிருந்தவன் இன்று இல்லை. நேற்றுக்காலை, இம்மாதிரி நானே ஏற்படும் என்று அவன் துளியாவது நினைத்திருப்பானா? மனிதனுக்கு மரணம் எப்போது சம்பவீக்கும் என்பது யாருக்குத்தெரியும்?

—சரத்சந்திரர்.

பார்வதி

தேவதாஸ் என்ற நாவலில் வரும் பார்வதியையும் சந்திர முகியையும் நாம் மறக்கவே முடியாது. சரத் பாபு தன் நாவலில் படைத்துள்ள பாதிரிகளில் பெரும்பாலோர் அவருடைய நிஜ வாழ்க்கையில் பங்கு கொண்டவர்கள். சிறு வயதில் தன்னுடன் பள்ளியில் படித்த நீர்தா என்ற சிறுமியைத் தான் தேவதாஸின் பார்வதியாகப் படைத்துள்ளார்.

தேவதாஸும் பார்வதியும் பள்ளியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். அவர்கள் அன்பு; காதுலாக மலரும் போது, சமூக அந்தஸ்து வந்து குறுக்கிடுகிறது. ஆயினும் சமூக நியதிகளை எல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் பார்வதி நள்ளிரவில் தேவதாஸைச் சந்தித்து அவள் பாதங்களில் சிறிது இடம் வேண்டுகிறாள். தேவதாஸுக்குத் தைரியமில்லை. பார்வதி வேறு ஒருவனுக்கு மனைவியாகிறாள். ஆயினும் தான் காதுலித்த தேவதாஸ் கெட்டழிவதை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை.

என்ற மகிழ்ச்சியில் இணங்கிவிட்டாயா?" என்கிறார் வால்மீகி. அசுவலின் மனத்தை இன்னும் மென்மையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் சரத்சந்திரர். கணவனுக்கேற்ற மனைவியாகவே வாழ்க்கை நடத்துகிறார் அசலா. சுரேசன் பல வகையில் அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறார். ஒரு நாள் அசலாவை ஏமாற்றி அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறார். கற்பை இழந்த அசலா கணவனிடம் திரும்பி வருகிறார். அப்போது அந்த மஹிம் எவ்வளவு பெருந் தன்மையுடன் நடந்து கொள்கிறார்! பெரியதொரு பூகம்பத்தின் முன் நின்று அதை எள்ளி நகையாடுபவன் போல், தன் துக்கத்தையும் கோபத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு அசலாவுக்கு நல்வாழ்வு வாழ வழி காட்டுகிறார். கோதமன் போல் சாபம் தரவில்லை! தவம் செய்து புனிதமாக்கி அவளை ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை. சரத் பாபுவின் ஒப்பற்ற சிருஷ்டிகளில் இந்த மஹிம் ஒருவன். சந்தர்ப்பத்துக்கு இரையான அசலாவிடம் நமக்கு வெறுப்பு ஏற்படவில்லை. அடாடா நல்ல பெண் இப்படியாகிவிட்டாளே என்று அனுதாபப்படும்படி இந்தப் பாதிரித்தை சரத் பாபு படைத்துள்ளார்.

சந்திரமுகி

இந்த நிலையில் சந்திரமுகி என்ற பொதுமக்கள் அவள் வாழ்க்கையில் வந்து சேருகிறார். தேவதாஸின் சந்திர்பு அவள் வாழ்க்கையையே மாற்றி அவளையே புனர்ஜன்மம் எடுக்கச் செய்கிறது. தன் வாழ்க்கையைவே காதுல் என்னும் வேண்டியில் புடம் போட்டுப் புனித

மாகிறார். சரத் சந்திரரின் சிறந்த பாதிரிகளில் இது ஒருவர். அதனால் தான் தேவதாஸ் நானும் பற்றி சரத் பாபு கூறும்போது 'தேவதாஸை என் இதயத்தினின்றும் எழுதினேன். ஸ்ரீகாந்தனை என் மூலையினின்றும் எழுதினேன்' என்று ஒரு நண்பருக்குப் பதில் கூறினார்.

தேவதாஸில் வரும் பார்வதி, சந்திரமுகி, 'நெஞ்சிலே பட்டவடு' என்ற நாவலில் வரும் மாதவி, கிராம சமூகத்தில் வரும் ரமா, 'வாழ்க்கை வழி' என்ற கதையில் வரும் ஹோமா, 'கோயில்' என்ற கதையில் வரும் 'அபரணு' ஆகியோர் காதுலித்து அத்தனும் துக்கத்தை அடைந்தவர்கள். இவர்கள் கதையைப் படித்தால் பிறகு வாழ்நாளில் நாம் இவர்களை மறக்கவே முடியாது.

ரமா

கிராம சமூகத்தில் வரும் ரமா, ரமேசனை சிறு வயது முதல் காதுலித்து, பிறகு வேறு ஒருவனை மணந்து விதவையாகிறார். இந்து விதவைகளுக்குக் காதுலே மறுமணமோ அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவள் உள்ளத்தில் எழுந்த காதல் சீற்றம் ரமேசனுக்கே நீங்கிழைக்கிறது. முடிவு என்ன? தன் உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கி அதில் ரமேசன் நினைவை பிரதிபலித்து செய்து கொண்டு, தன் சிஷ்காதரன், மற்றும் தன்னிடம் உள்ள சொத்துக்கள் யாவற்றையும் அவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டுவிடப்பெறுகிறார்.

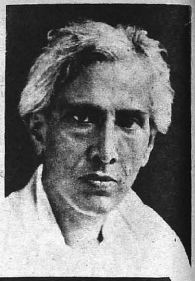
மாதவி

'நெஞ்சிலே பட்டவடு' என்ற கதையில் வரும் மாதவியும் ஒரு விதவை. சுரேந்திரன் உலக அனுபவமற்றவன். ஒன்றும் அறியாதவன். அவனிடம் காட்டிய அனுதாபம், அவளையறியாமலே காதுலாகப் பரிணமித்து அவள் உள்ளத்தில் உறைந்து விடுகிறது. தர்மத்தின் அணையைத் தாண்ட முடியாமல் துடிதுடிக்கிறார். அவள் கதையைப் படிக்கும்போது 'கடவுளை பெண்களுக்கு என்ன தண்டனை வேண்டுமானாலும் கொடு. ஆனால் இந்து சமூகத்தில் பிறந்து விதவையாகும் தண்டனையை மட்டும் கொடுக்காதே' என்று கூறும்படி வாசகர்கள் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை எழுப்பும் திறமையை நாம் சரத் சந்திரர் ஒருவரிடம் மட்டுமே காண்கிறோம்.

இந்தியா முழுவதற்கும் மாணவர்களின் பாடமாக வைக்கக் கூடியவை சரத்திரீரின் நாவல்கள். அவருடைய நாவல்கள் ஏழை மக்கள், துன்புறுவோர் இவர்களின் வாழ்வைச் சித்திரிப்பவை. அவருடைய சொந்த வாழ்க்கை, அனுபவம் செறிந்தது. உருக்கமானது.

—மகாத்மா காந்தி.

சரத்திரீரின் வாழ்வைச் சித்திரிப்பவை.

அளகா

“தேடுபாவனா” (பைரவி) என்ற நாவலில் வரும் ‘அளகா’ பெண்ணைத் தொட்டுத் தாலி கட்டிய கணவன் திருமணத்தின் மே போய்விடுகிறான். தாயை இழந்த அளகா காசி கோயிலில் பைரவியாகி, துறவு வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறான். திடீரென்று ஒரு நாள் அவள் தன் கணவனைச் சந்திக்கிறாள். அப்போது அவள் ஒரு ஜமீந்தார். ஒழுக்கமற்ற வாழ்க்கையினால் உடல் தேய்ந்து போனவள். அவளைப் போலீசா ரிடமிருந்து காப்பாற்றத் தன் மானத்தையே பணயமாக்க வைக்கிறாள். அவளுடைய மென் உள் எந்தில் மீண்டும் ஆசைகள் முளை விடுகின்றன. பெண்மைக்கும் துற வறத்துக்கும்மீடையே ஏற்படும் மனப் போராட்டத்தில் பெண் தரம்ப் வெற்றி பெறுவது கஷ்டம்தான். இவ்வாறுக்கு மிஞ்சிய தேய்வம் இல்லை என்ற இந்தியப் பெண்களின் பண்புக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக இப்பாத்திரம் அமைந் துள்ளது.

விஸ்வேஸ்வரி

மற்றொரு அண்ணியின் உரு வத்தை கிராம சமூகத்தில் காண்கிறோம். தன் மகன் வேணி கோவிலில் செய்யும் அக்ரமத்தைக் கொஞ்சமும் சிக்க முடியாத விஸ்வேஸ்வரி தான் பெற்ற மகனையே வெறுத்து ஒதுக்கி அவ ளுடைய முகாபாவனமே வேண்டாமென்று காசுக்குப் போய்விடுகிறாள். போகும்போது தன் மகனுடைய அக்கிரமம் செய் வுக்குத் தண்டனை அளிக்க நினைக்கிறாள். அவள் தாய். அவளால் என்ன தண்டனை அளிக்க முடியும்? அவள் சொல்கிறாள். “நான் போகிறேன். என்ருவது ஒரு நாள் நான் இறந்துவிடுவேன். ஆனால் என் உடலுக்கு நீ, தீ மூட்டக்கூடாது. உன் கையால் கொள்ளி வைத்தால் என் மரம் வேகாது. நீ என் சிதையைத்

தீண்டக் கூடாது” என்று ஆணையிட்டுச் சொல்கிறாள். அந்நியைக் கண்டு கொதித்தெழுந்த தாய்ச் உள்ளம் இது. தாய்ப் பாசத்தை சத்தியமும் தர்மமும் வென்றுவிறு கிறது.

ராஜலக்ஷ்மி

பார்வதி, மாதவி, சந்திரமுகி ஆகிய மூவரும் இணைந்த ஒரு பாத்திரம் ஸ்ரீகாந்தனில் வரும் ராஜலக்ஷ்மி. பார்வதியைப் போல் அவள் ஸ்ரீகாந்தனைப் பள்ளித் தோழி. மாதவியைப் போல் அவளும் பால்ய விதையை சந்திரமுகியைப் போல பொது மகனாக வாழ்க்கை நடத்தாவிட்டாலும் ஒரு பாடகியாக வாழ்ந்து பணக்காரர்களின் மனமகிழ் மல் கையாக இருக்கிறாள். ஆனால் ஸ்ரீகாந்தனிடம் அவளுக்குள்ள காந்த அசைக்க முடியாதது. அவளுக்குச் சேவை செய்கிறாள். அவளைத் தன்னுடன் சிறிதுகாலம் வைத்துக் கொள்கிறாள். ஆயினும் தர்மத்தின் எல்லையைத் தாண்டி அவளும் முடியவில்லை. ஸ்ரீகாந்தனுக்காக அவள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயார். ஆயினும் சாஸ்திரம் விதித்துள்ளபடி அவளை அவன் மணந்து தர்மபத்தினியாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதே! தர்மத்தோடு இணைந்த பதிபத்தினியாக தானும் ஸ்ரீகாந்தனும் வாழ வேண்டுமானாலும் அவளுடைய ஆசை. சரத்திரீரின் திசைமாறச் செய்துவிட்டது. ஸ்ரீகாந்தன் தான் அவளுக்குச் சகலமும். ஆனால் அவன் அவளுடைய கணவன் அல்ல. அவன் அவளுடைய ஸ்ரீகாந்தன் அவ்வளவுதான்! ஸ்ரீகாந்தன் ராஜலக்ஷ்மி இரு பாத்திரங்க்காகவும் சரத் பாபு கையாண் டுள்ள பாணி, நாவல் இலக்கியத்திலேயே ஒரு சாதனையாகும்!

தர்மம், சமூகம், நேர்மை என்பதன் முன்னால் ஆசைகள் சிதறும்படி போய்விடுகின்றன. விஷ மறிப்பற்ற இரண்டு மனிதன் உள்

ளங்களின் ஆர்வம் கட்டுக்கடங்கா கடல் அலைபோல் எழும்பி எழும்பி மடிக்கின்றன. ஆனால் தர்மம் என்ற கரையைத் தாண்ட முடியவில்லை. சிறந்த பாத்திரப் படைப்பு இது.

இன்னும் ‘பதேர்தாமி’ என்ற நாவலில் வரும் பாதி. ‘சேஷ பிரசுரண’வில் வரும் கமலா ஆகியோருடன் மற்றும் உள்ள பெண் பாத்திரங்களை யெல்லாம் எழுதுவதென்றால் தனியாக ஒரு புத்தகமே எழுத வேண்டும்.

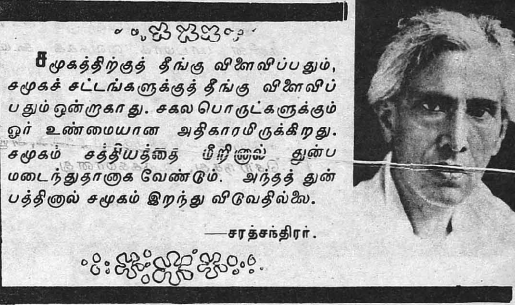
மற்றும் இரண்டு மறக்க முடியாத சித்திரங்கள் ‘சரிதரவின்’ என்ற நாவலில் வரும் சாவித்திரியும், கிரண்மய்யும் ஆவர். சாவித்திரியைப் போன்ற ஒரு பாத்திரம் இந்திய நாவல் இலக்கியத்தில் இன்னும் படைக்கப்படவில்லை என்று கூறலாம்.

சென்றி மறவாத நாய்

கடைசியாக ஒரு பாத்திரத்தை மட்டுமே குறி முடிக்கிறேன். ஆசிரியர் ஆரோக்கிய அபிவிருத்திக்காக சென்டிரி செய்து வருகிறார். சென்ற இடத்தில் எத்தனையோ விசித்திரமான சம்பவங்கள் விசித்திரமான மனிதர்கள். அவர்களிடையே ஒரு சொறி நாய். ஆசிரியர் அவ்வுரை விட்டுக் கிளம்பும்போது, ஊர் நின்று விடுகிறது. சில தினங்கள் நின்று விடுகிறார்கள்! மனிதன்கள் ஆகாரம் போட்ட அந்த நாய் மட்டும் அவரைத் தொடர்ந்து அவர் வண்டியின் பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறது. கானிதாசன் ரகுமல்சத்தில் நந்தினி என்ற பகவையிடில் பனும் அவன் மனைவியும் தொடர்ந்து போகும்போது, வேதத்தைத் தொடர்ந்து லம்ருதிகள் போவது போல் இக்கேசுரிகள் என்ற எழுதினாள். இங்கே சத்தியத்தைத் தொடர்ந்து ஞானம் செல்கிறது என்பது போல் சித்திரத்தைத் தீட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

இந்தக் கதையைப் படிக்கும் போது சரத் பாபுவின் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றை இங்கே நினைவு கூரலாம். எங்கிருந்தோ வந்த சொறி நாய் ஒன்றை எடுத்து, அதற்கு 'பேலி' என்று பெயரிட்டு வளர்த்தாராம். அது இறந்து போனபோது சரத் பாபு மிகவும் துக்கப்பட்டு அதை மிகுந்த மரியாதையுடன் அடக்கம் செய்தாராம்.

மகாபாரதத்தில் சொர்க்கா ரோஹன பர்வாவில் பாண்டவர்கள் சொர்க்கம் போகும் போது, வழியில் ஒவ்வொருவராக விழந்து விடுகிறார்கள். தர்மபுத்திரர் மட்டும் நிலைகுலையாமல் செல்கிறார். திரும்பிப் பார்க்கும்போது ஒரு நாய் மட்டும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்ததாகப் பாரதக் கதை கூறுகிறது. மனிதனின் நீண்ட யாத்திரையில் சத்தியம் ஒன்றே துணையாக வரும். இந்தக் கருத்தை எளிமையாகத் தன் கதையில் அமைத்த வன்மை சரத் சந்திரர் ஒருவருக்கே உண்டு. சரத் பாபுவின் பாதிரியர்கள்

சாகா வரம் பெற்ற அழியாச் சடர்கள்! சத்தியத்தையும், தேர் மையையும் ஒளி வீசிக் காட்டும் கவங்கரை விளக்குகள்.

தலைமுறை தலைமுறையாகப் போற்றி வைத்துப் படிக்க வேண்டிய நூல்கள் சரத் பாபுவின்

நூல்கள். அத்தகைய ஒரு மா பெரும் மேதையின் நூற்றாண்டு விழா மலரில் என்னைப் பங்கு கொள்ள அழைத்த 'தமிழரசு' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழாமுக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரைப்படமாக வந்துள்ள சரத் சந்திரர் கதைகள்

சரத் சந்திரரின் சிறுகதைகள் உட்பட எல்லா நவீனங்களும் வங்கமொழியில் திரைப்படம் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தி மொழியில் அவருடைய பெரும் பான்மையான கதைகள் திரைப்படமாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

சரத் சந்திரரின் பின்கண்ட கதைகள் தமிழில் திரைப்படமாக வந்துள்ளன.

கதையின் பெயர் திரைப்படத்தின் பெயர்

'தேவதாஸ்'	—	தேவதாஸ்
'பரிணிதா'	—	லலிதா
'ராமேர் கமதி'	—	அண்ணி
'படத்தி'	—	கானல் நீர்
'நிஷ்கிருதி'	—	எங்கள் வீட்டு மகாலக்ஷ்மி
'சந்திர நாடன்'	—	மாஸியிட்ட மங்கை

சென்னை மாநகருக்கு 6-5-1977 அன்று வருகை

சென்னை மாநகருக்கு 6-5-1977 அன்று வருகை தந்த மத்திய அரசின் தகவல் ஒலிபரப்புத்துறை அமைச்சர் திரு எல். கே. அத்வானி அவர்களை, தமிழ்நாடு அரசின் உள்துறைச் செயலாளர் திரு கே. சுப்ரமணியம் அவர்கள், மீனம்பாக்கம் விமான கிளையத்தில் வரவேற்றார்.

புதுப்பிக்கப்படுகிறது

'அனைத்துலக செஞ்சிலுவை நாள்', இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் சென்னைக் கிளையினரால் 8-5-1977 அன்று காஞ்சிபுரத்தில் கொண்டாடப் பெற்றது. அவ் விழாவையொட்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கண்காட்சியைத் தமிழ்நாடு ஆளுநர் திரு பிரபுதாஸ் பட்டவாரி அவர்கள் பார்வையிட்டார்.

TAMIL NADU WATER SUPPLY AND DRAINAGE BOARD

HOSUR WATER SUPPLY SCHEME

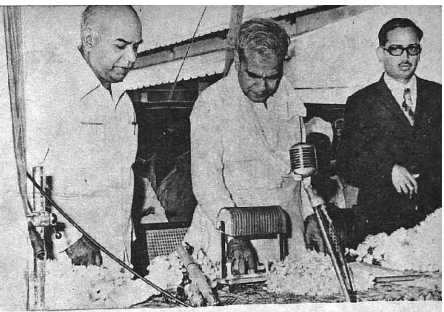
FOUNDATION STONE LAID BY:

HON. **P. RAMACHANDRAN** M.A.,
MINISTER FOR ENERGY, GOVERNMENT OF INDIA
ON 8-5-1977

PRESIDED BY:
SHRI. K. CHOKKALINGAM I.A.S.,
SECRETARY R.D. & L.A. DEPARTMENT.
IN THE PRESENCE OF:
SHRI. G. RANGARAO I.A.S.,
DISTRICT COLLECTOR, DHARMAPURI.

T.S. KANNAN B.E., **K. MADAVASARMA** I.A.S., **K. CHOKKALINGAM** I.A.S.
CHIEF ENGINEER. MANAGING DIRECTOR - CHAIRMAN T.W.D.B.O.A.D. (CHENNAI)

மத்திய அரசின் மின்துறை அமைச்சர் திரு பா. ராமச்சந்திரன் அவர்கள், ஓசூர் நகரின் குடிநீர் வழங்கு திட்டத்திற்கு 8—5—1977 அன்று கால்நீர்விட்டார்.

மத்திய அரசின் மின்துறை அமைச்சர் திரு பா. ராமச்சந்திரன் அவர்கள், சென்னையில் 9—5—1977 அன்று பத்திரிகைச் செய்தியாளர்களைச் சந்தித்து அளவளவினார்.

தருமபுரியில் கட்டப்பட்டுள்ள அரசினர் மருத்துவ மனையை, மத்திய அரசின் மின்துறை அமைச்சர் திரு பா. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் 8—5—1977-ல் திறந்து வைத்தார்.

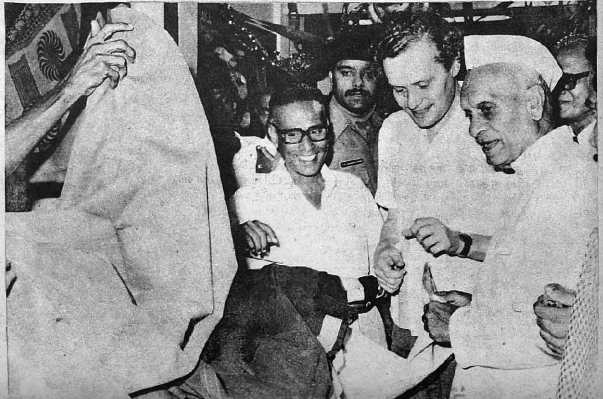

மத்திய மின்துறை அமைச்சர் திரு ப. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் தொர்ப்பள்ளி யில் 8-5-1977 அன்று நடைபெற்ற விழாவில் முதியோர்களுக்கு ஓய்வூதியம் வழங்கினார்.

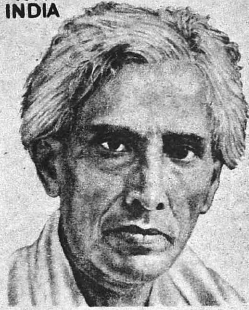

முதலிரூர் ராஜாஜி அவர்களின் பிறந்த ஊரான தொர்ப்பள்ளி (தருமபுரி மாவட்டம்) என்ற கிராமத்திற்கு மத்திய அரசின் மின்துறை அமைச்சர் திரு ப. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் 8-5-1977-ல் வருகை தந்து, ராஜாஜி பிறந்த வீட்டைப் பார்வையிட்டார்.

மேதகு தமிழ்நாடு ஆளுநர் திரு பிரபுதாஸ் பட்டவாரி அவர்கள், சென்னை ரங்கராஜபுரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள கற்பகம் மினி சிறப்பங்காடியை 11-5-1977 அன்று திறந்து வைத்துப் பார்வையிட்டார்.

சென்னை ரங்கராஜபுரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள கற்பகம் மினி சிறப்பங்காடியை 11-5-1977 அன்று திறந்து வைத்துப் பார்வையிட்டார்.

शरत चन्द्र चट्टोपाध्याय 1876-1938
SARAT CHANDRA CHATTERJEE
1976

25

நாவல் மன்னர் சரத் சந்திரர்

—ஸௌ

பாரத நாட்டுப் பழைய மொழி களில்—முக்கியமாக வடமொழி யிலும் தமிழிலும்—கதை இலக்கி யத்துக்குக் குறைவில்லை. ஆனால் நாவல் என்பது உண்மையிலேயே நமக்குப் புதிதுதான். நம்மவரில் சிலர் 'தசகுமார சரிதம்', 'காதம் பரி', 'உதயண சரிதம்' போன்ற வற்றை நாவல்களுக்கு ஈடா னவை என்று சொல்லிப் பெருமை கொள்ளலாம். ஆனாலும் முதல் முதலாக இந்தியாவில் மேலூட்டு அளவுகோலின்படி அற்புதமான நாவல்களை எழுதியவர்கள் வங்காளிகளே! நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் பங்கிம்சந்திரர் 'ஆனந்த மடம்' என்ற நவீனத்தை எழுதி 'வந்தே மாதர்' கதையை நமக்கு அளித்துப் பின்னால் பாரத நாட்டையே தேசபத்தியின் உறைவிடமாக்கினார். அதற்கும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே 'துர்க் கோச நந்தின்', 'விஷ் விருஷம்' போன்ற நாவல்களை எழுதிப் பெயரெடுத்தவர். அவர்.

அவருக்கு அடுத்தபடியாக ரமேசு சந்திரரையும், ரவீந்திர ரையும் குறிப்பிடலாம். என்றாலும், தற்காலச் சமூக நிலையைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் ஆற்ற லில் இவர்களிடையே சரத் சந்திர ரே முன்னணியில் நிற்கிறார். காரணம், வங்க மக்கள் சேகம் கோரியதில் எழுதி இவர் சமுதாயத்தில் புதிய விழிப்பு ஏற்படுத்திய துதான். ரவீந்திரரே, 'சரத் உணர்' போன்ற சிலருக்குத் தான் என்னுடைய நாவல்கள் பயன்பட்டன. ஆனால் நீயோ எல்லா மக்களும் சிரித்துப் பயன்

பெறக்கூடிய இலக்கியம் படைத் திருக்கிறாய்! இதைவிட வாழ்வில் உயர ஏன் வேண்டும்?' என்று உள்நாடும் பாராட்டியிருக்கிறார்.

1876 செப்டம்பர் 15-ஆம் தேதி மதிவால் சட்டோபாத்தியாயர் என்ற ஓர் ஏழை அந்த ணரின் மூத்த மகனாகப் பிறந்தவர் சரத்பாபு. சிறு வயதில் கல்கத்தா அருகில் ஹுக்ளி மாவட்டத்திலுள்ள தேவானந்த புரம் என்ற ஊரில், நண்பர்களுடன் ஆற்றங்கரையோரத்திலும் அக்கம் பக்கம் இருந்த குறுங்காடு களிலும் திரிந்து பழகியவர் இவர். 1887 முதல் பாகல்புரிலே தம் தாய்மாமனிள் ஆதரவில் வளர்ந்து வந்தார். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்து 'எம். ஏ.' வகுப் பில் சேர இருக்கும் சமயம் இவருடைய தாய் புலனமோகினி காலமாகிவிட்டாள்.

'ஐதரா' என்ற பழைய வங்காளிக் கூத்து வகையைச் சேர்ந்த நாடகங்களைப் பார்க்கப்படுதென்றால் இவருக்குக் கொள்ள ஆசை. குடும்பத்தின் வறுமை காரணமாகச் சில காலம் 'வணேவி எஸ் டேட்' டில் குமாஸ்தாவாக வேலை பார்த்தார். பிறகு திடீரென்று 1900-வாக்கில் 'போன இடம்' தெரியாமல் 'அஞ்சாதவாசம்' புரியவானார். முஜபர்பூரில் இவர் தங்கியிருந்தபோது அன்று பிர பவ வங்க நாவலாசிரியையாக விளங்கிய அருநாப தேவையாருடனும், அவருடைய கணவருடனும் பழகலானார். அந்தப் பெரியவர், அவ்வூர் ஜமீன்தாரின் நெருங்கிய

நண்பர். அதனால் சரத்சந்திரரை ஜமீன்தாரின் ஆதரவில் நடக்கும் இசை நிகழ்ச்சிகளுக்கு அவர் அழைத்துச் செல்வது வழக்கம்.

சிறு வயதில் தம்முடன் விளையாடிய துணிச்சல் மிக்க ராஜேன், இந்த ஜமீன்தார், அவ்வப்போது கிடைத்த நண்பர்கள் இவர்களின் இன்ப துன்பங்களை நேரில் கண்டறிந்த சரத், தாம் பின்னால் எழுதிய நாவல்களில் அந்த அநுபவத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு அவர்களது குணச்சித்திரத்தை உயிர் ஓவியமாக எழுதினார்.

1903-இல் தந்தை இறந்தபின் இவருடைய குடும்ப வாழ்வு சிதைந்து விட்டது. இளவயதிலேயே முதல் மனைவி காலமாகி விட்டாள். பிறகு கல்கத்தாவில் இருக்கப் பிடிக்காமல் ரங்கூன் போனார். அங்கேவ் டன்ட்-ஜெனரல் அலுவலகத்தில் இவருக்கு வேலை கிடைத்தது. அப்போது மேலூட்டு இலக்கியங்களில் இவருக்கு அதிக ஈடுபாடு. இவர் எழுதிய முதல் கதை 'மந்திர' (கோயில்). குத்தலின் என்ற கூந்தல் தைலம் குயாரிப்பவர்களின் பரிசு பெற்ற அந்தக் கதை வங்காளிப் பத்திரிகை ஒன்றில் வெளியானபோது வாசகர்களின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் உருக்கி விட்டது. அப்போது தான் இவர் தம் ஆற்றலை உணர்ந்தார். ஒரு சமயம் ரவீந்திரநாதரின் 'இயற்கையின் வஞ்சம்' என்ற வங்க நாடகத்தை நண்பர்

ஒருவர் படிக்கக் கேட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கினாராம் சரத்தின் இவர் எழுதிய முதல் நாவல் 'அபிமானம்'. அதன் கையெழுத்துப் பிரதியை நண்பர் ஒருவர் எடுத்துப் போய்த் தொலைத்து விட்டார்! இதனால் எழுதுவதில் இவருக்கு இந்த ஆர்வம் குன்றிவிட்டது. ஆனாலும் பின்னால் மனம் தேறி 'யமுன', 'பாரதவர்ஷ' என்ற இரண்டு வங்காளி மாதப் பத்திரிகைகளுக்கும் பல கதைகளும், நவீனங்களும் எழுதினார். அவற்றுள் முக்கியமானவை 'ராமனுக்குப் புத்தி வந்தது', 'பித்துவிளம் மகன்', 'விரஜா சுந்தரி', 'கிராமசமுதாயம்' என்பவை. அப்போது கல்கத்தாவுக்கே வந்து விடும்படி 'பாரதவர்ஷ' வின் நிர்வாகி இவரை அழைக்கவே நாடு திரும்பினார். மாதத்தோறும் நூறு ரூபாய்க்கு ஒரு கதை எழுதி வரவானார். ஆனால் 'சரித்தரவீரன்' (திய ஒழுக்கமுடையவன்) என்ற நாவலை அவர் தொடர்கதையாக எழுத முன்னற்போது அதைப் படித்துவிட்டு அப்பத்திரிகையின் நிர்வாகி, அதனால் சமூகத்தில் விபரீத விளைவு ஏற்படும் என்று அஞ்சி அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிட்டார். ஆனால் 'யமுன' பத்திரிகையில் அதற்கு இடம் அளித்தார்கள். விளைவு இவ்வீதமாக இருந்தது. சிலர் அதைக் கண்டித்தும், சிலர் அதைப் பாராட்டியும் கடிதம் எழுதினார்கள். இதனூட்தான் இவருடைய பெயர் வங்க நாவல் இலக்கியத்தில் நிலை பெற்று ஒளிர்ந்தது!

இவர் எழுதிய நாவல்களில் அப்போதைய சமூக ஊழல்களையும், அவற்றில் சிலவற்றுக்குத் தீர்வுகாணும் முறையையும் இவர் வெளியிட்டுப் பொது மக்களிடையே விழிப்பை உண்டாக்கினார். இவற்றில் 'பெரிய அக்கா', 'கொடுக்கல் வாங்கல்', 'பைரவி', 'தேவதாஸ்' என்பவை முக்கியமானவை.

'ஸ்ரீகாந்தன்' என்ற நாவல் கயசரிதையைப் போன்று அமைந்தது. அதில் வரும் ராஜஸூட்சுமி என்ற பெண்ணின் குணச்சித்திரம் அவளை எந்த வகையைச் சேர்ந்தவள் என்று நாம் முடிவுகூட்ட இயலாதபடி அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மனித மனம் ஒரே நிலையில் இராது என்றும் உண்மையையே இப்படிச் சரத்தாபு விளக்கியிருக்கிறார். அதில் வரும் இத்திரநாதன் என்ற திரபுருஷன் சிறு வயதில் அவருடன் பழகிய நண்பன் ஒருவனது பிரதிபிம்பமே.

'வழி வேண்டுவோர்' (பாரதி) என்ற நாவலில் ஒரு புரட்சிக் கூட்டத்தின் வரலாற்றைக் காண்கிறோம். அதில் வரும் 'மாஸ்டர்' உண்மையில் அப்போது பர்மா பிரதேச தங்கியிருந்த நம் பிரபல விடுதலை வீரர் அமரர் வ. வே. ச. ஐயர் தாமோ என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

சரத்தின் குடும்ப வாழ்வு சீராக அமையவில்லை. முதல் மனைவி இறந்த பின் பர்மாவில் இருந்தபோது ஒருநாள் இவர் சாப்பிட வரும் ஒட்டலுக்கு வங்காளிப் பெண் ஒருத்தி ஓடிவந்து, 'அண்ணா! என்னைத் தெரிகிறது? என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்!' என்று வேண்டிக் கொண்டாள். ஏழேழு வயதுச் சிறுமியாக இருந்தபோது அவளை இவர் கல்சுத்தாவில் பார்த்ததுண்டு. அவருடைய தகப்பன் நிவாரண சர்க்கார்த்தி ஒரு மெக்கானிக்; சிட்டாபட்டம், சூது இவற்றில் ஈடுபட்டவன்; அவளை யாரோ பர்மாக்காரனுக்கு விற்றுவிட்டார். ஆனால் சரத்தந்திரர் தம் மேலதிகாரியின் உதவியுடன் போலீசை அணுகி அவளைத் தம் பரதகாப்பில் வைத்துக் கொண்டு அந்தத் தொகையைத் திரும்பவும் பர்மாக்காரனிடம் தந்து அவளை மீட்டார். வாழ வகையற்ற தகப்பனும் இவரிடமே அவளை விட்டுச் சென்றார். சரத்தாபு நோயுற்றுப் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்த போது அவள் இவருக்கு அன்புடன் பணிவிடை செய்தாள். நன்றியறிதலுடன் இவர் அவளை மணம் புரிந்துகொள்ள முடிவு செய்தார். சைவரீதியில் அது நிறைவேறியது. பலர் இதைப் பற்றி ஏளனமாகப் பேசியது

உண்டு. காரணம், 'அது முறையான திருமணம் அன்று' என்பது சூதான வங்காளிகளின் கருத்து. சில நாட்களில் அவர்களுக்கு ஒரு குழந்தையும் பிறந்தது. ஆனால் ஒரு நாள் பிள்ளைக் நோய் கண்டு அவரும் குழந்தையும் இறந்தார்கள்.

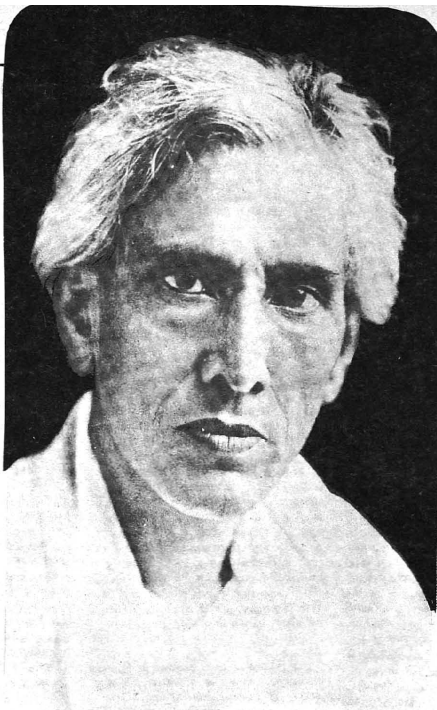
மகாத்மா காந்தியிடம் இவருக்கு மிகுந்த பக்தி சிரத்தை உண்டு. என்றாலும், 'எல்லாரும்கேரட்டினம் செற்றி நூல் நூக வேண்டும். அப்போதுதான் சயராஜ்யம் சிட்டும்' என்ற அவரது கோட்பாட்டை மறுத்து அவர் வாதாடினார். மகாத்மாவும் இவருடைய நேர்மையைப் பாராட்டி, 'எதிரில் என்னைப் புகழ்ந்து, பின்னால் என் கைப்பூக்கு மாருக நடப்பவர்களின் கபடத் தன்மையை நானும் வெறுக்கத்தான் செய்கிறேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

உயிர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே புகழேணியின் உச்சியை அடைந்து விட்டார் இவர். 1936-ல் டாக்டர்பல்கலைக் கழகத்தார் இவருக்கு இலக்கிய டாக்டர் பட்டம் அளித்து கௌரவித்தார்கள். இத்தனைக்கும் இவர் எப். ஏ. கூடத் தேருதவர். ஏறக்கூறைய அடிக் கசயத்தில் இவருடைய கதைகளும், நாவல்களும் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, இந்தி, தமிழ் முதலிய மொழிகளில் ஆக்கப்பெற்றன. 'கலைமகள்', 'ஆனந்த விடை' பத்திரிகைகளில் இவை வெளிவந்தபோது இவற்றை மாடுழி பெயர்க்கும் பேறு என் தமையனார் த. நா. குமரகவாமிக்கும், எனக்கும் கிட்டியது.

1938 ஜனவரி 16-ஆம் தேதி, இவர் நீடித்த நோயின் விளைவால் காலமானபோது 'ஜய் ஹிந்த்' மந்திரத்தை நமக்கு அளித்தவரும், அப்போது காங்கிரஸ் அக்கிராசனாக இருந்தவரும் எந்நாதி சுபாஷ் போஸ் இறுதிவரை இவரோடு கூடவே இருந்து பணிவிடை புரிந்தார். இவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். எளிய மக்கள், நடுத்தர வர்க்கத்தார் ஆகியோர்களின் வாழ்க்கையை அப்படியே சித்திரித்துக் காட்டுவதில் இவரை விடச் சிறந்த எழுத்தாளர் வங்காளத்தில் இன்னும் தோன்ற வில்லை. இவரைப் பற்றிக் கடுமையாக விமரிசனம் செய்தவர்கள் கூட இதை மறுக்கத் துணிய மாட்டார்கள்.

(நன்றி: கலைமகள்)

சரத் சந்திரர்

வாழ்க்கையும்-சாதனையும்

மனிதர்களின் உள்ளத்தோடு நெருங்கிய உறவு கொண்டாடி வாழ்க்கையில் கண்ட அனுபவங்களை உன்னதச் சிந்திரமாகத் தம் கதைகளில் புனைந்தவர் சரத் சந்திரர். வங்க இலக்கியத்தில் அவர் நிரந்தரமான இடம் பெற்று விட்டார். அவர் இவ்வளவு பிரபலமானவர் என்பதற்கு எந்த மாதிரி விசேஷமான முன் அறிவிப்பும் இல்லை. ஹூக்ளி

—த. நா. குமாரஸ்வாமி

ஜில்லாவைச் சேர்ந்த தேவானந்த புரம் ஒரு சிறு கிராமம். அங்கே மதிவால் சட்டோபாத்தியாயா என்று ஓர் ஏழை பிராமணர் இருந்தார். அவருக்கு மூத்த மகனாக 1876 ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் 15-ஆம் தேதி சரத் சந்திரர் பிறந்தார். மதிவாலுக்கு வீடுவாசல் இல்லை. அம்

மான் வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்தார். யார் ஜோலிக்கும் போகாதவர் மதிவால்; நிலை இல்வாத புத்தி, இலக்கியத்தில் விசேஷப் பற்று; கவிதை, கதை எழுதுவதில் மிகவும் ஆர்வம். குடும்பத்தில் கஷ்டம் இராத நாளே இல்லை. மனைவி புவனமோகினியின் சிக்கனத்தால் குடும்பத்தை ஒருவாறு சமாளித்து வந்தார். கடன் மென்னியைப் பிடிக்கும் சமயங்களில்

அவர் மனைவி குழந்தை குட்டி களுடன் பாகல்பூரிலுள்ள தன் பிறந்தகம் போய் இரண்டொரு மாதம் தங்கிவிட்டு வருவார். மதிவால் கிரமப்பட்டு தேவானந்த புரத்தில் வாங்கியிருந்த வீடு, தக்காமல் போய்விட்டது. அந் தே வருஷம் அவரது துர்பாக்சியம், மனைவியையும் இழந்தார்.

1887-ல் பாகல்பூரில் இருக்கும் அம்மாள் ஆதரவிலேயே சரத் சந்திரர் வளர்ந்து வந்தார். விசித்திரம் நிரம்பியது இவருடைய இளம்பிராயம். விஷமக் காரச்சிறுவர், வித்யாரம்பி அந்த ஊர்த் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் தான். துஷ்டத்தனத்திற் செல்லாமல் உடந்தை உபாத்தியாயரின் மகன். 'காசிநாதர்' என்ற நவீனத்தில் வரும் கதாநாயகன் இவனே. உபகாரச் சம்பளம் பெறும் பரீட்சையில் சரத் முதலாவதாகச் தேறினார். அதே வருஷம் பீஹாரில் எங்கோ வேலை பார்த்து வந்த மதிவாலுக்கு உத்தியோகம் போய்விட்டது. ஊர் திரும்பியதும் மகனான ஹைக்கல்லியில் உயர் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் சேர்த்தார். ஹைக்கல்லியில் தேவானந்தபுரத்திற்கும் மூன்றே மைல். சரத் சந்திரர் தலைமையில் ஐந்தாறு மாணவர்களை கொண்ட ஒரு கோஷ்டி ஹைக்கல்லியில் உள்ள பள்ளிக்கூடத்துக்கு நடந்து செல்லும், அந்த ரஸ்தாவிலே வெயில் நாளில் ஒரு புழுதி; மழைக் காலத்தில் வெறும் சேறு. வழி மாள்வதற்கு சரத் பல அற்புதக் கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே போவார். நடுவழியில் தோட்டங்களில் புஞ்சுத் பழங்களைத் திருடித் தின் பார்கள். இவர்கள் தங்கி இளைப்பாறுவதற்கும் பல மறைவி விட்டங்கள் உண்டு. அவற்றில் ஒன்று, ஒரு தனி ஆலமரம். அதை 'மொட்டை ஆலமரத்து அடி' என்று சரத் சந்திரர், 'தம் தந்தர்' என்ற நவீனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பகல் நேரத்திலே வகுப்பில் தலைகாட்டாமல் ஸரஸ்வதி ஆற்றங்கரையிலாவது, அந்த ஊர் ஜமீந்தாருக்குச் சொந்தமான குளத்தங்கரையிலாவது இருப்பார். புதர் மறைவி வந்துள்ள அண்டில் போர்டிங் மீன்பிடிப்பதில் இவருக்கு இரூபம். துறையில் மீன்பிடிப்பவர் படகு இயக்கும். அவர்கள் இராத சமயம் பார்த்து அதில் ஏறிக் கொண்டு மூன்று மைலுக்கு அப்பால் உள்ள கிருஷ்ணபுரம் வரைக்கும் போய்த் திரும்புவார். அங்கு வைஷ்ணவ சாமியாரின் மடம் ஒன்று இருந்தது. 'ஸ்ரீகாந்தன்' என்ற இவருடைய நவீனத்தில் வரும் 'முராரிபுரத்த மடம்'

இதுவே. ஆற்றின்மேல் இவருக்கு அபார மோகம். பிற்காலத்தில் இவர் தம் அழகிய பங்களாவைப் பூர்பநாயகன் ஆற்றங்கரையேரமாக அமைத்துக் கொண்டதிலிருந்து இது தெரியவரும்.

1892-ல் சரத்தின் தந்தை தம் குடும்பத்தை மீண்டும் பாகல்பூரில் மைத்துனர் வசம் ஒப்பிட்டுத் து, வேலை தேட வேண்டியிருக்கும் போதார். சரத் சந்திரர் தேஜோ நாராயண் ஜூபிஸில் கூலிப் பிரவேச வகுப்பில் சேர்ந்தார். தேவானந்தபுரத்தில் பதினாறு வயது வரை இருந்தார். தன் பிறந்த ஊரை விட்டு வரமுதலில் இவருக்கு மனம் இல்லை. கூட விளையாடினவர்கள், அழகான ஆற்றங்கரை, யதேச்சையான வாய்க்காலை எல்லாம் சேர்ந்து இவரை அழைத்தன. வாலிபத்துதில் எவ்வளவு துடுக்கோ, அவ்வளவு இளகிய நெஞ்சம் உள்ளவர். தேவானந்தபுரத்திலுள்ள குடும்பத்தைக் கைவிட்டு வர சரத் சந்திரரிடம் விசேஷமான பிரிதி. இவருக்கு ஒரு காயஸ்த குடும்பத்தை ஒரு நெருங்கிய நபு உண்டு. அந்தக் குடும்பத்துப் பெண், சரத் சந்திரருடன் சேர்ந்து படித்தவள். இவர் செய்யும் சேஷங்களில் அவளும் உதவியாக இருப்பாள். அவளைப் பல உருவில் சரத் சந்திரரின் நவீனங்களில் பார்க்கலாம். இதையும் ஒரு மனிதன் தன் நன்றியையும் நேசத்தையும் எப்படித் தெரிவித்துக் கொள்ள முடியும்?

பிரவேசப் பரீட்சையில் இரண்டாவது ஸ்தானம் கிடைத்தது. எப். ஏ. வகுப்பு சேரும்போது தாய் புலனமோகினி காலமாகி விட்டாள். படிப்பு நின்று. மூன்று பிள்ளைகள், ஒரு பெண். இவர்களை வைத்துக் கொண்டு மதிவால் நிராதரவாய் தவித்தார். சரத்துக்கோ வேலை கிடைக்கவில்லை. வீட்டில் தங்காமல் திரிந்தார். அசாமன்யமான மைகை ஒங்கி வளர்வதற்கு விந்து இவருடைய சிறுவயதிலேயே ஊன் நியாகி விட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். சரத் சந்திரர் ஒரு சங்கீதப் பித்தர். சரதமயம் தம் ஊரில் சங்கீதம் ஒரு வசதி இல்லாமல் 'யாத்ரா' என்ற கூத்துக் கோஷ்டியில் சேர்ந்து விட்டார். இது பெரிய பகலுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் போய் பையனை நல்லதனமாக அழைத்து வந்துவிட்டார்கள்.

பாகல்பூரில் வசிக்கும் போது இவர் இலக்கிய சங்கங்களில் நடுநாயகமாக இருந்தார். அந்தக் காலத்துக் கதை, காவியம்,

நாடகங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்களையெல்லாம் ஆழந்து படிப்பார். பிரபல வக்கீல் ராஜா சிவசந்திர பரத்தியா பாத்ஜியாயரின் மகன் சசிள், சரத்தின் உயிர் நண்பன். சங்கீதப் பிரியன், 'மில்லியர்', 'கிரிக்கெட்' போன்ற விளையாட்டுகளில் செட்டிக்காரர். அவனும் சரத் சந்திரரும் சேர்ந்து நிறுவிய 'ஆதம்புர் கிளப்' அந்தக் காலத்தில் பெயர் பெற்ற சங்கம். அடிக்கடி, அங்கே நாடகங்கள் போடுவார்கள். 'மிருணாளி', 'பீலவமங்கள்', 'ஜூ' இவை பிரபல நாடகங்கள். கதாநாயகி வேஷங்களில் சரத்திற்கு தோன்றுவார். இவருடைய அபாரமான நடப்பு, இளைய சாரீரமும், தோற்றமும் பார்ப்பவர் உள்ளதைக் கவர்ந்துவிடும். 'ஸ்ரீகாந்த' வில் வரும் இந்திர நாதனின் மூல உருவம் அந்தச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த ரஜேன் மஜூம்தாரே, பைத்தியக்காரி வேஷத்தில் அவனை மிஞ்சக் கூடிய வகையே இல்லையாம். திடீரென்று ஓர் இரவு நாடகம் முடிந்தது. ராஜேன் போன இடமே தெரியாமல் போய்விட்டான். திரும்பவே இல்லை. சரத் சந்திரருக்குக் கிடைத்த கதாபாத்திரம் ஆச்சரியமான வழிதான்!

எத்தனை நாள் வீண் பொழுது போக்குவது? தந்தை படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்து 'வனவி' எஸ்டேட்டில் சில மாதங்கள் வேலை பார்த்தார். ஆளும் நாடோடியான இவருக்கு ஓர் இடத்தில் மனம் நிலைக்குமா? திடீரென்று காணாமல் போய்விட்டார். இது நடந்தது 1900-ல். ஆண்டியாகப் பல இடங்களில் ஊர்ந்தார். இவர் பார்க்காத ஊர் இல்லை; பழகாத மனிதர் இல்லை. ஒரு நாள் மஜூப்பூரில் தோன்றினார். அங்கே பிரபல நாடகவாசியராக ஆனார். அனுருபா தேவியின் புருஷர் சிரதா பரத்தியோடு பழகி வந்தார். சரத்திற்கு ஒரு இசை ரூனாகும், சக சாரீரமும், இசைக் கருவிகளை வாசிப்பதில் நல்ல தேர்ச்சியும் உண்டு. இதே அறிந்த அந்த ஊர் ஜமீந்தார் மகாதேவலாரா- 'ஸ்ரீகாந்த' வில் வரும் 'சுமடர் சாகேப்' தம் ரசிகர் குடாத்தில் இவரையும் சேர்த்துக் கொண்டார். நல்ல மரியாதை உபசாரத்தோடு சில மாதங்கள் வரை இவர் அங்கேயே இருந்து வந்தார்.

1903-ல் தந்தை இறந்த செய்தியைக் கேட்டு பாகல்பூருக்கு ஓடினார். பணம் இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டபோதிலும் எப்படியோ தந்தையின் ஈகம் கிரியைகளைச் செய்து முடித்தார்.

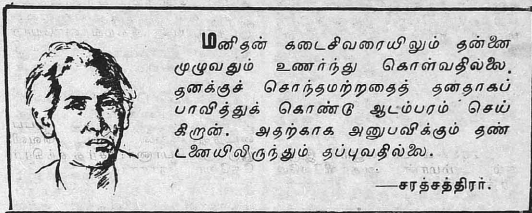
வேலைக்காக எத்தனையோ இடங்களில் அலைந்தார். கடைசியில் அம்மாள் முறையாகும் வால் மோகன் காங்குலியைப் பிடித்தால் நடக்கும் என்று கல்கத்தாவுக்கு வந்தார். அங்கும் சுகம் இல்லை. இந்தச் சமயத்தில்தான் அவர் எழுதிய முத்தக் கதை 'மந்திரி' (கோவில்) வெளியாயிற்று. ரூத்வின் என்ற கந்தல்தைலம் தயாரிப்பவர்கள் அதற்குப் பரிசு அளித்தார்கள். அன்றுதான் சரத்சந்திரர் தமக்குள்ள சக்தியை உணர்ந்தார்.

இவர் தம் நினைவுக் குறிப்பு ஒன்றில், பின்வருமாறு எழுதி யுள்ளார் :

'வறுமையிலேயே என் இளமையும் பெளவண தசையும் கழிந்து விட்டன. நான் அதிகமாகப் படிக்கவில்லை. தந்தையிடமிருந்து நினைப்பதற்குப் புத்தியையும், இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த பற்றையும் தவிர நான் வேறு ஏதையையும் பெறவில்லை. சிறு வயதிலேயே விட்டடைத்துறந்து இந்தியா முழுவதும் சுற்றிவிட்டு வந்தேன். என் தந்தையின் ஆற்றலோ அபரமானது. சிறுகதை, நவீனம், நாடகம், கவிதை இப்படி இலக்கியத்தின் எந்தத்துறையையும் கைப்பற்றும் உண்டு. ஆனால் அவர் எழுதியது ஒன்றுவது நிறைவு பெறவில்லை. என் இளமையில் அவரே எனக்கு உற்சாகத்தையும் கொடுத்து, என்னை எழுதக் தூண்டியவர். அவர் அருளுறையா விட்டுச் சென்ற விஷயங்களை எப்படி முடிக்கலாம் என்ற கற்பனையிலேயே தூக்கமின்றி இரவு நேரங்களாகக் கழிப்பேன். நான் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்தபோது எனக்குப் பாடப் புத்தகங்கள்: சீதையின் வனவாசம், சாருபாடம் என்ற வாசகம்; 'ஸ்தப்பாவ சதகம்' (நன்னை நிறு) நெடூரன் ஓர் இலக்கணம். இவற்றைக் கட்டிப்

கொண்டுதான் ஒவ்வொருநாளும் பொத்தியாருடன் மாரடிக்க வேண்டும். இலக்கியத்தோடு பழக்கம் முதலில் எனக்குக் கண்ணீர் மூலமாகவே ஏற்பட்டது. நான் வாசிந்த குடும்பத்திலே நாவல், காவியம் என்றால் ஆகாது; அங்கே சங்கீதம் போன்ற கலைகள் நுழையவும் இடமில்லை. பின்னாகும் பரிட்சையில் தேறி வக்கீல் தொழில் நடத்த வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு எண்ணம். என் நல்ல காலமோ என்னவோ, விஷயம் நேர்மாறாக முடிந்தது.

'வெளியூரிலிருந்து என் உறவினர் ஒருவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். அவன் கல்லூரி மாணவன். சந்தேப பிரியன்.

மனிதன் கடைசிவரையிலும் தன்னை முழுவதும் உணர்ந்து கொள்வதில்லை, தனக்குச் சொந்தமற்றதைத் தனதாகப் பாவீத்துக் கொண்டு ஆடம்பரம் செய்கிறான். அதற்காக அனுபவிக்கும் தண்டனையிலிருந்தும் தப்புவதில்லை.

—சரத்சந்திரர்.

வீட்டுப் பெண்களை ஒன்றுகூட்டி, அவர்களுக்கும் ரவீந்திரர் எழுதிய 'இயற்கையின் வஞ்சம்' (பிரக்ரூதிரி பிரதிசோத) என்ற நாடகத்தைப் படித்துக் காட்டினார். அதைக் கேட்டு எனக்குக் கண்ணீர் ஆரூகப் பெருகியது. அன்றுமுதல் வக்கீல் ஆகவேண்டுமென்ற ஆசையெல்லாம் பற்றத்தோடிவிட்டது. எனக்கு ஞானேதயமாயிற்று. அப்பாலின் பொத்தல் பிரேரணையிலிருந்து கிடைத்த புத்தகங்களைத் துருவிப் படிக்கத் தொடங்கினேன். யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்களேயென்று மாட்டுத் தொழுவத்திற்குப் போய்விடுவேன். அப்புறம் பன்மம் சந்திரரின் நவீனங்களை ஒவ்வொன்றாகப் படித்து முடித்தேன். பாகவ்யூரில் இருக்கையில் வாரம் ஒருமுறை எங்கள் இலக்கிய வட்டம் கூடும். வீட்டுக்குப் பெரியவர்சுக்கு இத்த விஷயம் தெரியக் கூடாதே! மைதானத்தில் எங்கேயாவது மரநிழலில் அமருவோம். எங்களைச் சேர்ந்த கிரீன் என்பவன் தவிரின்றி எந்த நூலையும் படிப்பான். 'காவியத் திறனாய்வு' செய்வோம். 'சாயா' என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகை யொன்று நடத்தினோம். அந்த வயதில் நான் எழுதிய சில கதைகள் தொலைந்து போய்விட்டன. பெரிய நாவலொன்றும் எழுதியிருந்தேன். அதன் பெயர் மட்டும் கவனத்துக்கு வருகிறது— 'அபிமானம்', 100 பக்கங்களுக்கு மேல் இருக்கும். எத்தனையோ கை மாறி ஏடு ஏடாகப் பிழந்து கடைசியில் என் சகபாடி கேதார சிம்மன்னை கைக்குப் போயிற்று. அப்புறம் திரும்பவே இல்லை.

1903-ஆம் ஆண்டு சரத்சந்திரர் வெறுப்புற்று, உற்றுர் உறவினரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் பர்மாவுக்குப் பயணமானார். பன்னிரண்டு அல்லது பதினாறு ஆண்டுடன் பர்மாவில் இருந்தார். இதை அஞ்சுநூத வாசம் என்ற சொல்ல வேண்டும். வங்காளம் அவரை மறந்ததே போய்விட்டது. நடுவில் 1912-ஆம் 1914-ஆம் சின்னூட்டகளை

கல்கத்தாவுக்கு வந்திருந்தார். ரங்குனிஸ் அக்கவுண்டெண்ட் ஜெனரல் ஆபிசில் சாதாரண எழுத்தர் வேல்தான். அந்தக் காலத்தில் பர்மாவில் இவர் வாழ்ந்த விதத்தை ஒரு கடித்தில் தம் நண்பர் ஒருவனுக்குப் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்.

'நான் எப்படிக்க காலங்கழிக்கின்றேன் என்றுதானே கேட்கிறாய்? கருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்— ரங்குனுக்கு வெளியே நதியோரமாக ஒரு மைதானத்தில் சிறிய வீடொன்றில் வசிக்கின்றேன்—90 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு ஆய்வு துரைக்கு 'குலாம்' போடுகிறேன். வரும்படி போடவில்லை. சிறிய கடை ஒன்று வைத்திருக்கிறேன். ஏதா கொஞ்சம் வருகிறது. அதைவைத்துக் கொண்டு, போதும் போதாமாய்க் காலட்சேபம் செய்துகொள்கிறேன். அடிக்கடி இருதயத்தில் நோய்; எந்தச் சமயத்திலும் வாயைப் பிளந்துவிடலாம். நிறையப் புத்தகங்களைப் படிக்கிறேன். முக்கியமாக உடலியல், உயிரியல், மன இயல் இவை பற்றித்தான்; இதற்கு வேண்டிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் ஒன்றுமே எழுதுவதில்லை. என் உடைமையை தீக்கு இரையாகி விட்டது. என் அருமையான புத்தகங்கள், நான் எழுதி வைத்திருந்த 'சரிதரூன்' என்ற நாவல் கையெழுத்துப் பிரதி உள்பட, 'பென் மக்கள்' என்ற நூலின் 400 பக்கம் சரம்பாகி விட்டது. மூன்று வகுடங்களாக இந்த இருதயநோய் அதுவரும் போதெல்லாம் புத்தகம் படிப்பதை நிறுத்தி விட்டு ஒவியம் வரையத் தொடங்குவேன். என்ன என்ன அழகான வண்ணச் சித்திரங்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்தேன், தெரியுமா? எல்லாம் அக்கினி பகலானுக்கே ஆகுதியாகிவிட்டன. எழுதும் கருவிகள் மட்டும் தப்பினே.'

இவர் பர்மாவில் இருக்கும் போது மேல்நாட்டு இலக்கியங்களை ஆழ்ந்து படித்தார். நண்பர்கள் வற்புறுத்த வே

மீண்டும் இலக்கியத் துறையில் இறங்கினார். “சதிச் சாராதவிதமாக இலக்கியச் சேவைக்கு என்னை அழைக்கிறீர்கள். இன்று இளமையைத் தாண்டி முதுமையில் ஆரம்ப தசையை நிற்கிறேன். உடல் குன்றி விட்டது. ஆர்வம் அடங்கி விட்டது. இருப்பதோ வேற்று நாடு, பிறந்த நாட்டோடு தொடர்பு விட்ட மாதிரி தான். உங்களில் பலருக்கு நான் புதிய வன். ஆனால் என் நாட்டினர் என்னை அழைக்கும்போது எப்படிச் சும்மா இருப்பேன்? எனக்கு ஆற்றல் உண்டா என்பதைக் குறித்து நான் ஐயப்படவில்லை. உங்களுடைய அழைப்பே எனக்கு ஆர்வத்தைக் கொடுக்கும்” என்று அவர்களுக்கு எழுதினார்.

1919-20-ல் ‘யமுனா’ என்ற பத்திரிகையில் ‘ராமனுக்குபுத்தி வந்தது’ (ராமேர் ஸுமதி), ‘வழி காட்டல்’ (பதநேர்தேச), பிந்து வின மகன் (பிந்துர் சேலே) என்ற கதைகள், ஒவ்வொன்றாக வெளியாயின. அவற்றிற்கு அமேசுமாயன் வரவேற்பு. 1920-22-இடையில் ‘பாரதவரஷ’ என்ற மாதப்பத்திரிகையில் ‘பிரஜா சுந்தரி (விராஜப்பென), பண்டித மஹாசயர்’ (பண்டிதமஹாய்), கிராம சமுகம் (பல்வி ஸமாஜ்) என்ற நாவல்கள் வரிசையாக வந்தன. சரத்சந்திரரையை புகழ் உச்சநிலைக்கு வரத்தொடங்கியது. பர்மாவின் காரற்றுப் நீரும் அவர் உடலுக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. வரவர பலவினம் அதிகமாகி கொண்டே வந்தது. பத்திரிகைத் தேசத்தை விட்டுப்போய் தந்தான் உயிர் நிலைக்குமென்று இவருக்கு உள்ளூர்ப்பட்டு விட்டது. ‘பாரதவரஷ’த்தின் உரிமையாளரான ஹிரிதால் சட்டர்ஜி இவருடைய ஆபத்த நண்பர். தம் நிலையைக் குறித்து அவருக்குக் கடிதம் எழுதினார். தம் பத்திரிகையில் எழுதவதற்கு மாதம் 100 ரூபாய் கொடுப்பதாக அவர் உறுதி செய்தார். சரத்சந்திரரை ரங்கூன் வந்துவிடுமாறு எழுதினார். பிழைப்போம் என்ற நம்பிக்கை வந்தது இவருக்கு. ஓராண்டு ஒய்வு எடுத்துக்கொண்டு கல்கத்தாவுக்குப் பயணமானார். 1916 ஏப்ரல் 11-ஆம் தேதி ரங்கூனில் கப்பலேறினார்.

என்ற நவீனத்தை ‘பாரதவரஷ’ விட்டுப் போட மறுத்து விட்டார்கள். காரணம், கதையின் போக்கு விபரீதமானது; சமூகத்திற்கே அதிர்ச்சி தரக்கூடியது. பொது மக்களுக்கு அஞ்சி அதை அவர்கள் ஏற்கவில்லை. ஆனால் ‘யமுனா’ பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. கதையைப் படித்த பிறகு ரசிகர்கள் இதை இணையற்ற நவீனம் என்றார்கள். பத்திரிகைகளில் இதைப் பற்றிக் கண்டிக்கின்றும், புகழுகின்றும் கிளம்பின. பிறகு இவருக்குப் புத்தக விற்றணியிலிருந்து நல்வருவாய் கிடைத்தது.

ஒரு சமயம் இவரைத் தூக்கி வைக்க யாரோ ஒருவர், ‘ரவீந்திரர் எழுதுவதை எனக்குப் புரிவதில்லை. ஆனால் நீங்கள் எழுதிய தெல்லாம் அவ்வளவும் பிடிக்கிறது; எந்தையும் தெளிவாகச் சொல்லுகிறீர்கள்’ என்றார். உடனே சரத்சந்திரர் ‘தமக்கே உரிய நகைச்சுவையுடன், அதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை’ய உமக்கு? ரவீந்திரர் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு மட்டுமே எழுதுகிறார். நாங்களோ உங்களுக்காக எழுதுகிறோம்’ என்று கூறி அவரை இறக்கவிட்டார்.

சத்தியேந்திரநாத் தத்தர் என்பவர் பிரபல கவி. அவர் அகால மரணமடைந்தார். அதைக் குறித்து இரங்கற்கூட்டம். ஒன்று கல்கத்தாவில் நடந்தது. அதற்கு சரத்பாபு தலைமை தாங்கினார். அவர் அதிகமாக ஒன்றுமே பேசவில்லை. ‘சத்தியேந்திரநாதர் என்னவோ இறந்துவிட்டார்; நாம் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது. இரண்டு துளிக் கண்ணீர் விட்டுப்போகிறோம்; அவ்வளவு தானே? எல்லாரும் அவரவர்கள் விட்டுக்குப் போகலாம்’ என்று சுருக்கமாக முடித்து விட்டார். ‘வந்தவர்கள் திடுக்கிட்டனர். “உயிருடன் இருக்கும்போது அவரை எந்தவிதமாகவும் நீங்கள் கிளரவில்லை. பெரிய இலக்கிய அரங்குகளில் தலைமை வகிக்கவும் அவரை அழைக்கவில்லை. பட்டதாரிகள், ராஜாக்கள் இவர்களை உயர்வாக எண்ணிவர்கள். இப்போது இந்தக் கண்ணீர் எதற்கு?” என்று சொல்லிக் கூட்டத்தைக் கலைத்து விட்டார்.

சாருபாணர்ஜியும் சரத்சந்திரரும் இளமையிலிருந்து ஒன்றாக இழைந்த நண்பர்கள். டாக்டர் அவர்க்குப் போகும் சமயங்களில் இவர் சாரூயின் வீட்டிலே தங்குவது வழக்கம். ஒரே அறையில் தான் இருக்கும் படுக்கையுடைய பார்சல். சரத்பாபு, ‘படுக்கை இவ்வளவு தாராளமாக இருக்க

மிறுதே, உனக்கும் இடம் இருக்கிறது-நாம் இருவரும் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம்’ என்று வேடிக்கையாகப் பேசி, தம் நண்பருடன் இரவு முழுவதும் பல ரசமான விஷயங்களைப் பற்றி உரையாடிக் கொண்டே இருப்பாராம்.

சரத்சந்திரருக்கு முன்னால் தோன்றிய வங்க நாடவாசிரியர்கள் எவருமே தாயுத்தப்பட்டுடோரின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கவில்லை. சமூகம் ஒதுக்கிய, வழுவிய பெண்களை வைத்து அபூர்வமான குணச்சித்திரங்களை இவரே முதன் முதலில் வரைந்தார். இந்த கையேடுமீடம் சரத்பாபுக்கு உடனூற அனுதராம். அவரவர்க்குமற்றருகை விட்டுக் குணங்களையே கவனிப்பார். ‘வழிகாட்டல்’ (பதநீர்தேச) என்ற கதையில் வரும் ஏகாதரி வையாசிகமகா கல்நெஞ்சன். ஆனால் அவ விடத்தியும் ஒரு விசேஷமான தன்மை இருப்பதைச் சரத்சந்திரர் எடுத்துக் காட்டினார்.

இவரது நடை ஆடம்பரமற்றது. தெளிவாக எதையும் சொல்பவர். இவரே ஓரிடத்தில் ‘நான் புரிந்து கொள்ளாத எந்த விஷயமும் என் இலக்கியத்திலே இடம் பெறாது. என் என்னை எதுவும் வெறும் கற்பனை என நம்பி உருவெடுக்கவில்லை. வாழ்வில் உள்ள சுகதுக்கங்களை நேரில் பார்த்துள்ளேன்’ என்று எழுதியிருக்கிறார். இது எவ்வளவு உண்மை என்பது இவருடைய கதைகளைப் படித்தவர்களுக்குத் தெரியும்.

சரத்சந்திரரைப்போல் தாமும் எளிய மக்களின் வாழ்வை வைத்து கதைகள் புனைவேண்டாமென்று சாரூபாணர்ஜிக்கு ஆவல். இதை அவர் ஒரு சமயம் சொன்னபோது சரத்சந்திரர், ‘என்னப்போல் எழுதுவதற்கு உனக்கு அனுபவம் போதாது. நான் நாடோடியாகத் திரிந்த காலத்தில் எத்தனை பேரோடு பழகியிருக்கிறேன் தெரியுமா? உணவமில்லாமல் பல நாட்கள் பட்டினி சிந்தித்ததுண்டு. வழியில் போகும் நாய்க்கூட எனக்குச் சிறந்திமாகும். டோம் பாக்டி மாதிரி ஆதிவாசிக மக்களின் புலவர் கமழும் குடிமணியைத் தங்கி அவர்களை இயேசுநீடு புகித்துள்ளேன். இத்யோரின் சகவாசம் உண்டு. கெட்ட பழக்கத்தில் மிதந்திருக்கின்றேன். சமூகம் ஒதுக்கிய எத்தனையோ விபராம்களின் வீடுகளில் தங்கி, அவர்கள் வாய்க்காலவே அவர்களது வரலாற்றை அறிந்தவன். நாவல் எழுதும் இந்த ஆற்றல் திருமென எனக்கு

சரத்சந்திரர், பாஜே சிவபூரில் வசிக்கவானார். 1920-ல் இவர் மீண்டும் வரைந்த ‘சரிதரவின்’

உலகத்தில் வீரப்பு - வெறுப்புகள்
தான் சகல தீமைகளுக்கும் காரணம். அதற்கு ஒரே ஒரு வழி வைரக்கியம் தான். பட்சி ஜாதிகளின் இன்னொலியே இனிய கீதம். காடும், மலையும், நதியுமே அழகின் இருப்பிடம்.

—சரத் சந்திரர்.

முனைத்து விடவில்லை. பார்த்த காட்சிகளையே சுவைதரும்படியாக எழுதியிருக்கிறான்' என்றார். கணக்கற்றவர் இவரை விரும்பிப் படிப்பதற்குக் காரணம் இதுதான்!

பிராணிகளிடத்தில் மிக அன்பு இவருக்கு. நாடென்றால் இவருக்கு உயிர். வெறும் குச்சுதான் தான், வழியில் யாரோ கல்லால் அடித்துவிட்டனர். அடித்து அழுது அழுது கொண்டிருந்தது. அதைக் கருணையோடு எடுத்து வளர்த்து வந்தார். பேலு என்ற அந்த நாய் இறந்தபோது, நெருங்கிய நண்பருக்குக் கூட அவ்வளவு வருந்தி இருக்கமாட்டார். 'என் பேலு போய்விட்டானே! என் தோழன் 24 மணி நேரமும் என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டானே! பிரிய இவ்வளவு கொடுவதா? வெறும் நாயை நினைத்துக் கொண்டு நான் இவ்வளவு வருந்திக் கண்ணீர் விடுவானேன்? ஐடபரதனுடைய உபாக்கியானம் பொய்யே என்று' என்ற கதறினாராம். இவர் எழுதிய நாவல் ஒன்றில் - ரும் 'கைகாச சிறற்பா'வின் இள இள நெஞ்சம் கற்பனையில் என்று இவ்விருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பாணிகளால் என்ற இடத்தில் சிலகாலம் சரத் சந்திரர் வசித்து வந்தார். வீட்டுக்கு எதிரே பரவலாகக் கங்கையாறு. தோடையில் மங்கலாசக் தெரியும் தெரிக்கரை. அன்னங்கன் அசைத்து செல்வது போல் பாய்விடும் படகுகள் ஊரும் கவின்தரு காட்சி. அகலமான தம் வீட்டு மாடி வராந்தாவின் ஒரு மூலையில் இவர் இலக்கிய ரசனையில் ஈடுபட்டிருப்பார். கீழே பூந்தோட்டத்தில் கணக்கற்ற ரோஜாச் செடிகளில் மலர்கள் பூத்திருக்கும். காற்றில் அத்தரின் இன் மணம் வீசும். இவர் அருகில் ஒரு ஊக்கூப உணர்வைத் தட்டியெழுப்ப அடிக்கடி அதன் நீண்ட குழாயை எடுத்து ஒரு தரம் புகையை இழுப்பார். பேலு ஜோராக ஒடும். ஒருநாள் மாலை, நியம

நிஷ்டையுள்ள இரு முஸ்லீம்கள் 'நமால்' பண்ணச் செளகரியம் இராமல் சரத் சந்திரர் வீட்டுக்கு வந்தனர். விரோத பாவம் இல்லாமல் அவர்களை உபசரித்தார் இவர். முகத்தைக் கழுவிக்கொள்ள ஒரு கூறா நீர் தான் அவர்கள் கேட்டது. ஆனால் நம்கதாசிரியர்' மாடிகே அவர்களை அழைத்துப் 'போய் ரத்தினக் கம்பளம் ஒன்றை விரித்து மேற்குத் திசையைப் பார்த்தபோல் அவர்கள் 'நமால்' படிக்க வசதி செய்து கொடுத்தார். இவரது உபசரணையை மெச்சி, 'எங்களுக்கு இந்த இடத்தை விட்டுப் போகவே மனமில்லை; உங்களிடத்தில் இன்று புதிய உண்மையைக் கண்டோம்' என்று அவர்கள் சரத் பாபுவைப் பாரட்டினர்.

ஏழைகளிடத்தில் தனி வாஞ்சை இவருக்கு. ஒரு சமயம் தாம் வறுமையில் உழன்றதை இவருக்கு மறக்கவில்லை. கிராமத்தரங்கள் வந்துவார்கள்; மருந்தும் தகுந்த சிகிச்சையும் இல்லாமல் அவர்கள் மடிவதைப் பார்த்திருக்கிறார். 'ஹோமியோபதி' வைத்திய முறையைக் கற்று அதற்கென்று அதிகப் பணம் செலவு செய்து மருந்துகளைத் தருவித்தார். கிராமத்தரம் இவரை 'தா தா டாக்டர்' (பெரிய ஐயா) என்று அழைத்து வந்தார்கள்.

ராஸ்விஹாரி வஸு பெரிய புரட்சி வீரர். உலகில் எந்த அரசாங்கமும் அவரை ஓர் இடத்தில் நிலைக்கவிடாமல் துரத்தி அடித்தது. பாரதநாடு விடுதலை பெற வேண்டுமென்று வெளிநாடுகளில் ஒரு புரட்சிப் படைவயை நிறுவியவர் அவர். சரத் சந்திரரின் 'வழி வேண்டுகோள்' (பத்தேர்தாயி) என்ற நவீனத்தில் வரும் ஒப்பு பற்ற 'மாஸ்டர்' அவரே. உணர்வற்ற எத்தனை இனஞர் அவர் வளப்பட்டுத் தீர்க்கொந்தாக மாறினார்கள்! ரங்கூனில் பல முறை ராஸ்பிஹாரியைச் சரத்

'பாபு ரகசியமாகச் சந்தித்திருக்கிறார். அவர் தங்குமிடம் ஓர் பட்டிக்காடு-எவரும் உட்புக முடியாத பகுதி. எப்போதாவது அங்கேயும் போலீஸ் மோப்பம் பிடிக்கவரும். அச்சமயங்களில் 'சரிவாஜு' என்ற இடத்தில் தான் அடைக்கலம் புகுவார் ராஸ்விஹாரி. அந்த பயங்கரமான ஆணைத் தம் கூரையின்மேல் வைத்துக் கொள்ள சரத் பாபுவைக் கத்தான் என்ன துணிச்சல் இருந்திருக்கவேண்டும்! நாட்டுப்பற்றே இவருக்கு இந்த மனத்திட்பத்தைக் கொடுத்தது.

சரத் சந்திரர் கல்கத்தாவுக்கு வந்த பிறகு போலீசாரிடம் சிக்கிக் கொள்ளாமல் எல்லையைக் கடந்து, ஜென் செல்ல ராஸ்விஹாரி வஸுவைக்கு ஏழாயிடம் குடியேறியவையென்று தகவல் வந்தது. தம் வசம் அவ்வளவு தொகையில்லையாயினும் நன் பணக் காப்பாற்ற மார்வாடியிடம் அதிகவட்டிக்கு அங்கீகரிக்காதொகையை வாங்கித் தந்தார் சரத் சந்திரர்.

இவரோடு கூடவே ஒரு தாழ்க் காரன் வருவான். யாரோ இவருக்குத் தெரிந்தவனென்று உலகம் நினைத்தது. தாழ்க்காரன் பெரிய-ஆசாமி. ஹால்பா கொள்ளை வழக்கில் சிறைப்பட்டு அங்கிருந்து ஓடிவந்துவிட்ட சிறந்த தேசபக்தனான ராஸ்விஹாரிதான் அவன். இத்தகையவர்களுக்கு எப்போதும் இவர் உறுதுணையாக நிற்பது வழக்கம்.

சமூகத்தில் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளவர்களுடன் இழைந்து பழகியதால் சில கேட்ட பழக்கங்கள் சரத் பாபுவிடம் மலிந்திருந்தன. இவர் கணக்காத மது வகையை கிடையாமை. பிற்காலத்தில் இந்த வேட்கை மட்டுப்பட்டது. ஒன்றோடொன்று இணைந்து, ஐந்து குடாக்குச் செம்புகளில் சமைச்சாராயம் இரும்பும். புகை ஒவ்வொரு செம்பிலும் பாய்ந்து குழாய் மூலமாக வரும். ஒரு தரம் குடித்தாலே போதை தலைக்கேறிவிடுமாம். ஆனால் சரத் சந்திரர் சகஜமாக அந்தக் குழாயிலிருந்து புகைபிடித்துக் கொண்டு இருப்பார், புத்தி சவாநீனத்தை இழந்ததே இல்லை. இதை 'கீரேப் ஷாப்' என்று நண்பர்களிடம் வேடிக்கையாகச் சொல்வாராம்.

நச்சுப் பாம்புகளும் பிடித்து ஆட்டுவது இவருக்கு அலாதி யான பொழுது போக்கு. 'ஸ்ரீகாந்த'னில் வரும் பாம்பாட்டியே இந்த வித்தை யைக் கற்றுத்தந்தவன். விஷம் ஏறாமல்

இருப்பதற்குப் பல தினுயாம் மூலகைகள் இவருக்குத் தெரியும். ஒரு சமயம் பாவித்தராளில் இவருடைய தோட்டத்தில் விஷநாகம் ஒன்று நடமாடக்கொண்டிருந்ததை அவைப் பிடிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இவருக்குத் தெரிந்த ஒரு பிடாரன் புற்றுக்குள் செய்துகையைப் பிடுங்கிவிட்டது. சிசிச்சை செய்வதற்கு முன்பே கொடிய விஷம் தலைக்கேறி பிடாரன் மாண்டான். அத்துடன் இந்த பம்புச் சகவாசத்தை சரத் விட்டுவிட்டார்.

இவர் வெறும் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல. சுதந்தர இயக்கத்திலும் பங்கு கொண்டு போர் புரிந்தவர். 'பெண்களுக்குரிய மதிப்பு' (நார்ஹூல்), 'தேசமும் இலக்கியமும்' என்ற நூல்களையும், அவ்வப்போது பலதரப் பட்ட பத்திரிகைகளில் சித்தனை செறிந்த கட்டுரைகளையும் எழுதி வருகிறார். அரசியல் சம்பந்தமாக இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் இன்றளவும் ஒருங்கே திரட்டப்பட்டுப் புத்தக வடிவில் வெளிவரவில்லை. இவர் ஹாஸ்டியா ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக இருந்தார். இவரது கொள்கை என்ன என்பதை ஆராய வேண்டுமானால் 'இளைஞரின் எழுச்சி' என்ற கட்டுரையை எல்லாரும் படிக்க வேண்டும். 'வங்கவாணி' பத்திரிகையில் இவர் வரைந்திருக்கும் 'முஸ்லீம் சமுதாயம்' என்ற கட்டுரை அன்று வங்காளத்தைக் குழப்பிய பிரச்சினையை விளக்கும். ஒரு சமயம் இவர் சுபாஷ்பாபுவின் (நேதாஜி) வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி குடில்லாவுக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. அங்கே நடக்கும் ஒருநாடாட்டிற்கு இவரைத் தலைவராகத் தேர்ந்தனர். போகும் வழியெல்லாம் வேறொரு கட்சியினர் 'ஷேம் பேம்' (அவமானம்) என்று கூறி வண்டியின் ஜன்னல் மூலமாகக் கறித்துகொண்டு இவர் மேல் விசேடித்தனர். வழியில் இதுபோன்ற வரவேற்பு; உடனேயே பன்விரண்டு குதிரைகள் பூட்டிய ஒரு ரத்தத்தில் இவரை அமர்த்தி மேனதாளங்களுடன் பல மைல் நீளம் உள்ள ஊர்வலம் ஒன்றைச் சுபாஷ் கட்சியினர் நடத்தினர். 'எப்போது நதிக் கரையிலுள்ள நம் ஏகாந்த வாசத்தைக்குப் போகப்போகிறோம்' என்று ஆகிவிட்டது. இவருக்கு இதைக் குறித்து இவர், 'திரு அரவிந்தரைப் போல்' நானும் சொல்லுகிறேன்-விடுதலை பெற்ற

வன் தன் சொந்த விஷயத்தில் நம்பிக்கை வைப்பது வீண.... களிப்போடிக்கும் ஒரு கும்பிடு, பன்விரண்டு குதிரை பூட்டிய ரத்தத்திற்கும் ஒரு கும்பிடு' என்று எழுதியிருக்கிறார். வங்காளத்தைச் சீர்குலைத்த கட்சி பேதல்களை இவர் உள்நோட்டு வெறுத்தார்.

இவரை வங்க நாட்டினர் பலமுறை கொன்றவர்க்கு முன்வந்தவர். முக்கிய ஸ்தாபனங்கள் இவருக்கு வருவெற்பளித்துப் பாராட்டின. 1923-ல் கல்கத்தாப் பல்கலைக் கழகம் இவரது இலக்கியப் பணியைப் போற்றி 'ஐகத்தாரிணி' பொற்புத்தக்கத்தை இவருக்கு வழங்கியது. இதற்கு முன் 1921-இல் இந்தப் பத்தகத்தை முதன் முதலாகப் பெற்றவர் ரவிந்திரரே. 1924-ல் வங்கிய ஸாஹித்ய பரிஷத், சரத்பாபுவை கொன்ற அங்கத்தினராக ஏற்றது. இது எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய பதவியன்று. 1936-ல் டாக்டர் பல்சு கழகம் இடமளிப்பு விழாவின் போது இவருக்கு 'டாக்டர்' பட்டம் வழங்கியது.

இலக்கியத்துறையில் தம் குரு நாதரான ரவிந்திரரை இவர் போற்றி வந்தார். கவியரசரின் எழுப்தாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவை சரத்திரரே முன்னின்று நடத்தினார். ரவிந்திரரும் இவரது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தின் போது நேரில் கலந்து கொண்டு இவருக்குப் புகழ்மாலா சூட்டினார்.

"எல்லையற்ற வான மண்டலத்தை ஆராய்வதில் மூழ்கி, விசித்திரமான கோளங்கூடியும், அதிசய கிரணங்களைப் கொழிக்கும் புவேறு சுரப்புச் சக்தியால் வேகமாகச் சுழலும் தாராகணங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் வல்லவன், வானசாஸ்திரி. சரத்பாபுவும் அதேபோல வங்க மக்களின் இதய வாஸிப் புருந்த அவர்களது விசித்திர மனப்பண்புகளைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் புகழ் சட்டியிருக்கலாம். ஆனால் மக்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வதில் சரத்பாபுவுக்கு இணையானவர் எவரும் இல்லை. வங்காளியின் உள்ளம் வேதனைப்படுமபோது அவைக் கண்டறிந்த பெருமை அவரைத்தான் சாரும். இலக்கியத்தில் உபதேசம் செய்வதை விட அதைப் படைத்துத் தருபவனே சாஸ்திரந்தவன். கவிஞ்குரிய பீடத்திலிருந்து மதிப்பை உணர்ந்து நான் இந்தப் புகழ் மாலை செய் சரத்பாபுவுக்குச் சூட்டுகிறேன்." என்று அப்போது கொள்ளுப் புலவரேறு. இதை விடச் சரத்திரரேயுக்கு ஒரு சன்மானம் தேவையா?

கல்கத்தா இரைச்சல் மலிந்த பெரிய நகரம். எழுத்தாளர் அமைதியாக இலக்கிய வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்ற இடமேயில்லை. அதனால் 1919-ல் ஹாஸ்டியா ஜில்லாவின் பாவித்தரால் என்ற கிராமத்தில் இவர் வீசாலமான ஓர் இடம் வாங்கினார். சங்கையின் கிணியான ரூபநாராயண ஆற்றை எதிர்நோக்கி ஒரு தனிமைச் சூழலில் அந்த இடம் இருந்தது. அங்கு ஓர் இல்லம் எழுப்பிக்கொண்டு சில ஆண்டுகள் சரத்பாபு அமைதியுடன் வாழ்ந்தார். முஸ்லீம் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றித் தகைகள், கட்டுரைகள் எழுதவேண்டுமென இவருக்கு ஆவல் இருந்தது. டாக்டர் விருந்த காதி அத்துல் ஒதர் என்பவர் இவரைக் காணவந்தார் அப்போது அவரே இதைப்பற்றி எடுத்தார். சரத்பாபு அதற்கு, 'உங்கள் சமூகத்தினரின் குற்றங்களைப் பற்றியும் எழுதுவேன். சம்மதமா?' என்று கேட்டாராம். ஒதர் சொன்னார்- 'அதுதான் வேண்டும் இப்போது'. கிழக்கு வங்கத்திற்கு இவரை அழைத்துச் சென்றார். முஸ்லீம் குடும்பத்தவருடன் சரத் பழகி வந்தார்.

ஆனால் சரத்பாபுவின் எண்ணம் கைகூடவில்லை. கடைசிக் காலத்தில் வாழ்க்கைத் துணை விவிரண்மயி தேவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றக் கல்கத்தாவுக்கே திரும்பி, அமைதி குலவும் அசுவினித்தா சாஹியில் ஒரு மாணிகையைக் கட்டிக் கொண்டு காலம் கடத்தினார். அடிக்கடி நோய்க்கு ஆளானார். இளமை ஆல் ஏற்பட்ட கெட்ட பழக்கங்கள் இவரது உடலை உருக்குலைத்துவிட்டன. 1938 ஜனவரி 16-ஆம் தேதி 'பாரக் நர்சிங் ஹோம்'ல் காலமானார் சரத் சந்திரர்.

இவர் எழுதிய இலக்கியங்களுள் பெரும்பான்மை நவீனர்களே. ஆங்கில நாவலாசிரியரான 'டிக் கன்ஸ்' இவருக்கு இத்துறையில்த் வழிகாட்டி. இவர் எழுதிய கதைகள் எல்லாம் சமூகப் பிரச்சனைகளைப் பற்றியன. சிறப்பாக இவருடைய 'கிராம சமூகம்' (பல்வீ ஸமாஜ்), 'சரித்திரவின்' (நடத்தைக் கெட்டவன்)-இரண்டும் பெருங்கிளர்ச்சியை மூட்டிவிட்டன. தவல் இலக்கியத்தைப் பற்றி ஓரிடத்தில் இவர், 'பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

'இன்று எழுத்தாளர்கள் 'லட்சிய வாதி' (IDEALIST) பிரதிநித்யம்சவாதி (REALIST) என்று இருவிதமாகப் பிரிக்கின்றனர். நான் இரண்டாவது ரகத்தைச் சேர்ந்தவன். இத்துல் எனக்குக் கெட்ட பெயர். கலை

யென்பது மனிதனுடைய படைப்பு; அது இயற்கையன்று. வாழ்வில் நடப்பதெல்லாம் புனிதம் என்று சொல்லிவிட இயலாது. அழகவே முக்கால்வாசி. அவை இலக்கியத்துக்கு உதவாத விஷயங்கள். இயற்கையை உள்ளடிகடிவருணிப்பது வெறும் போட்டோ; அது வர்ணமும் ரேகையும் கொண்ட ஓவியமாகாது. திசைரிபத்திரிகைகளில் வெளிவரும் மயிர்க்குச்செறியும் சம்பவங்கள் இலக்கியமாகுமா? குணச்சித்திரம் வரைவதென்றால் லேசான காரியமல்ல. கலை நோக்கிற்கு அடிப்படை தேவை. சுற்பனை மட்டுமே இருந்தால் போதாது. உள்ளத்திலிருந்து அறுதாபத்தையெல்லாம் வடித்து நான் கதாபாத்திரங்களை ஜோடனை செய்யும் கஷ்டம் எனக்கல்லவோ தெரியும்? நல்லதும் இருக்கும்; கெட்டதும் இருக்கும். இவை விவாதத்திற்குரிய விஷயங்கள் அல்ல. கலையில் கலகத்துக்கு இடமில்லை. "கதை சுபமாக முடியவேண்டும்-தரும்மென்றி பெறவேண்டும்-அதர்மம் அழிய வேண்டும்" என்று இவையெல்லாம் நீதியைப் போதிப்பவர்களுக்குத்தான்; இலக்கியம் படைப்பவனுக்கு அல்ல."

◆மணி◆

(தேநாபாவநா), 'சௌதாமினி' (ஸ்வாமி); 'தத்தர்'; 'கிருகதாசம்'; 'தேவதாஸ்'; 'கிராமசமூகம்' (பல்லீலமாஜு) இவை மனிதர் உள்ளத்தில் பெரும் புயலை எழுப்பிய நவீனங்கள். சரத்தபாபு பச்சையாகச் சமூகத்தை வருணிப்பதைப் பல பிரமுகர்கள் கண்டித்தனர். ஆனால் சரத் சந்திரனுக்கு அழியாப் புகழைத் தருபவை இந்த நவீனங்களே!

'ஸ்ரீகாந்தன்' நான்கு பாக்கமாக எழுதினார். இது விசித்திரப் படைப்பு. பிரெஞ்சுக்காரர். இத்தாலியர் போன்ற மேலை நாட்டு இலக்கியப் பிரியர்களிடையே கவர்ந்த புத்தகம். இவரது பெயர் இதலேயே கடல்தாண்டிச் சென்றது. சரத் இந்த நவீனத்தில் தம் சுய அனுபவங்களையே வேறு பெயரைக் கொண்டு சொல்கிறார். சரத், நாடோடியாகத் திரிந்தபோது அவர் கண்ட, கேட்பவ வேடிக்கையான நிகழ்ச்சிகளையும், பழகிய மனிதர்களையும், ரசமாக வருணிக்கும் இலக்கியமாகும் ஸ்ரீகாந்தன். ஆங்கில நாவலாசிரியர் லிட்டன்' மைநாவல்' என்ற நூலில் கையாளும் தோரணியை இவரும் பின்பற்றுகிறார். இவருடைய நாவல்களில் சில நாடக வடிவிலும் வந்துள்ளன. குறிப்பாக 'ரமர்', 'போடீ' இரண்டையும் கூறலாம்.

'வழிவேண்டுவோர்' (பத்தேர்தாயி) என்ற நவீனம் தனிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார், முதல் பதிப்பாக இது வந்தபோது அடக்கி விட்டனர். இது ஒரு பயங்கரப் புரட்சிக் கூட்டத்தின் வரலாறு. இதில் வரும் 'மாஸ்டர்', 'சுமித்ரா' 'பாரதி' இவர்களை நம்மால் மறக்கவே முடியாது.

இவர் யாத்த நிறுகதைகளை 'இளம் பிராயத்துக் கதைகள்' கவல பயப்பன. கிறிபுவர்களுக்கு ஆவலை மூட்டும் விண்ணம் 'வைகுத்தன் உயில்', 'காசிநாதன் போன்ற குறுநாவல்களையும் புனைந்தார். 'சேஷு பிரச்சன்' (கமலா) என்பது கடைசியாக வெளிவந்த ஓர்பற்ற நவீனமாகும். 'ஐரகரண' (எழுச்சி) என்ற நாவலை இறுதியாக எழுதி அதை முடிக்காமலே சரத் மறைந்தார். இவருடைய இலக்கியங்கள் இந்திய மாமிகளும் மட்டுமல்ல, மேலைநாட்டுமாமிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இன்று தமிழரான நாம் அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தக் கட்டப்பாடுடையோம்!

"சிறு வயதில் பங்கிம் சந்திரரின் 'கிருஷ்ணகாந்தன் உயிலைப் படித்தபோது இளம் விதவை ரோகினியின் வாழ்க்கை என்னை உலுக்கி எடுத்துவிட்டது. அவள் கெட்டு வழியில் இறங்குகிறார். கடைசியில் துப்பாக்கி ரவைக்கு இலக்காகிறார். பாபத்திற்கு ஏற்ற பரிசு என்று சொல்வார்கள். இதனால் சமூகம் பெருமைப்படுவதற்கான விஷயம் எதுவுமே இல்லை. ஒரு பாபி ஒழிப்பதன் என்று நல்லவர்கள் முக்கவிலாம். ஆனால் இன்னொரு பக்கத்தை நாம் மறந்து விடுகிறோம். சமூகத்தை விடப் பழமை ஆன, நிரந்தரமானதும் காது. ஆன, பெண் இதய ஆழத்தில் உலவும் அந்த உணர்ச்சிக்கு மதிப்பில்லைமா? ரோகினியின் சித்திரத்தை வரையும்போது பங்கிரத்தின் உள்ளம் துக்கத்தினால் துடித்திருக்கவேண்டும். அவரது பேசுவிருந்து எவ்வளவு பெரிய இலக்கியம் உருவாக இருந்தது! ஆனால் அவருடைய படைப்பாற்றல் சமூகத்துக்கும் நாட்டுத் தர்மத்துக்கும் பயந்து தற்கொடையாகிப் புரிந்து கொண்டதே! என்னுடைய 'கிராம சமூக'த்தில் வரும் விதவை ராமாலைப் பலபோர் பத்திரிகைகளில் ஏராளம் செய்யத்தொடங்கினார். 'உள் பத்திரி' மீனுவேயது 'உள் தகப்பனாரின் ஜமீன்'ச் சீர்கொடும் பாதுகாத்தாய். நீயே உள் இளவயது நண்பனும், அந்நீய் பருஷனுமான

ரமேசனைக் காதுவிக்கின்றாய். வசு என்ன பத்திரி!-இந்த மாதிரி வசுவெல்லாம் கலையைப் பாதிக்காது. இது நம்முடைய சீர்கோன சமூகத்திற்கே ஏற்றது. இவ்வளவு தூரத்துக்கு யார் கொண்டு விட்டது? நன்மையும் தீமையும் உலகில் சேர்ந்துதான் இருக்கும். கெட்ட நல்லதை நல்லதென்றும் கெட்டதைக் கெட்டதென்றும் சொல்வதை ஒருநாளும் கலை தடுக்கவில்லை! அதை ஒளிப்பதுதான் கலைக்குச் செய்யும் துரோகமாகும்.

வங்காளிகளின் குடும்ப வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர் எழுதிய நவீனங்களில் சிறப்பானவை 'பெரிய அக்கா' (பட்டிதி), 'பிந்துவின் மகன்' (பிந்துர் சேயே) 'சந்திரநாதன்', 'வியோசனம்' இவை எக்காலத்திற்கும் படிக்கப்படிக் இன்பத்தை ஊட்டுகும்.

சமூகச் சிக்கல்களை வெளிப்படுத்துவதில் தான் சரத்தாபுதன் முழுத் திறமையைக் காட்டியுள்ளார். 'விரஜாசந்தரி' (விராஜுபெள்) கொடுக்கும் வாங்கல்

வைகுந்தன் உயில்

சரத்சந்திரர் நாவல்

தமிழாக்கம் : அ. கி. ஜயராமன்

இந்தாறு வருடங்களுக்கு முன், பாபுக்குச் சிலி
லுள்ள வைகுண்ட மஜூம்தாரின் மளிகை
வியாபாரம் பற்பல தொல்லைகளுக்கு உள்ளா
கியது. பிறகு எப்படியோ அவைகளைச் சமர
ளித்து அது நிலைத்து நின்றபோது பலர் ஆச்ச
ரியப்பட்டனர்—ஏனென்றால் வைகுந்தன்
அந்த நெருக்கடியை எவ்வாறு சமாளித்தார்
என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. அப்போது
முதல், அவரது மளிகை வியாபாரம் கொஞ்சம்
கொஞ்சமாக முன்னுக்கு வந்து கொண்டிருந்
தது.

பிறகு நிலைமை சீர்ப்பட்டது. எத்தனையோ
கஷ்டங்களையும் துக்கங்களையும் சகித்துக்
கொண்டார். இப்போது எவ்விதக் கஷ்டமு
மின்றி வியாபாரம் நல்ல நிலையில் நடந்து
வந்தது. இப்போது வைகுந்தன் தனது மூத்த
மகன் கோகுலனைப் பள்ளிக்கூடம் போகவேண்ட
டாமென்று நிறுத்தி அவனைக் கடைமில்
கொண்டு வந்து உட்கார வைத்தபோது தெரு
விலுள்ளவர்கள் அடைந்த ஆச்சரியத்துக்கு
அளவே இல்லை. அவர்கள் வைகுந்தனுக்கு
இந்தக் காரியத்தைப் பற்றிப் பலவாறு பேச
லானார்கள்.

‘‘பார்த்தாயா! இந்தக் கிழவன் செய்த
காரியத்தை; பையன் சற்று மந்தமாக இருந்
தால் என்ன? இந்த வருஷம் இல்லாவிட்டால்
அடுத்த வருஷம் தேறிவிடுகிறான்! அதற்காகப்
பள்ளிக்கூடமே போக வேண்டாம் என்று
நிறுத்திவிட வேண்டுமா? அவனுடைய தாய்
உயிரோடு இருந்தால் இப்படி நடந்திருக்குமா?
எங்கே தன்னுடைய மகன் விநோதனைப்
பள்ளிக்குப் போக வேண்டாம் என்று நிறுத்திப்
பார்க்கட்டுமே! நின்ன எஜமானி துடன்பக்
கட்டையை எடுத்துக் கொண்டு இவன்
விஷத்தை இறக்கி விடுவான்’’ என்றனர்.

வாஸ்தவத்தில் கோகுலன் படிப்பில் சற்று மந்தம்தான். வகுப்பில் ஒரு நாளும் அவன் தன் பாடத்தைச் சரியாக ஒப்பித்தது கிடையாது.

கோகுலனுக்குத் தாய் இல்லை; அவனுக்குத் தாய் ஒருத்தி இருந்ததாகக் கூட நினைவில்லை. அவன் தன்னுடைய மாற்றுநாளைக் கையில் வளர்த்தே பெரியவனுள்ளான். பரீட்சை முடிவு தெரிந்ததும் அவன் வருத்தத்துடன் சிற்றிணையிடம் சென்று அழுதான்.

சிற்றிணை அவளை இழுத்துத் தன் மடிமீது அமர்த்திக் கொண்டு அன்புடன் அவன் தலையை வருடிக்கொண்டே வாஞ்சையுடன், "கோகுல்! கவலைப் படாதோ! மனிதன் வாழ்க்கையில் இம்மாதிரி எத்தனை துக்கங்களைச் சகிக்க வேண்டி இருக்கிறது? தன்னுடைய மனக் கஷ்டங்களை முகமலர்ச்சியுடன் சகித்துக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் முயன்று படிக்கும் சிறுவன் தான் பிறகு முன்னுக்கு வருகிறான். அழாதே அப்பா! மனம் வைத்துப் படி. அடுத்த வருஷம் பாஸ் செய்து விடுவாய்!" என்றான்.

இதற்குள் இளையவனை விநோதன் துள்ளிக் குதித்தபடி வீட்டுக்குள் ஓடி வந்தான். கோகுலனை விட ஆறு வயது சிறியவன் அவன். பள்ளியில் இரண்டு வகுப்புகள் கீழேதான் படித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் வகுப்பில் அவனை முதல்வன். அந்த வரும் அவன் இரண்டு வகுப்பு மேலே போய்விட்டான். இந்த நல்ல செய்தியைக் கேட்டதாய் அவனையும் அழைத்து மடிமீது அமர்த்திக் கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அவனை ஆசிரிவதித்தான்.

சாயங்காலம் கடை வேலையை முடித்துக் கொண்டு வைகுந்தன் கணக்குப் புத்தகங்களைக் கைகளில் இருக்கிக் கொண்டு வீடு வந்து சென்றார். தமது மக்கள் இருவரைப் பற்றிய விவரங்களையும் கேட்டார். பிள்ளைகளின் பொறுப்பைப் பூராவும் அவர்களுடைய தாயாரிடம் விட்டு விட்டு அவர் நிம்மதியாக இருந்தார். ஆகவே இதைப் பற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை. சை, கால் கழுவிக் கொண்டு, சிற்றுண்டி அருந்தி, வெற்றிலை மென்றுகொண்ட தினசரி வழக்கப்படி, தன் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்க்கவானார்.

அப்போது அவ்வூர் பள்ளிக்கூடத்தின் ஆறுவது வகுப்பு உபாத்தியாயரான ஜயலால் பாள்ரஜி வைகுந்தனின் வீட்டிற்கு வந்தார். "அம்ம! பவானி! இருக்கிறாயா அம்மம்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தார். வைகுந்தன் கையில் அரிசி, பருப்பு, நெய் முதலிய சாமான்கள் வாங்கியதில் அவருக்குக் கொஞ்சம் பாக்கி இருந்தது. அவரைக் கண்டு கோகுல் பயந்தான்.

உபாத்தியாயரின் அடிக்குப் பயந்த அவனை அணைத்துக் கொண்டு அவன் தலையையும், முதுகையும் அன்புடன் வருடிக் கொண்டே கனிந்த மொழியில் கூறலானார். "ஏண்டா கோகுல்! எவ்வாறு பையன்களும் புல்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு காப்பியடித்தார்களா? மீ நீ ஏன் தலைநிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை?" என்றான்.

கோகுலனுக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. தன்னுடைய அசட்டுத் தனத்துக்கு இதுவும் ஒரு உதாரணம் போலிருக்கிறது என்று எண்ணி வெட்கித் தலையுனிந்தான். ஆனால் இந்த விஷயம் உள்சே இருந்தவைகுந்தன் காதுக்கு எட்டியபோது அவர்களுக்கு புல்தகத்திலிருந்து தலை நிமிர்ந்து இந்தப் பக்கம் சற்றுச் செவி சாய்த்தார்.

பவானி இலேசான முயற்சுவலுடன் கூறலானாள்! "இந்த வருஷம் இவன் மனம் வைத்துப் படித்தானால், அடுத்த வருஷம் இவனும் முதல் வகுப்பில் பாஸ் செய்துவிடுவான்!"

மாற்றுந்தாயின் வாயினின்றும் வெளிவந்த இந்தச் சொற்களைப் பள்ளி வாதியாரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சக்களத்தியின் குழந்தைகள் மீது பெண்களுக்கு இயற்கையாக வெறுப்புத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணினார். இவள் விதிவிலக்கும் உண்டு. அன்பணம் போழியும் மாற்றுந்தாயும் ஒருத்தி இருப்பான் என்ற எண்ணம் அவர் மனத்தில் எழவில்லை. பவானி கூறியதை வெறும் உடசார வார்த்தை என்று அவர் எண்ணிவிட்டார். கோகுலனை இன்னும் இழிவுபடுத்திக் காட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், சப்புக் கொட்டிக் காட்டி "ஆறாறா! கோகுலன் பஸ்ஸில் பாஸ் பண்ணப் போகிறான்? கிழக்கே உதிக் பும் குரியன் மேற்கே உதிக் வேண்டும். பஸ்ஸில் பாஸ் பண்ணப் போகிறவன் அதோ உன் இடது பக்கம் அமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் அந்தப் பையன் தான்!" என்று கூறி விரலால் விநோதனைச் சுட்டிக்காட்டி, முகத்தில் பொய்ச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு, "அப்போது கூட இந்தப் பையனுக்கு வெட்கம் வரப் போகிறதா? அது மட்டுமா? இவன் மற்றப் பையன்களிடம் "நான் பாஸ் பண்ணிவிட்டால் என்ன? என் தம்பி பஸ்ஸில் பாஸ் பண்ணி இருக்கிறேன்."

அது போதாதா? சொல்லுங்களேன்! உங்கள் தம்பிமாமர்களில் யாராவது முதலாவதாக பாஸ் பண்ணி உட்புள் பரமோஷன் வாங்கியிருக்கின்றனா? என்று கேட்கிறான். கேட்டாயா அம்மா இவன் பேச்சை? தம்பி முதலாவதாக பாஸ் பண்ணிவிட்டான், நம்மால் பண்ணமுடியவில்லையே என்று இவன் வெட்கம் மடிய வேண்டாமா? அதை விட்டுப், பெருகும் பேசிக் கொண்டு திரிகிறான். இவன் புத்தியைப் பாரேன்!"

பவானியால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவள் கோகுலனை இன்னும் இருக்கிக் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டு தலையை வருடலானாள். தம்பியிடம் அவனுக்கு எவ்வளவு அன்பும், ஆசையும் உண்டு என்பது அவளுக்குத் தெரியும். கோகுலன் வெட்கத்தினால் தன் முகத்தைத் தாயின் மார்பில் புதைத்துக் கொண்டான்.

உபாத்தியாயர் இன்னும் ஏதேனோ கூறி விட்டு "இப்பொழுதிருந்தே ஒரு சிறந்த உபாத்தியாயரை வைத்து விநோதனுக்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று பவானியிடம் வற்புறுத்தினார். இதற்குள் அரைக் கதவு திறக்கப்பட்டதால்தாய், மகன் இருவர் மீதும் வெளிச்சம் விழுந்தது. உபாத்தியாயருக்கு திடீர்க்கென்றது. ஏனென்றால்

அவர் நினைத்தபடி அல்லாமல் பவானி தன் கண்கள்தழிவின் அறிவற்ற பாலகளை அணைத்து அவள் தலையை அன்புடன் கோபிக்கொண்டு இருந்தாள். ஆகவே தன்னுடைய ஒப்போட்டு மயர்ச்சனைத்தைத் தொடரலாமா, வேண்டாமா என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் வேறு பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

பவானி அது வரையில் வாய் திறந்து ஒன்றும் பேசவில்லை. அப்போதும் வாய் திறக்கவில்லை. முடிவில் உபாத்தியாயர் சரி, திரவு நேரமாகிவிட்டது என்று கூறி, அவளுக்குப் பல்வேறு ஆசிரியைகளை வழங்கி விட்டு, "எதிர்காலத்தில் விநேசன் நிச்சயம் நீதிபதியாவான்" என்ற தன் நம்பிக்கையைப் பவ முறை ஊர்ஜிதம் செய்து விட்டு, தடியை ஊன்றி கொண்டு எழுந்து நின்றான். அங்கே அறைக்குள் அமர்ந்திருந்த வைகுந்தனும் இந்தச் சமயத்தைத் தான் எதிர்பார்த்திருந்தார். அவர் எதிரே வந்து நின்றார். கடுமையான குரலில் "ஏண்டா கோகுல்! எல்லாப் பையன்களும் புல்தகத்தைப் பார்த்துக் காப்பியடித்த தார்களே, நீ ஏண்டா அப்படிச் செய்ய வில்லை?" என்று கேட்டார்.

கோகுலன் பயத்தினால் முன் போலவே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். வெகு நேரம் மிரட்டி உருட்டிய பிறகு அவன் கூறிய பதிலின் சாரம் இதுதான். முதல் நாள் அன்றே ஹெட்மாஸ்டர் வந்து யாரும் காப்பியடிக்கக் கூடாது என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டுப் போனாராம்.

வைகுந்தன் முதலில் சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்று யோசித்துக் கொண்டு இருந்தார். பிறகு, "சரி! நாளையிலிருந்து நீ பள்ளிக்குப் போக வேண்டாம்! என்னுடன் கடைக்கு வா" என்று சொன்னார். இதைக் கூறிவிட்டு அவர் மீண்டும் தன் அறைக்குச் சென்று கணக்குப் பார்க்கும் வேலையைத் தொடர்ந்தார்.

கோகுலனை மிரட்டுவதற்காகக் கூறிய வார்த்தைகள் இவை என்று நினைத்தான் பவானி. ஆகையால் அவள் அப்போது ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் மறுநாள் காலை வைகுந்தன் நியூமாகவே கோகுலனைத் தன்னுடன் கடைக்கு வர வேண்டுமென்று அழைத்தபோது பவானிக்கு உண்மையிலேயே கோபம் வந்து விட்டது. அவள் கணவனிடம் இதைப்பற்றிப் பலமாக எதிர்த்து, வாதித்து, இதைத் தடுத்தாள். "இதென்ன! நீங்கள் செய்யும் காரியம் நன்றாக இருக்கிறதா? பாவம், அவன் பச்சைக் குழந்தை. அவன் வந்து உங்களுடன் கடை வியாபாரம் செய்வதாவது? இது நடக்கக் கூடிய காரியமா? என் உயிருள்ள வரையில் அவனைப் படிப்பிலிருந்து நிறுத்தமாட்டேன். இது நடக்காது. இந்த மாதிரி உங்களுக்குக் கோபம் வந்ததை நான் பார்த்ததே இல்லை!" என்று கூறிவிட்டு பவானி கோபத்துடன் ஆவேசம் வந்தவள் போல் மகளை இழுத்துக் கொண்டு சென்றாள். அப்போது வைகுந்தன் சற்றே புன்னகை செய்துவிட்டு, "இப்போது யாருக்குக் கோபம் வந்திருக்கிறது என்பது தெரிந்துவிட்டதல்லவா?" என்றான்.

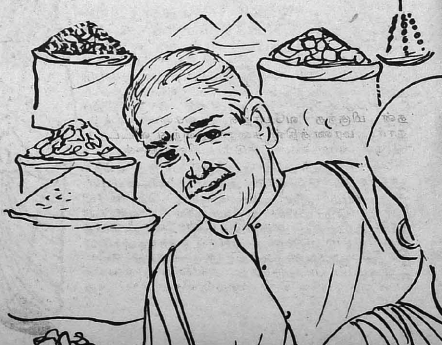
"ஏன், உங்களுக்குத்தான். வேறு யாருக்கு?"
"எப்போதாவது எனக்குக் கோபம் வந்து நீ பார்த்திருக்கிறாயா?"

"பின்னே எதற்காக நீங்கள் அப்படிச் சொன்னீர்கள்? சிறு வயதில் எல்லோரும் தான் பால் ஆடுகிறார்கள், பெரியோகிறார்கள். அதற்காகப் படிப்பதை நிறுத்திவிடுவதா?"

அப்போது வைகுந்தன் கோகுலனை மறு பக்கம் அணுப்பிவிட்டு, சிரித்துக் கொண்டே கூறலானார்:— "இதைக் கேள்! நான் சொல்கிறதைக் கொள்ளவில்லை. மாறாக நான் உன் மூத்த மகளை மிகுந்த, மனமகிழ்ச்சியுடனேயே என்னுடன் கடைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். ஆனால் உபாத்தியாயர் பாதர்ஜி கூறியதைப் போல் உன் சிறிய மகன் ஐட்டூராக ஆவான், கவர்னராக ஆவான் என்று உன்னிடம் பொய் நம்பிக்கையை உண்டாக்க நான் விரும்ப வில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்லி வைக்கிறேன். எனக்குப் பிறகு நீ கோகுலனின் பாதுகாப்பில் தான் கவலை யற்று, கஷ்டமீய்றி வாழமுடியும்!"

கணவனுக்குப் பிறகு, "கணவன் இல்லை" என்ற எண்ணம் வந்ததும் பவானியின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. அவள் குரல் தழுதழுத்தது. அவள் சொன்னது "அது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் என் கோகுல் கள்ளம் கபடம் அற்றவன். உங்களுடைய வியாபார குதுவாதுகளை எல்லாம் அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியுமா? இவனை எல்லோரும் ஏமாற்றி விடுவார்கள். அதை மட்டும் நான் கூற முடியும்!"

வைகுந்தன் சிரித்துக் கொண்டே "எல்லாரும் அவனை ஏமாற்றிவிட்ட மாட்டார்கள். இரண்டொருவர் ஏமாற்றக்கூடும். ஆனால் இவன் ஒருவரையும் ஏமாற்ற மாட்டான். அதுவே போதுமானது. அப்போது லக்ஷ்மீதேவீ தானாக அவன் கையில் வந்து மாந்து அருள் புரியாள்!" இதைக் கூறும் போது வைகுந்தன் கண்களும் கலங்கிவிட்டன. சுபாலமாகவே அவர் மிக இளகிய உள்ளம் படைத்தவர். பண வசதி இல்லாமல் நெடுநாள் மிகுந்த கஷ்டங்களை அனுபவித்தவர். இப்போது அவர் ஏதோ நல்ல முறையில் சம்பாத்தியம் செய்துவிட்டார். ஆனால் தனக்கு வயதாகிவிட்டது, இன்னும் அதிக காலம் இயக்க மாட்டோம் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. முன் போல் இப்போது உடம்பு திடமாக இல்லை. வறுக்குப் தரிவிட்டது. அவர் சட்டென்று தன் கண்

களைப் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டு, சிரித்து விட்டுச் சொன்னார்: — "இதைக் கோடிப் பவானி, கோடுகள் இந்தச் சிறு வயதில் எத்தகைய பெரிய ஆசையிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு விட்டான், தெரியுமா? அது எவ்வளவு பெரியது என்பது உணர்குப் புரியாது. இவ்வளவு தூரம் தெரிந்தவனுக்கு வியாபாரத்தில் தந்திரங்கள் அநேகமாகத் தெரிந்து விட்டதென்ற வைத்துக் கொள்ளலாம். இன்னும் ஏதோ கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதை நான் அவனுக்குக் கற்பித்துவிடுகிறேன்."

"அது சரி, ஆனால் ஊரில் என்ன சொல்வார்கள்?"

"ஊரிலுள்ளவர்கள் விஷயம் எனக்குத் தெரியாது. என் விஷயம்தான் எனக்குத் தெரியும். அவன் கையில் உங்களை ஒப்படைத்து விட்டு நான் நிம்மதியாகக் கண்ணை மூடுவேன். இதில் சந்தேகமில்லை!"

சிறிது காலமாகவே கணவனின் உடல் நிலை சீராக இல்லை என்பது அவருக்குத் தெரியும். கணவன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டதும் தனக்கு விரைவில் நேரவிருக்கும் பயங்கர விபத்தை எண்ணி அழுதுவிட்டான். அழுது கொண்டே "சரி அப்படியானால் அழைத்துக் கொண்டுச் செல்லுங்கள்!" என்றான். இதைக் கூறிவிட்டு அடுத்த அறைக்குச் சென்று கோகுலனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து கணவன் கையில் ஒப்புவித்தான். அவன் புறப்படும் போது அவனை உச்சி முகாந்தி முத்தமிட்டு "போடா கண்ணு, கோகுல! அப்பாவுடன் கடைக்குப் போ! நீ மனிதனுல்தான் நான்கள் வாழ முடியும்" என்றான்.

தாய், தந்தை இருவர் முகத்தையும் பார்த்து கோகுல வியப்படைந்தான். பாவம் அவன் முதல் நான் இரவு யூராவும் பூக்கையில் படுத்தபடி எப்படியும், என்ன ஆகலும் சரி அடுத்த வருஷம் பான் செய்தே நீருவேன் என்று சபதம் செய்து கொண்டிருந்தான். பள்ளிக்கூடம் போவதைவிட்டுக் கடைக்குப் போவதை எந்தப் பையனும் கரவமாக நினைக்க மாட்டான். கோகுலனும் அப்படித்தான் நினைத்தான். ஆனால் அவன் தாயின் வார்த்தையை மீறி எந்தக் காரியத்தையும் செய்ததில்லை. தன் பள்ளிக் தோழர்களின் தேவியும் கிண்டலும் அவன் மனக் கண்முன் தோன்றின. ஆயினும் சற்றும்த் தயங்காமல், போசாமல் தந்தையுடன் கடைக்குச் சென்று விட்டான்.

2

பத்து வருடங்கள் ஓடி மறைந்தன. வைகுந்தன் மிகுந்த வயோதிக தசையை அடைந்தார். மரணத்தின் கரைக்கு வந்து விட்டார். ஆனால் அவருடைய குடும்ப விஷயங்கள்... அவர் வீட்டின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தால் கோகுலன் விஷயத்தில் அவர் எவ்வீதத் தவறும் செய்யவில்லை என்பது புலப்படும். இப்போது சின்னக்கடை விதியிலிருந்த அவருடைய சிறு மளிகை இல்லை. அதற்குப் பதில் மொத்தமாக வியாபாரம் செய்யும் பெரிய மண்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. அதற்காகப் பெரிய கட்டடம் கட்டப்பட்டிருந்தது. அங்கே வடசக்கனங்கள் காண ரூபாய்க்கு கொள்முதல், விற்பனை நடந்து

கொண்டிருந்தது. விநோதன் கல்கத்தாவில் எம். ஏ. படித்துக் கொண்டிருந்தான். வைகுந்தனுக்குப் பேரன் பேத்திகள் இருந்தனர். யாழம் சௌகரியமாகவே இருந்தது. அவர் நிம்மதியாக இறக்கலாம். ஆனால் சில நாட்களாக அவருடைய இளைய மகன் விநோதனைப் பற்றி ஏதோ கெட்ட வதந்திகள் உலவின. அதனால் அவருடைய வாழ்க்கையின் இறுதி நாட்கள் சிறிது கஷ்டமாக இருந்தன.

ஒரு நாள் காலையில் வைகுந்த முகர்ஜிக்கு வைகுந்தத்திலிருந்து அவசர அழைப்பு வந்து விட்டது. அவர் உடம்பில் சகிக்க ஒண்ணாத விஷி ஏற்பட்டது. அதனால் தன்னுடைய கடைசி நேரம் நெருங்கி விட்டதென்பதை உணர்ந்தார். தன் மனவியை அருகே அழைத்துக் கட்டிலில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு, அவன் முகத்தைப் பார்த்து வாடிய சிரிப்புடன்— "பவானி! இங்கே பார், என்னுடைய கடைசி நேரம் நெருங்கிவிட்டது. நான் சற்று முன்னதாகவே செல்கிறேன். நீ என்னிடம் வந்து சேரும் வரையில் என் இரு பிள்ளைகையும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். நான் உன் கையில் தான் அவர்களை ஒப்படைத்து விட்டுப் போகிறேன்."

கணவனின் மெலிந்த கரங்களைத் தன் கைகளைவிடப் பற்றிக் கொண்டு பவானி அழலானாள்.

வைகுந்தன் சொன்னார்: "கோகுலனைக் குழந்தையாக விட்டு விட்டு அவன் தாய் இறந்து போனான். அப்போது மறுபடியும் மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணமே இல்லை. திருமணம் செய்து கொள்படிருக்கவும் இல்லை. ஆனால் என்னால் தனியாக கோகுலனைக் காப்பாற்ற முடியாது என்று தோன்றியதனால், மிகுந்த துரத்தான பயந்து கொண்டே மறுமணம் செய்துகொள்ள ஒப்புக் கொண்டேன். என்னுடைய மனத்திலுள்ளதை அறிந்துதான் பகவான் எனக்கு உன்ன மனைவியாகத் தந்து அருளினார். அதனால் இன்றளவும் நான் எவ்வீதத் துக்கமோ கஷ்டமோ இன்றி வாழ்க்கை நடத்த முடிந்தது. என்னுடைய இந்த அந்திம காலத்தில் விநோதன் மட்டும் இவ்வாறு துக்கத்தைத் தந்திராவிட்டால் நிம்மதியோடு இறந்திருப்பேன்!" இதைக் கூறும்போது வைகுந்தனின் உலர்ந்த விழிகளில் கண்ணீர் பெருகிவிட்டது.

அவர் சொன்னார், "என்ன செய்வேண்டி பவானி! என்னால் இறக்கவும் முடியவில்லை. நான் மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு முன்னக்குக் கொண்டு வந்துள்ள என் வியாபாரம் எனக்குப் பிரகு விநோதன் கைக்கு வந்ததும் நாசமாகி விடுவதாகிறது. இதை என்னும் மறு உலகத்தினின்றும் பார்த்துச் சகிக்க முடியாது. அங்கும் இந்தத் துக்கம் என் உள்ளத்தில் அம்பு போல் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும்." இதைக் கூறிவிட்டு, சிறிது முச்சு வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும் பேசலானார். "அது மட்டுமல்ல, நீ நிற்பதற்குக் கூட நிழல் இல்லாமல் போய்விடும். ஒருகால், கோகுலன் கூடத் தன் குழந்தை குட்டிகளுடன் தெருவில் திண்டாது நெருமோ என்னவோ!" இதைக் கூறும்போது வைகுந்தனின் உடம்பு நடுநடுங்கியது. இவ்வீத பயங்கர எண்ணங்களோ அவருடைய முடிவுக்குக் காரணமாக ஆகிவிடும் போல் முச்சுத் தினறியது. பவானி சட்டென்று தன்னுடைய முகத்தைக் கணவன் முகத்தருகே கொண்டு

போய் அழுதுகொண்டே சொன்னார்: "இதைக் கேளுங்கள், நீங்கள் விநோதனுக்கு ஒன்றுமே தர வேண்டாம். உங்கள் ரத்தத்தை வியர்வையாகச் சிந்தி நீங்கள் ஈடியை செல்வத்தைப் பீறிடும் பறிகொடுக்க நான் விடமாட்டேன். கடை வியாபாரம், வீடு வாசல், தேட்டம், நிலப்பண யாவற்றையும், கோகுலவன் பெயருக்கு எழுதி வைத்து விட்டு நீங்கள் நிம்மதியாக இருங்கள். நானே அந்த உயிலில் சாட்சிக்கையெழுத்து போடுகிறேன்".

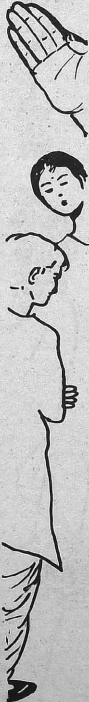

வைகுந்தன் சிறிது நேரம் தன் மனைவியின் முகத்தையே பார்த்தார். பிறகு நிம்மதியாக மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, "நான் இராப் பகலாக இதை யேசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மனை நிம்மதியுடன் பகலான் நாமத்தை நினைக்கக் கூட என்னை முடியவில்லை. ஆனால் இந்த விஷயத்தை நீ ஒப்புக் கொள்வாயா?" என்று கேட்டுவிட்டு, வைகுந்தன் ஓர்ந்துபோய் ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டார். பவானியின் உள்ளம் விண்டது. மரணத் தறுவாயில் இருக்கும் தன் கணவனின் மார்பின் மீது குவிந்து கண்ணீருடன் தழுதழுத்த குரலில் "அப்படியே செய்யுங்கள். நான் சாட்சிக்கையெழுத்து இடுகிறேன். உங்களைத் தொட்டுக் கூறுகிறேன். நான் இதைச் செய்த தீருவேன், எனக்கு வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். நீங்கள் நிம்மதியாக சேர்ந்தமடைந்தால் அதுவே போதும். இந்தச் சமயத்தில் உங்கள் மனத்தில் எவ்விதக் கவலையோ, பயமோ இருக்கக்கூடாது!" என்றான் பவானி.

சிறிது நேரம் பேசாமல் பவானியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் வைகுந்தன். பிறகு மெல்லக் கேட்டார்: "அப்படியானால் விநோதன் என்ன ஆவது?"

அடுத்த கணமே இதற்குப் பதில் கூறினார் பவானி. "அவனைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப் படாதீர்கள், அவன் படித்தவன், அவன் வழியை அவன் பார்த்துக் கொள்வான். அத்துடன் அவன் எவ்வளவுதான் கெட்டுச் சீரழிந்தவனாக இருந்தாலும் கோகுலவன் அவனைக் கைவிட மாட்டான். தன் தம்பியை அவன் பார்த்துக் கொள்வான்!"

வைகுந்தன் மேற்கொண்டு ஒன்றும் பேசவில்லை. திருப்தியுடன் ஒரு பெருமூச்சுக் கொடுத்தார். அதிலிருந்து அவர் மனத்தினிடுக்கமடைந்து இறங்கிவிட்டது என்பது விளங்கியது. அவர் புரண்டு படுத்தார். பவானி கற்சிலை போல் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தார். ஆழ்ந்த ரோஷத்தாலும், துக்கத்தாலும் அவன் இரு கண்களிலும் கண்ணீர் பொங்கிவழிவந்தது. தன் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை பற்றிக் தன் கணவனும் நம்பமுடியவில்லை. அவனைப் பொறுப்பற்ற உதவாக்கரை என்று எண்ணி மரணத் தறுவாயில் மகனுக்குள்ள உரிமையினின்றும் அவனை வஞ்சித்துவிட்டார். இந்தத் துக்கம் அவன் உள்ளத்தை எவ்வாறு துன்புறுத்தும் என்பதைப் பற்றிக்கூட அவர் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. விநோதன் நல்லவனாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், அவன் அவனுடைய தாயல்லவா? தன்னுடைய அந்த அரதிருஷ்டம் வாய்த்த மகனின் எதிர்காலம்

எவ்வளவு இருள் சூழ்ந்ததாக இருக்கிறது, என்பதை அவன் உணர்ந்தபோது அவனுடைய தாயுள்ளம் துடிதுடித்துக் கதறியது. பின்னால் திரும்பி அடைக்கலம் என்று புகழும் வழி இருப்பிக்காக தான் பெற்ற பிள்ளைக்குத் தானே நாசத்தின் பாதையைச் சுட்டிக் காட்டி விட்ட பிறகு வேறு யார் வந்து அவன் நிலைமையை அறிந்து அவனைக் காப்பாற்றப் போகிறார்?

அன்றைய தினமே பிற்பகல் வக்கீலை அழைத்து வந்து உத்தேசித்தபடி உயில் எழுதி முடித்தார்கள். வைகுந்தன் தன்னுடைய சகல சொத்துக்களையும் தன் மூத்த மகன் கோகுலவன் பெயருக்கு எழுதி வைத்துவிட்டார். சாட்சிக்கையெழுத்திடும் போது பவானியின் கை நடுங்கியது. தாய் பாசம் எங்கோ ஒளிந்தது—இன்று அவன் கையைப் பல தடவை தடுத்தது; ஆனால் அவளை முடிவாகத் தடுக்க முடியவில்லை. தன் கணவனின் பாத கமலங்களை மனத்தக்கதி இருத்தி எப்படியோ கோணிக்கொள்ளி அவன் கையெழுத்தை உயிலில் போட்டு விட்டான்.

விநோதனுக்கு இதைப் பற்றிய தகவல் ஒன்றும் தெரியாது. அந்த நேரத்தில் அவன் கல்கத்தாவில் படுமோசமான சூழ்நிலை உள்ள ஒரு தெருவில், வெறுக்கத் தக்க காலில் கயரர்களின் கோஷடியில், குடி போதையில், மயங்கிக்கிடந்தான். அவனை அழைத்துச் செல்வதற்காக, விட்டிலிருந்து வந்திருந்தனர் இரண்டு ஊழியர்கள் கல்கத்தாவிற்கு அவர்கள் இரண்டு தினங்கள் விநோதன் இருப்பிடத்தில் தங்கி அவன் வருவான் வருவான் என்று எதிர்பார்த்தனர். அவன் வருவதாக இல்லை, என்ன செய்ய வேண்டுமென்று புரியாமல் திரும்பிவிட்டனர். வைகுந்தனிடம் இந்தச் செய்தியைச் சொல்ல யாருக்கும் இதரியம் வரவில்லை. அவரும் இதைப் பற்றி யாரிடமும் எதுவும் கேட்கவில்லை. ஆயினும் மகன் விஷயம் அவர்களுக்கு எட்டாமல் இல்லை.

இதன் பிறகு இரண்டு தினங்கள் எப்படியோ கழிந்தன. அன்று காலைவிரிந்தே வைகுந்தனுக்கு கவாசம் மிழக்க ஆரம்பித்து விட்டது. பகல் பூராவும் முர்ச்சையாகக் கிடந்தார். பிறகு பிரக்ஞை வந்தது. பவானி தலைமாட்டிலும், கோகுலவன் கால்மாட்டிலும் அமர்ந்திருந்தனர். நினைவிற்குக்கும்போது அவர் கோகுலனை ஜாடை காட்டி அருகே அழைத்து, தீனக்குரலில் "விநோதனுக்குச் செய்தி எட்டவில்லை கோகுல், தெரிந்திருந்தால் வந்திருப்பான்" என்றார். இதைக் கூறும்போது அவர் கண்ணீர் பெருகிவிட்டது. சில தினங்களாக அவர் விநோதனின் பெயரையே எடுக்கவில்லை. கடைசி நேரத்தில் திடீரென்று கணவன் வாயினின்றும் மகனின் பெயரைக் கேட்டதும், வேதனைமீறலும் வெறுப்பினாலும் பவானியின் உள்ளம் கொந்தித்தது. ஆனால் அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. மெளனமாகவே அமர்ந்திருந்தார்.

கோகுலவன் தந்தையின் கண்ணீரைத் துடைத்தான். அப்போது அவர் சொன்னார்: "கோகுல் அவனை நான் சாகுமன் கண்களால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அவனை நான் ஆசிரிவதித்து விட்டுப் போனேன் என்று அவனிடம் சொல்லு. நிச்சயம் ஒருநாள்

அவன் திருந்தி விடுவான். இந்தத் தாயின் வயிற்றில் பிறந்த அவன் என்றைக்குமே இவ்வாறு இருக்க மாட்டான். இதைக் கேள், கோகுல், அவன் திருந்தி வரும் போது உன் தம்பியை விட்டு விடாதே! இதோ இருக்கிறாளே உன் தாய்! இம்மாதிரித் தாய்க்கிடக்க தவம் செய்ய வேண்டும்! தெரிந்ததா?" என்றார்.

கோகுலன் சிறு குழந்தை போல் தேம்பித் தேம்பி அழவானான். "அப்பா! ஏன் தாய் என் தாயாகவே இருப்பான். நீங்கள் உங்கள் சொத்தில் பாதியை விநோதனுக்குக் கொடுத்து விட்டுச் செல்லுங்கள்." என்றான்.

வைகுலன் சொன்னார்: "இல்லை கோகுல்! நான் மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு இந்தச் சொத்துக்களைச் சம்பாதித்திருக்கிறேன். இது நாசமாவதை நான் பரவோகத்தில் இருந்தாலும் என்னால் பார்த்துச் சரிக்க முடியாது!" என்று கூறிவிட்டு நெடு நேரம் தன் மகனின் முகத்தை நேயை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மனத்திறஞ் தன் மகனுக்கு, தன் கடைசி ஆசிக்களை வழங்கிறாரா என்னவோ, பிறகு உமில்லக் கண்களை மூடிக்கொண்டார். கோகுலன் அவர் பாதங்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு கதறி அழுதான். வைகுலன் மெல்லக் கண்களைத் திறந்து மனைவியின் பக்கம் பார்த்து "பவானி! இதோ பார், இந்தக் குழந்தையை உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன்; இனி விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

பிறகு அவர் எதுவும் பேசவில்லை. மறு நாள் சூரியோதய காலத்தில் அவர் ஆவி பிரிந்து விட்டது. அப்போது ஊரிலுள்ளவர்கள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டனர். வைகுலன் தன் சிறந்த வியாபாரி; ஆனால் கள்ளகப்பட மற்றவர். அவர் தாழ்மையான நிலையிலிருந்து முன்னுக்கு வந்தவர். ஆகையால் அவரது நண்பர்கள் அவருடைய நற்குணங்களை வானவரையால் புகழ்ந்தனர். அவ்வாறு அவரது விரோதிகள் அவரை நிந்திப்பதில் கற்றுப் பின் வாங்கவில்லை. அவர்கள் அவரைக் கஞ்சன் என்றும் "வாய் வாழைப்பழம், கை கருணைக் கிழங்கு" என்றும் தூற்றி திருப்தியடைந்தனர். அவர்கள் கூட அவருடைய நேர்மையைப் பற்றிச் சற்றும் குறைகூறவில்லை. எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், அவர் பிறர் பொருளுக்கு ஆசைப்படவரலால், யாரையும் அவர் ஏமாற்றியதில்லை. தனக்கென்று உள் எதை அவர் வாங்கிக் கொள்வாரோ தவிர அதிகம் யாரிடமும் வாங்கியவரல்ல என்றனர். உண்மையில் வியாபாரத்தில் அவர் கையாடாடா நியாய முறைகளையே தன் மகனுக்கும் கற்பித்துச் சென்றார்.

அப்போது விவரம் புரிந்து விட்டது. அவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பி வந்து விநோதனைப் பற்றி அதாவது அவன் என்ன செய்கிறான்? எங்கே இருக்கிறான் என்ற செய்திகளை எல்லாம் அம்பலப்படுத்தினார்கள். இதில் ஆச்சரியம் என்ன வென்றால் கோகுலன் இந்தப் பெரிய மனிதர்கள் செய்த உதவியைச் சட்டை செய்யவே இல்லை. இதைக் கேட்டுக் கோபம் கொண்டு அவர்கள் ஏரி, "இந்த அயோக்கியர்கள் பொறுமையினால் இந்த மாதிரி எட்டை வதந்திகளைக் கிளப்பிவிடுகிறார்கள்" என்றார்.

கிழவர் பானர்ஜி (புள்ளி உபாத்தியாயர்) தபையை ஊன்றிக் கொண்டே மெள்ள மெள்ள வந்து சேர்ந்தார். வந்ததும் கோவென்று அழ ஆரம்பித்து விட்டார். மிகுந்த சிரமத்தின் பேரில் அவருடைய அருகையை நிறுத்திய போது அவர் சொன்னார்: "கோகுல் இன்று முன்று நாட்கள் ஆகின்றன. எங்கள் ஹராரானுக்கு சேரூறு தண்ணீர் இல்லை. தூக்கமில்லை. கல்கத்தாவிலுள்ள ஒவ்வொரு சந்தி பொந்துகளிலும் புழுந்து தேடிவிட்டார். முழுந்து பூப்பூ நூபாய் செவ்வாயிற்று. இடிவில் அந்தப் பையன் (விநோதன்) எங்கே இருக்கிறான் என்பதைக் கண்டுபிடித்த விட்டான். அவன் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதென்ப பரூ அல்லவா சலபமான காரியமா என்ன? யாராலும் முடியாது!"

கோகுலன் சற்று ஆத்திரத்துடன் "வாத்தியார் ஐயா! பணச் செலவு செய்யும்படி நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லையே!" என்றார்.

பானர்ஜிக்கு வியப்பாக இருந்தது. "அதென்ன அப்படிப் பேசுகிறீய்? நாங்கள் உங்கள் மனிதரல்லவா! மற்றவர்கள் பேசாமல் இருக்கலாம். நாங்கள் அப்படி இருக்க முடியுமா?" என்றார்.

"சரி போய் வாருங்கள். சென்று உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்!" இப்படிக் கூறிவிட்டு கோகுலன் அவருக்குக் கொஞ்சமும் மரியாதை கொடுக்காமல் நறுபக்கம் சென்று விட்டான்.

ஒவ்வொரு தாளாக, பல தினங்கள் சென்றன. ஆனால் விநோதன் வரவில்லை. அதனால் சாந்தமாவ குணம் உள்ள கோகுலன் கடு காட்டும் ஆத்திரமும் அடைந்தான்.

பவானியை இப்போது பார்த்தால் அடையாளமே கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. இந்தச் சில தினங்களுக்குள் அப்படி மாறிவிட்டான். ஒருவருடனும் பேசாமல் தலை குனிந்தபடி உத்திரகிரி கொகளுக்கு வேண்டிய காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான், மகனின் பெயரைக்கூட அவன் எடுப்பதில்லை.

அந்த வருஷம் பூராவும் ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி விநோதன் அண்ணனிடம் இருந்து பணம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தான். கோகுலனின் மனைவி மனோரமா ஆரம்பத்திலேயே இதன் காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டாள். அதனால் அடிக்கடி கணவனிடம் இது பற்றி வாதிப்பாள். ஆனால் கோகுலன் இவைகளையெல்லாம் பொருட்படுத்துவதே இல்லை. அன்று காலையில் மனோ இதைப் பற்றிய பேச்சை எடுத்த போது கோகுலன் மிகுந்த சிற்றத்துடன் "விநோதன் இவன் அப்பன் விட்டுப் பணத்தைப் பாழாக்கவில்லை.

3

விநோதனுக்குத் தந்தையின் சொத்தில் பாகம் கிடைக்கவில்லை என்ற செய்தி வெளியிடுவது பரவியதுதான் தாமதம், அந்தத் தேருள் இருந்த நாளைத் தோர் தங்கள் கைக்காசைச் செலவழித்துக் கொண்டு கல்கத்தா வந்தார்கள். விநோதனைத் தேடிப் பிடித்தார்கள்.

அப்படிச் செய்யும்போது இவன் வந்து என்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளட்டும்" என்று கூறி விட்டு மட்டமென்று தன் தாயின் அறையின் முன் வந்து நின்றுள். பிறகு, உரக்கச் சத்த மிட்டு "பெண்ணின் பேச்சைக் கேட்டு மகா பலசாலியான இராவுண்ணை அழிந்துவிட்டான் என்றால், நாடெல்லாம் எம்மாதிரி? நீ அப்பாவின் காதில் குசுகுவென்று தலையணை மந்திரம் ஒதி உயில் எழுத வைத்து விட்டாய். இதனால் எனக்கு நீ பெருந் தீங்கை விளைவித்து விட்டாய் அம்மா" என்றுள்.

பவானி திருக்கிட்டுத் தலை நிமிர்ந்தாளோ இல்லையோ, கோகுலன் கையையும் முகத்தை யும் ஆட்டி தன்கோபத்தைக் காட்டிக்கூறினான்: "அம்மா நீ மிகவும் நல்லவள் என்று நினைத் திருந்தேன். இப்போதுதான் தெரிகிறது நீ சாமான்யப்பட்டவள் அல்ல என்பது. பெண் கள் இனமே இப்படித்தான்" என்று கூறி இன்னும் பல உவமைகளைக் கூறிவிட்டு, வந்தது போலவே வேகமாகச் சென்றுவிட்டான். ஒன்று அவன் மனிக்கைக் கடைக்காரன். இண்டாவது முட்டாளாகக் கூட; கோகுல் இப்படித்தான் முட்டான் தனமாக ஏதாவது பேசிக்கொள் டிருப்பான் என்பதும், அதுவும் அவனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டால் அவன் என்ன பேசு வது என்பதே புரியாமல் நாக்கில் நரம்பில்லாமல் பேசி விடுவான் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் இன்று அவனுடைய வார்த் தைகள் எல்லை கடந்து விட்டன என்பதை எல்லோருடே உணர்ந்தனர்.

அன்று பிற்பகல் உபாத்தியாயர் பானர்ஜி தாள்ஜி எழுந்து முகம் கழுவிக்கொண்டிருந்த போது திடீரென்று கோகுலன் அங்கே வந்து விட்டான். அன்று அவன் தன்னை அவமானப் படுத்தி இருந்தாலும் அவன் பெரிய மனிதன் ஆயிற்று என்று, கிழவரான பானர்ஜி சட் டென்று எழுந்து வந்தார். கோகுலன் முன்னு பத்து ரூபாய் நோட்டுக்களை உபாத்தியாயரின் காலடியில் வைத்து வாடிய முகத்துடன் வணக்கமாக "மாஸ்டர் அவர்களே! அன்று ஹாரான் செல்வழித்த பணத்தைக் கொடுப்ப தற்காக வந்தேன்" என்றுள்.

பானர்ஜி நோட்டுக்களை எடுத்துக்கொண்டே "இருக்கட்டும்! இருக்கட்டும் கோகுல்! இதற் கொள்ள இப்போது அவசரம் வந்தது? ஏதோ இன்று வரை சாப்பிடுவது உங்கள் சோற்றெத் தான். கட்டி இருக்கும் துணி கூட உங்க ளுடையது" என்றுர்.

கோகுலன் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்து விட்டது. அவன் துப்பட்டாலினால் கண் ணரைத் துடைத்துக் கொண்டு, "மாஸ்டர்ஜி என்ன சொல்வேன்! விநோதன் இன்னும் வர வில்லை! ஹாரான் அழைத்துக் கொண்டு இன்று நான் கல்கத்தா போகப் போகிறேன்" என்றுள்.

பானர்ஜி தீவிரமாகத் தலையையும், உடம் பையும் ஆட்டிக் கொண்டு "ராம! ராம! அந்த வார்த்தையை வாயால் சொல்லாதே. அப்பா! என் ஹாரான் இருக்கும்போது நீ அப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கெல்லாம் போவ தா? வேண்டாம் வேண்டாம்! அது சரியல்ல —நான்க்கே அவன் நான் அனுப்புகிறேன்!" என்றுர்.

கோகுலன் தலையை ஆட்டி விட்டு, "இல்லை மாஸ்டர்! நான் போகாமல் காரியம் நடக் காது. அவன் ரோஷக்காரன். உயில் விஷ யத்தைக் கேள்விப்பட்டே; அதனால் ஏற்பட்ட மனச்சங்கடத்தால்தான் அவன் வரவில்லை. என் வாயினால் சகல விஷயங்களையும் கேட்டால் அன்றி வேறு யார் சொல்வதையும் அவன் நம்பமாட்டான். இப்பாவும், அம்மாவும் சேர்ந்து என்னை அப்படி நாம் செய்துவிட் டால் நான் என்ன செய்வேன்?" என்றுள்.

ஐயலால் பானர்ஜிக்கு ரகசியமாக கோகு லன் பணம் கொடுத்துவிட்டு வந்தான் என்ற வதந்தி தெருவெங்கும் பரவியபோது, அவ ளுடைய முட்டான் தனத்தை பலர் பலவாறு பேசலாயினர். விநோதன் பற்றி அவன் மிகுந்த கவலைகொண்டுள்ளான் என்றும், ஆனால் விநோதன் இவன் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை என்பது போன்ற அப்பிராயமும் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இதை உணர்ந்த கோகுலன் மிகுந்த வலுஜை யுடன் கவலையும் அடைந்தான்.

இந்தத் தடவையோடு சேர்ந்து இதுவரை வீட்டு வண்டி பத்து முறை சஞ்சலா ஸ்டேஷ னுக்குச் சென்று திரும்பி வந்தது. கோகுலன் கோச்வானிடம் சலிப்புடன், "ஏண்டாப்பா கல்கத்தாவிலிருந்து இனிமேல் ரயிலே வராது என்று நினைத்துக்கொண்டு நீ, வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டாயாக்கும்? சரி போ, கோபித் தாங்கு" என்றுள்.

. கோச் வண்டி ஓட்டுபவன் மிகுந்த தாழ்மையுடன் "இன்னும் இரண்டு வண்டிகள் வர வேண்டும். நேற்றிலிருந்து குதிரை தீனி இல் லாமாம் கிடக்கிறதே பாபு! அதனால் திரும்பி வந்தேன்!" என்றுள்.

கோகுலன் சட்டென்று கோபத்துடன் அவனை அதட்டி "சின்ன பாபு, பூரியும் மிட்டாயும் சாப்பிட்டு விட்டு வருகிறார், உன்னுடைய ராஜா வீட்டுக்கு குதிரை பட்டினியால் செத்து விடுமாக்கும்! போடா! போ! உடனே வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு போ!" என்று இரைந்தான்.

கோச்வானுக்கு ஏஜமானின் மனோபாவம் புரியவில்லை! அவன் பயந்து கொண்டு சேலாம் செய்துவிட்டுச் செல்லவானுள்.

ரவிசு சக்கரவர்த்தி நெடுநாளை ஊழியர். வீட்டில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் அவரிடம் மிகுந்த மரியாதையுடன் நடந்து கொள்வார்கள. அவர் சொன்னார்: "சின்னப்பாபு வருவ தானால் வடகை வண்டியில் கூட வந்துவிடு வார். அதிருக்கட்டும், பெரிய பாபு! நீங்கள் எதற்காக அவரைப் பற்றி இவ்வளவு கவலைப் படுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

இவர் அருகே நின்று கொண்டிருந்ததைக் கோகுலன் கவனிக்கவில்லை. ஆகையால் அவன் சற்றுநகருகப்பெட்டான் "அந்த உருப்படாப் பய லுக்காகவா நான் கவலைப்படுகிறேன்? சக்ர வர்த்தி மகாசயரே என்ன சொல்கிறீர் நீர்? வீட்டிலிருக்கும் பெண் பிள்ளைகள் இரப்பாகல்

இம்மாதிரி அமுது அங்கலாய்த்துக் கொண்டு நிற்காவிட்டால், அந்தப் பயலை இங்கே நுழையவிடுவேனா? எனக்குக் கோபம் வந்து விட்டால்—அப்பறம் தெரியுமல்லவா—ஆமாம்!" என்றான்.

ரஸிகருக்கு எல்லாம் தெரியும். விநோதனைப் பார்த்ததால் எந்தப் பெண்பிள்ளையும் கண்ணீர் வழிக்கவில்லை என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆயினும்—அதைப் பற்றி அவர் மேற்கொண்டு விவாதிக்கவில்லை.

தந்தையின் காரியங்களை விதரணையாகச் செய்ய வேண்டும். கோகுலன் அதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தான். ஆயினும் அவன் செவிதன் வண்டிச் சக்கரங்களின் ஓசையை கவனித்துக் கொண்டான் இருந்தான். இரண்டு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு ஏதோ வண்டி வரும் சத்தம் கேட்டு, ஒரு வேலைக்காரனை அழைத்து ரஸிக சக்கரவர்த்தியின் காதில் வீழும்படி சொன்னான்: "அடேய்! அந்தப் பக்கம் போய் பார்த்து விட்டு வா. அது நம்முடைய வண்டி போல் இருக்கிறதே? அவன் அந்தக் குதிரைகளின் உயிரை வாங்கிவிடுவான் போலிருந்தது. கோபத்தில் ஏதோ சொல்லிவிட்டேன். அதை நியமென்று என்னி அவன் மறுபடியும் ஸ்டேஷனுக்கு வண்டி கொண்டுபோனானா? அருமைத் தம்பிக்காக வண்டி அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறது. அம்மா கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறான் என்று குதிரைகளைப் பழி வாங்க வேண்டியிருக்கிறது."

ரஸிகர் யாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டான் இருந்தார். ஆனால் நல்லது கெட்டது எதுவும் கூறவில்லை. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வண்டி காவியாகத் திரும்பி வந்தது. பிறகு கொட்டடிக்குச் சென்றது. சின்ன பாபு வரவில்லை என்ற செய்தியை வந்து தெரிவித்தான் வேலைக்காரன். அப்போது ரஸிகரும் அங்கு இருந்தார். கோகுலன் அவரைப் பார்த்து ஒரு வறட்டுச் சிரிப்புடன் "அப்படியானால் நான் துக்கம் தாங்காமல் உயிரை விட வேண்டியதுதான். சரி, போ! போ! அம்மாவிடம் பி. ஏ. பால் செய்த அவன் பிள்ளையின் வட்டத்தைக் கூறிவிட்டு வா! போ! இனி நானே மறுதான் அவன் வரட்டும், பார்த்திடுறேன். உள்ளே கால் எடுத்து வைக்க விட்டேனாலும் என் பெயர் கோகுலன் மஜலும்தார் அல்ல. ஒரு தரம் அவன் மீது எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டால், பிறகு பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேசுவரன் வந்து அவனுக்காகச் சிபாரிசு செய்தாலும் அவன் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்துக் மாட்டேன். இப்போதே போய் சொல்லி வைக்கிறேன். ரஸிக பாபு! நீங்கள் அம்மாவிடம் சொல்லிவிடுங்கள். உலகம் மாறினாலும் மாறும். இந்த கோகுலம் மஜலும்தார் பேச்சு மாறாமல்தான் என்று சொல்லுங்கள். சமயத் திறகு வந்திருந்தால் அவனுக்கு ஏதாவது கிடைத்திருக்கும். இனி சல்லிக்காக கிடைக்காது. அவனை இந்த வீட்டிலேயே நுழைய விட மாட்டேன்!" இதைக் கூறிவிட்டு அவன் வேகமாக உள்ளே சென்று விட்டான்.

அன்று கோகுலன் இருட்டு முன்னே வந்து கட்டிலில் படுத்துவிட்டான். யார் மீது கோபித்துக் கொண்ட இப்படிச் செய்தான் என்பது விட்டிலுள்ள பெண்களுக்குப் புரியவில்லை. வேலைக்காரி பாலை எடுத்துக் கொண்டு

வந்தபோது அவள் மீது சீறி விழுந்தான். கடை குமால் தாலிடம் சிரார்த்த தினத்தன்று வரும் புரோகிதர்களுக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும், எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்பது பற்றி பட்டியல் தயாரிக்கச் சொல்லி இருந்தான். குமால்தா விட்டுக்குள் வந்து அதைப் பற்றிப் பேச்சை எடுத்ததுமே கோகுலன் எழுந்திருந்து அவர் கையிலிருந்த காகிதத்தை வாங்கி அதைச் சக்குச் சக்காய் கிழித்துப் போட்டான். "ராமாங்கமாகத் தெரினை கொடுத்துப் பப்பா ஒன்றும் பெரிய ஜமீன வைத்து விட்டுப்போக வில்லை. போ! போ! இந்த மாதிரி பெரிய தனமெல்லாம் இங்கே நடக்காது" என்றான்.

பவானி இதைக் கேள்விப்பட்டதும் அவள் கோகுலன் அறைக்கு வெளியே வந்து அமர்ந்து அவளை அன்பு தவழும் இனிய குரலில் அழைத்து, "ஏண்டா கோகுலம்! என்ன சமாச்சாரம், உனக்கு உடம்பு சரியாக இல்லையா?" என்று கேட்டாள்.

கோகுலன் படுத்தபடியே "நன்றாகத் தானே இருக்கிறேன்?" என்றான்.

"பின்னே நீ ஏன் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை? சேக்கிரமாகவே வந்து படுத்துவிட்டாயே?"

"என்னவோ படுத்தேன்"

பவானி சிறிது நிதானித்து விட்டு மறுபடியும் கேட்டாள்: "புரோகிதர்களுக்கும், வைதிகர்களுக்கும் தட்சிணை கொடுக்கத் தயாரித்த பட்டியலை ஏன் கிழித்தெறிந்துவிட்டாய்? அழைப்பை அனுப்ப வேண்டியவர்களுக்கு நான்கு அனுப்பிலுத்தானே போய்ச் செரும்? எப்போது அனுப்புவது?"

கோகுலன் முன் போலவே பதில் சொன்னான்: அனுப்பினாலும் சரி, அனுப்பாவிட்டாலும் சரி!

பவானி சற்று திடுக்கிட்டவளாய் கோபத்துடன் சொன்னாள்: "இங்கே பார் கோகுலம்! இந்த மாதிரி சமயத்தில் அதையிடப்பட்டால் காரியம் நடக்காது. என்ன நடந்ததோ, அதை என்னிடம் விவரமாகச் சொல். நான் எல்லாவற்றையும் சரி செய்து விடுகிறேன்."

நாய் இதைக் கூறியதும், கோகுலன் தன் கம்பிளிப்படுக்கையின்மீதும் கண்களைக்கசக்கிக் கொண்டே எழுந்து உட்கார்த்தான். எப்போது யாரிடம் எப்படிப் போக வேண்டும் என்பது பற்றி அவனுக்கு அவ்வளவு அனுபவம் இல்லை. அவன் கடுகுத்தூர் குரலில் சொன்னான். "அம்மா! உன் யோசனையைக் கேட்டு அதன் படி நடப்பவர்போய்விட்டார். அப்பா உன் அபிப்பிராயப்படி நடந்தார். அதற்காக நானும் நீ சொல்கிறபடிதான் நடக்க வேண்டுமா? ஏதோ பத்துப் பிராமணர்களுக்குச் சேரூ போட்டுவிட்டு என் தீட்டைக் கழித்துக் கொள்கிறேன். அதிக ஆடம்பரம். செய்ய எனக்கு விரும்பவில்லை!" இதைக் கூறிவிட்டு முகத்தைச் சுவர்ப் பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டு படுத்துவிட்டார்.

பவானி சாத்தமாகச் சொன்னாள்: "ராமா! ராமா! கோகுலம்! அவர் இப்போது சொர்க்கத்தில் இருக்கிறார்! அவரைப் பற்றி நீ இப்படிப் பேசலாமா?"

கோ-ஆம்பிடக்சு அளிக்கும் காஞ்சிபுரம் பட்டுச் சேலை தங்கத்துக்கு நிகரானது!

ஆம்! காஞ்சிபுரம் பட்டுச் சேலைக்கு தங்க நிகர்
மென்மை எழிலூட்டுவது கோ-ஆப்டெக்சு.
பற்பல டிசைன்கள். அசல் சரிகை.
அணிபவருக்கு எழில் கூட்டும் கண்கவர்
வண்ண வகைகள்.

மற்றும் ஆரணி, கும்பகோணம் அசல்
பட்டுச் சேலைகள், உறையூர்,
கோயமுத்தூர், சேலம் கைத்தறி
நூல் சேலைகள், சுங்கடி பிரிண்டுகள்,
சிணுளப்பட்டி சேலைகள்.

கைத்தறியே
வண்ணத்துப்பூச்சி

கோ-ஆம்பிடக்சு

ஆடை அணிபவா
அதன் குளிச்சிறப்பை
அறிவா

பண்டைச் சிறப்பும் நவீன
நயினரும். இணைந்து திகழ்வது
வண்ணத்துப்பூச்சி

கோகுலன் பதில் பேசவில்லை. பவானி சற்று நேரம் சும்மா இருந்து விட்டு மறுபடியும் சொன்னாள்: "கோகுல்! நீ அந்த மாதிரிச் செய்தால் ஊரில் மக்கள் என்ன சொல்வார்கள் என்பதையோசித்துப் பார்த்தாயா? யார் யார் எந்த எந்த நிலையில் இருக்கிறார்களோ அந்தந்த நிலைக்குத் தக்கபடிதான் செய்ய வேண்டும்! இல்லை என்றால் அபவாதம்தான் ஏற்படும்!"

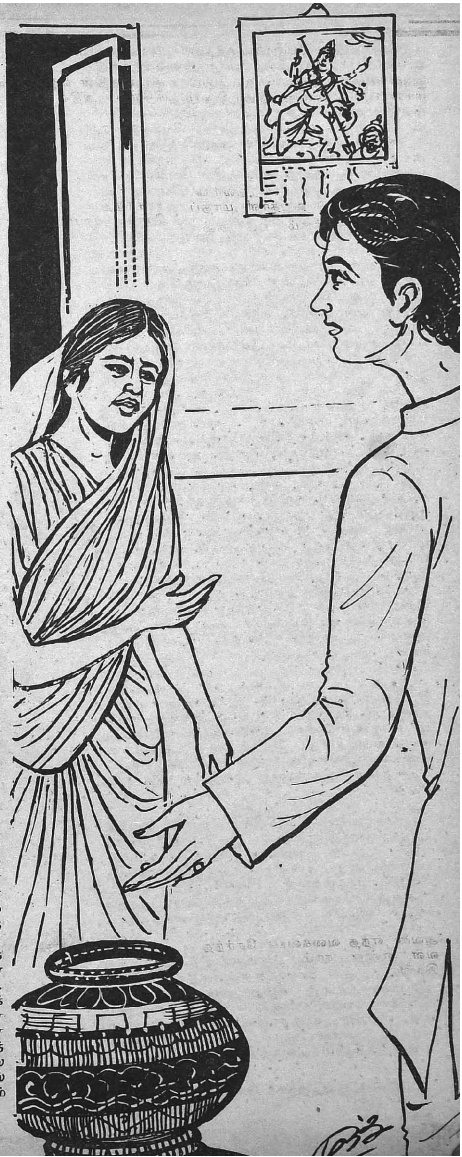
கோகுலன் படுத்தபடியே பதில் சொன்னான்: "எவன் எது வேண்டுமானாலும் பேசட்டும்! எவனுக்கும் நான் கடமைப்பட்டவன்ல்ல. நான் யாரிடமும் அஞ்ச வேண்டியது அவசியமில்லை."

"அதிருக்கட்டும், அவருக்குத் திருப்தி ஏற்பட வேண்டாமா? அவர் ஆத்மா திருப்தியடையுமபடி செய்ய வேண்டாமா?" பவானியெண்ணெயென்றேதான் இவ்வாறு கூறினாள். எந்த வார்த்தையைச் சொன்னால் அது சட்டென்று கோகுலன் உள்ளத்தைத் தாக்கும் என்று தெரிந்தே அவ்வாறு சொன்னாள். கோகுலனுக்குத் தந்தையிடம் எவ்வளவு மதிப்புப் பக்தியும் உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

கோகுலன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். அழகை பொங்கும் குரலில் சொன்னான்: "அம்மா! செல்வைப் பற்றி நான் சற்றும் கவலைப்படவில்லை அம்மா! உனக்கு எவ்வளவு இஷ்டமோ செல்வு பண்ணு. ஆனால் நாட்கள் நெருங்க நெருங்கப் பயத்தால் எனக்குக் கைகால் ஓடவில்லை. அம்மா! விநோதன் கோபித்துக் கொண்டு பாராமுகமாக இருக்கிறான். நீயே சொல்லேன், நான் ஒருவன் என்கிற அம்மா செய்ய முடியும்?" இதைக் கூறும் போதே கோகுலன் விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்தான். பவானியினால் தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவளும் அழுது விட்டாள். நெடு நேரம் சும்மா இருந்துவிட்டு முடிவில் தலைப்பினால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, அழகை நெஞ்சை அமுக்க, "விநோதனுக்குத் தகவல் தெரியும் அல்லவா?" என்று கேட்டாள்.

கோகுலன் உடனே சொன்னான்: "ஏன் அம்மா தெரியாது?"

அவனுக்கு யார் தகவல் கொடுத்தார்கள்? இந்தத் துக்கச் செய்தியை இந்த வீட்டிலிருந்து விநோதனுக்கு யார் போய்த் தெரிவித்தார்கள் என்பது அவனுக்கே தெரியும். பானர்ஜியின் மகன் ஹாராணப் பற்றி அவனுக்கே சந்தேகம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆயினும் விநோதனுக்கு இந்த விஷயம் யாவும் தெரிந்துவிட்டது. வெட்கத்திற்கும் அவமானத்திற்கும் பயந்தே அவன் இங்கு வரவில்லை என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் எப்படியோ ஏற்பட்டிருந்தது. அவன் தன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்: "அம்மா! அப்பா இவ்வுலகில் இல்லை என்ற தகவல் என்னவோ அவனுக்குக் கிடைத்து விட்டது. அவனுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும். என் உள்ளத்தில் ஜுவாலை எரிவதுபோல் அவன் உள்ளத்தில் எரியாதா? அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும் அம்மா, எல்லாம் தெரியும்!"

சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்து விட்டு பவானி ஏதோ பேச ஆரம்பித்தபோது அவள் குரலில் அழகையோ தயக்கமோ இல்லாதது கண்டு கோகுலனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவள் குரலில் துக்கமே இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவள் சகஜமான குரலில் பேசினாள் : "கோகுல்! இது உண்மையாக இருந்தால், அந்தத் தம்பிக்காக இனி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். நமது வம்சத்தில் வேறு பிள்ளை இல்லை என்று எண்ணிக் கொள். கோபத்தின் காரணமாக இறந்து போன தந்தையின் காரியத்துக்கு வராமலிருக்கும் ஒருவனிடம் நமக்கு எவ்வித சம்பந்தமும் வேண்டாம்."

தாயின் இந்த வார்த்தைகளுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று கோகுலனுக்குப் புரிய வில்லை. ஆகவே அவன் பேசாமல் இருந்தான். ஆனால் அவனுடைய மனைவி இப்போது பேசினாள் : "கதவின் மறைவில் அமர்ந்து அவள் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அங்கிருந்தபடியே கண்கொண்டு குரலில் சொன்னாள் : "அப்பா யோசிக்காமல் இவ்வளவு பெரிய காரியத்தைச் செய்து விட்டுப் போக வேண்டாம். அவர் அந்தர்யாமி போல் யாவர் மனத்தையும் அறிவார். மூன்று நாளுக்கு நாட்கள் கல்கத்தாவில் தேடியும் அவரைக் கண்டு பிடிக்க முடியாதபோது, அவர், மைத்துனருடைய குணத்தை நன்றாகப்பூரித்துகொண்டு விட்டார். அவரே தன் விருப்பப்படி சொத்துக்கள் முழுவதையும் நமக்குத் தந்திருக்கிறார். இதில் நம்மிது பழி கூற என்ன இருக்கிறது? நம்மை யாரும்கு குறைகூற முடியாது. நீங்கள் எனக்கு இருப்பதால் ஏதோ தமிழ், என் தமிழ் என்று ஆதர்ப்படுகிறீர்கள். வேறு ஒருவராக இருந்தால்..." அவள் வார்த்தை முடிவடையாமல் நின்றுது. வேறு ஒருவராக இருந்தால் என்ன செய்திருப்பார்கள் என்பதை வெளிப்படையாகக் கூற வேண்டியது அனுவசியம் என்று நினைந்தான் அந்த மருமகன்.

ஆனால் பவானிக்கு... தன் மாமனார் இருந்தபோது மருமகன் இடமாதிரி ஒரு நாளைப் பேசியதில்லை. அது மட்டுமல்ல, மாமி யார் முன்னிலையில், கணவனிடம் பேசியது கூடக் கிடையாது. இந்தச் சில நாட்களுக்குள் மருமகன் இவ்வளவு தூரம் முன்னேறி இருப்பது கண்டு பவானிக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.

கோகுலனும் முதலில் சற்றுத் திகைத்தான். அடுத்த கணம் திறந்திருந்த கதவின் பக்கம் இடது கையிலும் சுட்டிக் காட்டி, பவானியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, வெறி பிடித்தவன் போல் கத்தினான் : "அம்மா! கேட்டாயா? அந்த அற்ப புத்திக்காரன் விட்டுப் பெண் சொன்னதைக் கேட்டாயா?" என்றான்.

இதற்குப் பதில் மருமகன் இரைந்து கத்தவில்லை. ஆனால் கணவனைப் பார்த்துச் சற்றுத் திடமான குரலில் "இந்தாருங்கள்! ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமானாலும் என்னைச் சொல்லுங்கள். அப்பா, தாத்தாவை எல்லாம் இழக்காதீர்கள். எங்க அப்பா, உங்க அப்பாவுக்கு எவ்விதத்திலும் குறைந்தவரல்ல!"

பதில் கூறாதவர்காக கோகுலன் உதடுகள்

துடித்தன. ஆனால் வாய்என்றும் வார்த்தை வெளிவரவில்லை. கண்கள் இரண்டும் தீப்பொற்களைக் கக்கின. பவானி அதுவரையில் பேசாமல் இருந்தாள். அப்போது இனிமையும் வெறுப்பும் நிறைந்த குரலில், "இந்தாடி பெண்ணே! நீ இந்த விஷயங்களில் எல்லாம் தலையிட வேண்டிய அவசியமில்லை. நீ போ, நீ போய் உன் காரியத்தைக் கவனி" என்றான்.

உடனே மருமகன் பதிலளித்தான் : "நான் இன்று வரை எதுவும் பேசியதில்லை. ஏதோ வேலைக்காரிபோல் இந்த வீட்டில் இராப்பகல் உழைத்துச் சாகிறேன். இவர் மூச்சு விடாமல் என் தமிழ், என் தமிழ் அவன் எம். ஏ. பாஸ் செய்திருக்கிறான், பி. ஏ. பாஸ் செய்திருக்கிறான் என்று பிதற்றிக் கொண்டு திரிகிறார். ஆனால் அந்தத் தமிழ் ஒரு நாள்வாது விட்டுக்கு வந்து இவரிடம் மூகம் கொடுத்துப் பேசியதுண்டா? இவருக்கு மாணம்-வெடகம் ஏதாவது இருந்தால், பிறர் தலையிடும் பேச வேண்டிய அவசியமே ஏற்பட்டிருக்காது" என்று கூறி விட்டு, ஒரு கணம் கூட அங்கு நிற்காமல் திம் திம் என்று அடி வைத்து, வேகமாக நடந்து தனது கோபத்தை வெளியிட்டபடி அங்கிருந்து அகன்றான். இவ்வளவு நாட்களுக்குப் பிறகு அன்று அவனுடைய பேச்சைக் கேட்டுப் பவானி பிரமித்துத் திக்கும்காடிக் போனாள். தன் மருமகனிடம் இவ்வளவு நாட்கள் வரை அவள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இன்று அவளிடம் புரிந்து கொண்டபோது அவளுக்கு ஏற்பட்ட துக்கமும் அவமானமும் சொல்லி முடியாது.

மருமகன் அத்துடன் அதை விட்டுச்சென்று விடவில்லை. வராதாவுக்கு வந்து நின்று கொண்டான். எல்லோர் காதிலும் நன்றாகக் கேட்கும்படிச் கூறலானான். "பணத்தைச் சம்பாதித்துக் குவிக்க அண்ணனான போக வேண்டி இருந்தது. நானும் பார்த்திருக்கிறேன். எங்கள் மாமா பிள்ளைகளும் பி. ஏ., எம். ஏ., பாஸ் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியா? கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்றால், பிறத்தியாருக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது. கசப்பாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். என் பிள்ளை குட்டிகள் நாளைக்கு என்ன ஆகும்? என் பணம் பாயாகும் போது நான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடியுமா? பித்துக்குளி அண்ணை அகப்பட்டுக் கொண்டார் என்றால் முடிந்தவரை அவர் தலையில் மிகையர் அரைத்து விடுவதா? நன்றாக ஏமாற்றிப் பணம் தண்டட்டும். எனக்கென்ன? இவர் பிள்ளை குட்டிகள் தான் தேருவில் நிற்கப் போகின்றன!" இவ்வாறு கூறி முடித்துவிட்டு மருமகன் அவ்விடம் விட்டகன்றான்.

கோகுலன் அவ்விடம் துடிதுடித்து எழுந்தான். மனைவி அங்கு இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் ஆத்திரத்தடன் கூச்சவிட்டான். "ஏண்டி நானு பித்துக்குளி. எந்தக் கழுதை மகன் சொன்னவன்? இந்தச் சொத்துக்களைச் சம்பாதித்தது யார்? நானு, வீரோடுதா? ஏண்டி, என் கணனில் மனைனைத் தூவி விட்டு என்விடம் பணம் வாங்குவதற்கு அவன் தாத்தா-பாட்டன் வந்துவரும் முடியாது நான் பெரியவன். அவன் சின்னவன். ஏதோ நானு பரிட்சை பாஸ் செய்துவிட்டால் ஆகிவிட்டதா? என்னாலும் அந்தப் பரிட்சை

பால் பண்ண முடியும். தெரியுமா உனக்கு! நாலு பீத்துக்குனி? வீட்டில் வந்து நுழையுது. தர்வாண விட்டுக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளச் சொல்கிறேன் பார்! பாரக் கிறேன். யார் அவளை உள்னே நுழைய விடுகிறார்கள் என்பதை.” இன்னும் ஏதேதோ வாயில் வந்தபடி பேசினான். பவானி ஒன்றும் பேசவில்லை. முன்போலவே மௌனமாக இருந்தான். வெகுநேரம் ஒன்றும் தோன்றாமல் சற்றிடை போல் அமர்ந்திருந்தான். பிறகு அங்கிருந்து எழுந்து சென்றுவிட்டான்.

5

கோகுலமும் அவன் மனைவியும் அன்று சண்டை போட்டுக் கொண்டனர். மறுநாள் நடந்த விவகாரத்தைப் பார்த்தபோது அந்தச் சண்டை அன்றிரவோடு தீர்ந்துவிட்டது என்பது புலப்பட்டது. மறுநாள் கோகுலம் அதிகாலையில் விருந்தே விட்டு வேலைகளில் மூன்று பரபரப்புடன் காணப்பட்டான். விட்டபுள்ளி ஒவ்வொருவரிடமும் சிரார்த்தத்தினம் நெருங்கி விட்டது என்பதை நினைவுபடுத்தினான். இன்னும் மூன்று நாட்கள்தான் இருந்தன. வெளியே உள்ளவர்கள் யாராவது விநோதனைப் பற்றிப் பேச்சை எடுத்தால் கோகுலன் உடனே தன் செவிகளில் விரலை வைத்துக் கொண்டு, “அப்பா இறக்கும்போது இனி அவன் என் மகன் அல்ல. அவனைப் பற்றி என்னிடம் பேசாதீர்கள் என்று. எங்களுக்கும் அவனுக்கும் இனி யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. எனக்கு ஒரு தம்பி இருந்தான். அவன் இறந்துவிட்டான்” என்பான்.

இவன் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டுச் சிலர் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள்ப் பார்த்துக் கண்ணச் சிமிட்டினர். மற்றும் சிலர் இவன் பேச்சைக் கேட்டுத் தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டனர். அதாவது, அவனுடைய நேர்மையான பேச்சி நிரந்தர இனி விநோதனுக்குச் சல்லிக் காசு கூடக் கிடைக்காது. எப்படியோ சகல சொத்துக்களையும் மடக்கிக் கொண்டு விட்டான் என்று எண்ணிக் கொண்டனர். சிலர் ரகசியமாக விநோதனிடம் அனுதாபம் காட்டினர். ஒருக்கால் விநோதன் வந்து, தன்னுடைய அண்ணனின் மோசடியைப் புரிந்துகொண்டு வழக்குத் தொடர்ந்தால், அவனுக்கு உதவி செய்யத் தயாராக இருப்பதாகச் சிலர் கூறினர்.

அறிவாளியான ஜெயலால் பானர்ஜி வெளிப்படையாகப் பேசினார். “மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை அப்பா. இந்தக் காலத்தில், அதற்கு இன்று உண்மையான உதாரணமாக இருக்கிறான் இந்த கோகுலம் மூலம்தான். ஆனால் நான் ஒருவன் இருக்கிறேனே, என் கண்களில் அவன் மனைவன் தர முடியாது. ஏனென்றால் இந்தத் தெருவில் உள்ள அபூலவிருத்தர் பெண்கள் ‘கோகுலன் மகாசத்தியவந்தன், தர்மபுத்திரன், சகோதர வாஞ்சை உள்ளவன்’ என்று புகழ் பாடினார்கள். அப்போது நான் மௌனமாகச் சிரித்துக் கொண்டே என் மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். ‘அடே மைத்தியக் காரர்களா, அவன் மாற்றாந்தாயின் மகன், உடன் பிறந்த சகோதரன் அல்ல! அவருவது தம்பியிடம் அனுதாபம் காட்டுவதாவது?

வேத காலத்துப் புராண காலத்திலே கூட நடக்காத அந்தக் காரியம், இந்தக் கோகுலியகத்திலா நடந்துவிட்ட போகிறது? என்றேன். அதற்காகத்தான் இந்தனை நாட்கள் ஒருவரிடமும் ஒன்றும் பேசாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கு அவசியம்தான் என்ன இருக்கிறது? ஒரு நாள் இல்லாவிட்டால் ஒரு நாள் இவன் வண்டலானம் வெளியேயுத்தான் போகிறது, என்றேன். இன்று நீர்நீனே நன்றாகக் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பாருங்கள். சுபமற்ற இந்தப் பெரிய மனிதனைப் பற்றி நான் கொண்டிருந்த கருத்து உண்மையாகிவிட்டதா இல்லையா? உங்களுக்கெல்லாம் உலக அனுபவம் கிடையாது அப்பா” என்று.

அவர் மனத்திலிருந்து அபிப்பிராயத்தை இதுவரை ஒருவரும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை யாதலால் இப்போது அவருடைய மேதையை எவ்வேறும் ஆமோதித்தான். மௌன மௌன இந்தப் புகை ஊரெற்றும் பரவியது. தனக்கு எதிராக இப்படி ஒர் இயக்கம் வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது என்பதை கோகுலன் அறியவில்லை.

பவானி எப்போதுமே அதிகம் பேசுபவள் அல்ல. அத்துடன் முதல் நாள் இரவு நடந்த விவகாரங்களில் அவன் மனம் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தது. சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போது கோகுலன் மனைவி மரோரமா கணவனைத் தனிமையில் அழைத்து, “பார்த்தீர்களா, உங்க அம்மாவின் பேக்கை,” என்று பவானியைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

கோகுலன் கவலையுடன் “அப்படி ஒன்றும் இல்லையே? என் அம்மாவுக்கு என்ன ஆயிற்று?” என்றான்.

மரோரமா சண்டைக்கு வருபவள் போல் “ஆவதற்கு என்ன இருக்கிறது? நேற்று நான் மைத்துனர் வீண் செலவு செய்கிறார் என்று சொன்னேன், அல்லவா? அதனால் நேற்றி விருந்து என்னுடன் பேசுவதை விட்டுவிட்டான். உங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன் அல்லவா?” என்றான்.

கோகுலன் அசட்டையுடன் “இல்லை, என்னிடமும் பேசுவதில்லை” என்று பதிலளித்தான்.

மரோரமா விசித்திரமாகத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு குரலில் தாழ்த்தி, ரகசியமாக, “பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா? மைத்துனர் இப்படிப் பழாமாக்கா விட்டால், இன்று அந்தப் பணம் நம்மிடம் தானே இருக்கும்? அப்பா சகல சொத்துக்களையும் நமது பெயருக்குத்தானே எழுதி வைத்து இருக்கிறார்? உங்கள் தம்பியோ அதை நாசம் செய்து நம்மையும் பழமாக்கப் பார்க்கிறார்! அதைப் பற்றி நீங்கள் சற்று முணுமுணுத்தால் போதும். அம்மாவுக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. நம்மிடம் பேசுவதை திறந்துவிடுகிறார். இதென்ன விவகாரம்? நீங்கள் என்னவோ அம்மா அம்மா என்று உயிரை விடுகிறீர்கள்? இப்போது சொல்லுங்கள். நான் சொல்வது பொய்யா நிஜமா என்று” என்றான்.

கோகுலனின் முகம் சட்டென்று கறுத்தது.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்லத்தென்றே அவள் புத்திக்கு விளங்கவில்லை. மரோமா அவதப் புரிந்து கொண்டு சொன்னான். "அவள் என்ன வேண்டுமானாலும் பேசட்டும். அதை வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டும். எப்படியானாலும் அவள் மகன்தானே! நீங்கள் சப்ளோ சக்களத்தியின் மகன். சொத்துக்குள் பூராவும் உங்களுக்குக் கிடைத்து விட்டது. எந்தப் பெண்பிள்ளையாவது இதைச் சகித்துக் கொள்ள முடியுமா? இல்லை, இல்லை, நான் சொல்லாத எல்லாம் நீங்கள் இந்த மாதிரித் தட்டிக் கழித்தால் ஒன்று நடவாது. இப்போது நீங்கள் சற்று ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். நான் இப்போதே சொல்லி வைக்கிறேன். நீங்கள் இந்த மாதிரி அம்மா, அம்மா, என்று இரவு பசல் பேசுதிக் கொண்டு இருந்தால் பிறகு எல்லாம் பாழாகிப்போகும். பணம் காசு சொத்து என்பது விளையாட்டு வியாபாரமல்ல."

கோகுலன் உளம் சொல்லவென்று பயத்தினால் நடுங்கியது. அவன் முகத்தின் சாயல் மாறியது. அவன் பேசாமல் அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மனைவி சொன்னான்: "நாங்கள் பெண் பிள்ளைகள்; பெண்கள் மனத்தை பெண்கள்தாம் புரிந்து கொள்ள முடியும்! நான் சொல்லுவதைச் சற்றுக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்." இதைக் கூறிவிட்டு மரோமா சற்று நிதானித்தான். பிறகு கணவன் முகத்தின் மீது தன் பார்வை யை ஊர்சி. தான் இதுவரை கூறிய வார்த்தைகள் அவன் மனத்தில் எத்தகைய உணர்ச்சிகளை உண்டு பண்ணி இருக்கின்றன என்பதை ஆராய்ந்து போல் பார்த்தான். பிறகு சற்று அழுத்தமாகவே கூறலானான்— "இது இருக்காட்டும்! மைத்துனர் என்றைக்குமே இம்மாதிரி நாடாடியாகச் சற்றிக்கொண்டிருக்க முடியாது. அவரை நீங்கள் நனுகுப் படிக்க வைத்திருக்கிறீர்கள். அவர் ஏதாவது உத்தியோகம் தேடிக்கொண்டு தன் தாயாரையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு எங்காவது குடும்பம் நடத்த ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும். தன் தாயை அதிக நான் நம்மிடம் விட்டு வைத்திருக்க முடியாது. கவிர, அவர் தனக் கொண்டு எங்கேயாவது சிறியதாகவோ பெரியதாகவோ ஒரு குடிசையாவது போட்டுக் கொள்ளத்தானே வேண்டும். அப்போது அவருக்கு நம்மால் முடிந்த உதவியைச் செய்து விட்டுப் போகிறோம். அப்போது மஜூம்தார் விட்டுப் பிள்ளை தன் மாற்றான் தாயின் மகனைத் தெருவில் விட்டுவிட்டான் என்ற பேச்சுக்கே இடம் இருக்காதல்லவா? மாற்றான் தாயின் மகன் அவனுக்கு ஒன்று மில்லை என்று சொல்லுகிறவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளட்டும். நாம் ஏன் அவ்வாறு கூற வேண்டும். அப்படிப்பட்ட வம்சத்தில் வந்தவர் சாஸல்வோ நாம்!"

இவ்வளவையும் கூறிவிட்டுத் தன் கணவனுக்கு யோசித்துப் பார்த்த அவகாசம் அளித்துவிட்டு, அவன் மறுபக்கம் சென்றான். கோகுலன் அங்கேயே உட்கார்ந்துவிட்டான். கணவன் இருப்பவன்போல் வெறித்த பார்வையுடன் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். விபரத்தைக் கணவனைக் கண்டு கொண்டிருந்தான். மரோமா கூறிய மற்ற வார்த்தைகள் அமுக்கி விட்டன. அவன் சொன்ன "பணம், காசு சொத்து விஷயம் என்பது விளையாட்டு வியாபாரமல்ல." என்ற வார்த்தைகள் மட்டும்தான் அவன் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

இதற்காக அம்மா என்விடம் கோபித்துக் கொண்டு என்நென்றைக்கும் விநோதனிடம் சென்று விடுவாளா, என்று நினைத்தான். அத்துடன் தன் மனைவி கூறிய பதிலும் பொய்யல்ல என்று எண்ணினான். "இன்று காலைவிரிந்து நான் அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தைக் கூடப் பேசவில்லை! இரண்டுமூன்று தடவை ஏதோ காரியமாக அவள் முன்னால் சென்றேனே! அப்போது கூட அவள் என் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்த வில்லை! என்று நினைத்தான். பவானி அதிகமாகப் பேசுபவள் அல்ல. ஆகையால் கோகுலன் முதலில் இதைப் பற்றி அவ்வளவாகக் கவலைப்படவில்லை. இப்போது அவனுக்குச் சகல விவரங்களும் தண்ணீர் போல் தெள்ளென விளங்கின. தாயின் இந்த மொளையான எதிர்ப்பைச் சகித்துக் கொள்ளவும் அவளால் முடியவில்லை. ஆகையால் அவன் அங்கிருந்து எழுந்தான். அந்தக் கணமே தாயிடம் இதைப் பற்றிப் பேசுதிக் தீர்த்துவிட வேண்டும் என்று தட்டட வென்று வேசமாக நடந்து தாயின் அறைக்கு முன்னால் வந்து நின்றான். அவைக்குள் காணொட்டு வைத்ததுமே, "அம்மா! காரியம் நடக்க வேண்டிய விடுதலை. நீ இந்த மாதிரிப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தால் முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

பவானி திடுக்கிட்டுத் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தான். கோகுலன் முகத்தைப் பார்த்தாளே இல்லையோ அவன் சொன்னது: "விநோதன் ஏராளமான பணத்தை நாசம் செய்துவிட்டான் என்று உன் மருமகன் கூறுகிறான் என்று அதில் பொய் என்றும்மில்லையே! அப்பா அவனுடைய பங்கையும் எனக்குக் கொடுத்து விட்டுச் சென்று என்றால் இதில் என் தவறு என்ன அம்மா இருக்கிறது? உனக்கு ஏதாவது சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுமானால் அவர்களிடம் சொல்லிக் கொள். என்விடம் நீ இம்மாதிரி கோபித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை."

பவானியின் உள்ளத்தில் ஈட்டி பாய்ந்தது. அவன் குற்றானான். ஆனால் நிதானமாகப் பதில் அளித்தான்— "கோகுல்! நான் யாரிடமும் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை. யாரிடமும் தோஷம் சொல்லவோ கேட்கவோ விரும்பவும் இல்லை."

"விரும்பவில்லை. சரி. அதற்காக இம்மாதிரி கம்மா உட்கார்ந்திருந்தால் முடியுமா? காரியம் எப்படி நடக்கும்? விநோதனிடம் சொல்லி அவனை ஏதாவது உத்தியோகம் தேடிக்கொள்ளச் சொல். என் விட்டில் அவனுக்கு இடமில்லை."

"அதுதானே கோகுல் நடக்கப் போகிறது? இதைக் கூறிவிட்டு பவானி தலைகுனிந்து கொண்டாள்."

கோகுல் திட்டமிட்டு வந்தபடி சண்டை போட முடியவில்லை. ஆகவே அவன் சலித்துப் போய் கோபத்துடன், ஏதோ வாய்க்கு வந்ததைப் பேசிவிட்டு அவ்விடம் விட்டகன்றான். தன் மனைவியை அழைத்து "இன்றைக்கு நான் வெளிப்படையாகக் கண்டித்துக் கூறிவிட்டேன். விநோதன் இந்த விட்டில் இருக்க முடியாது. அவன் ஏதாவது வேலை வெட்டி தேடிக்கொண்டாயும் சரி, கம்மா இருந்தாலும் சரி, அது அவன் விருப்பம். எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டேன்."

மனோரமா எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் இன்னும் சற்று அருகே வந்து மெள்ளக் கேட்டாள்—“உங்க அம்மா என்ன சொன்னாள்?”

கோகுலன் இதற்கு அலட்சியமாகப் பதில் அளித்தான்—“அவள் என்ன சொல்ல இருக்கிறது? சொன்னால்தான் என்ன? அதை நான் பொருட்டெத்தப் போகிறேன்.”

மனோரமா கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டே “இருந்தாலும் ஏதாவது சொல்லியிருப்பாளே?” என்றாள்.

கோகுலன் பழைய பதிலையேதான் சொன்னான் : “வேறென்ன இருக்கிறது சொல்ல தற்கு? விநோதன் இந்த வீட்டில் இருக்க முடியாது என்பதை அவள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.”

மனோரமா தன் குரலை இன்னும் தணித்துக் கொண்டு, “இதெல்லாம் கோபத்தில் சொல்லும் வார்த்தைகள். உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? தாய்க்குத் தன் மகளை விட்டுக் கொடுக்க முடியாது. இப்போது நீங்கள் அவள் கண்களுக்கு முள்ளாக இருக்கிறீர்கள்” என்றாள்.

கோகுலன் தலையை ஆட்டி விட்டு, “எனக்கு இதெல்லாம் தெரியாது என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? என்னிடம் இந்தப் பித்தலாட்டங்கள் ஒன்றும் நடைபெறுது; தெரிந்து கொள்” என்றான்.

வெளியே வந்தான். எதிரே கண்ட ரளிக் சக்கரவர்த்தியிடம் சொன்னான் “ஏன் ஐயா? ஒரு புதிய விஷயம் கேள்விப்பட்டீரா? இவ்வளவு நாட்களாக அம்மாவுக்கு நான் எவ்வளவா செய்திருந்தும் இன்று நான் அம்மாவின் கண்களுக்கு முள்ளாகிவிட்டேன். என்னைக் கண்டால் விஷமாக இருக்கிறது அவளுக்கு; என்னுடன் பேச்சுவார்த்தைகளைக் கூட நிறுத்தி விட்டாள். நான் எதிரே சென்றால் என்னைக் கண்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறேன்”

சக்கரவர்த்திக்கு உண்மையிலேயே இது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவர் சொன்னார் : “இல்லை! இல்லை! பெரிய பாபு, இதென்ன நீங்கள் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்?”

“என்ன பேசுகிறேன்? இதோ கேளுங்கள்! ஏ மனு அம்மா! ஏ, மனு, சற்று இங்கே வாயேன்! இங்கே வா” வென்ற வேலைக் காரியை அழைத்தான்.

கிழவியான மனு நெடுநாளைய வேலைக்காரி. ஏதோ காரியமாக வெளியே சென்று கொண்டிருந்தாள். அவள் அங்கே வந்ததும் கோகுலன், சக்கரவர்த்தியிடம் சொன்னார் : “இதோ கேட்டுக் கொள்ளும் அய்யா! ஏ மனு! அம்மா என்னிடம் பேசுவதை நீ பார்த்ததுண்டா? என்னைக் கண்டதும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறாளா இல்லையா?”

மனுவுக்கு இந்த விஷயம் எதுவுமே தெரியாது. முதலில் சிறிது நேரம் ஒன்றும் புரியாமல் வீழ்த்தான். பிறகு ஏதோ ஒப்புக்குத் தலையை ஆட்டி விட்டு, தன் காரியத்தைப் பார்த்துச் சென்றான். கேட்டுக் கொண்டார் அல்லவா? இது நிஜமா, பொய்யா என்பதை?”

என்று கேட்டு விட்டு சக்கரவர்த்தியிடம் ஏதோ ஜாடை காட்டிவிட்டு வேகமாகச் சென்று விட்டான்.

அன்று முழுவதும் அவளைச் சந்திக்க வந்தவர்களிடமெல்லாம் தன் தாயைப் பற்றி இந்தப் தகவரைக் கூறிவிட்டு, “என்ன இருந்தாலும் நான் அவளுடைய சக்களத்தியின் மகன்தானே! அதனால்தான் அப்பா இறந்ததும் நான் அவளுக்கு விஷமாகிவிட்டேன்”. என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

சாயுங்காலம் வீட்டுக்குள்ளே வந்து பவானியின் எதிரே சொன்னான் : “எனக்கென்ன அக்கறை வந்தது? நான் ஏன் பர்தவானுக்குத் தகவல் அனுப்பி அத்தை முதலியவர்கள் வர வழைக்க வேண்டும்? வேண்டுமானால் அவர்களே வந்து விட்டுப் போகட்டும். நான் ஒருவரையும் அழைக்கப் போவதில்லை” என்றான்.

பவானி நிமிர்ந்து தனிவான இனிய குரலில் “ஏன்டாப்பா! அப்படிச் செய்தால் நன்றாக இருக்குமா? அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?” என்று கேட்டாள்.

கோகுலன் ஆத்திரத்துடன் “நன்றாக இருக்குமா? கெடுதலாக இருக்குமா? என்பது எனக்குத் தெரியாது. இரண்டு கைகளால் வாரி இறைக்க என்னிடம் பணம் இல்லை. நான் சொல்லிவிட்டேன். இனிமேல் இந்த விஷயத்தில் என்னை வற்புறுத்தாதே” என்றான்.

பாத்தவானிலிருந்து தன் நாததனூரை அழைத்து வரவேண்டுமென்று பவானிதான் நேற்று கோகுலவிடம் சென்றாள். இப்போது அவள் ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை. மௌனமாகத் தன் இலையைக் கவனிக்கச் சென்று விட்டாள். கோகுலன் குறுக்குக் கொடுக்கும் நடந்து கொண்டே, "அழைத்துக் கொண்டு வா! என்று வாயால் சொல்லிவிட்டால் காரியம் நடந்து விடாது அம்மா! கடன் வாங்கி மூத்தப் போக நான் விரும்பவில்லை" என்று.

பவானி சற்று அசட்டையுடன் "நல்லது. உனக்கு எது சரி என்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்" என்றாள்.

அப்போது கோகுலன் "இப்போது நானே தான் எல்லாவற்றையும் யோசித்து ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். எனக்கு என் தாய் இருக்கிறாள்? இப்போது நான் செத்தால் கூட என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படுவார் யாரும் இல்லை! எனக்கு ஒருவரும் இல்லை. இனி நானே என் பொறுப்பைச் சமாளிக்க வேண்டும். பணம் காசை யோசித்துச் செலவு செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் எனக்குத் தான் சொந்தத் தாய் இல்லை" என்று சொல்லிக் கொண்டே சென்றாள்.

திடீரென்று கோகுலனுக்குப் பணம், காசு, சொத்துக்களில் இவ்வளவு அக்கறை ஏற்பட்டிருப்பதைக் கண்டு பவானிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவள் பேசாமல் ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டாள்.

கோகுலன் சிறிது தூரம் சென்றவன் மீண்டும் திரும்ப வந்தான். "அம்மா எனக்குத் தெரியாது என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? நீ கோபத்தினால் தானே அப்படிச் சொன்னாய்? நேற்று நீயே என்னைச் சொல்லவில்லையா 'கோகுல்! ஆகா அனுப்பி அத்தையை அழைத்துக் கொண்டு வரச் சொல்' என்று. இன்றைக்கு உனக்குச் சரி என்று தோன்றுவதைச் செய் என்று சொல்கிறாய். அப்பா இல்லை, தம்பி இல்லை, அத்தனும் நீ இப்படி என்னைத் தவிக்க விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறாய். கோகுலன் தன் தாய் சொல்வதைக் கேட்பதில்லை என்று கணினி எல்லாரும் சொல்லப் போகிறார்கள்" என்றான்.

கோகுலனின் இந்தப் பழிச் சொற்களைக் கேட்டு பவானிக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அவள் பேசாமல் அவள் முகத்தையே பார்க்கிறாள். பிறகு சொன்னாள் : "கோகுல்! நான் உங்களுடைய விவகாரம் எதிலும் தலையிட மாட்டேன். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை, அப்பா"

கோகுலன் கண்களில் சட்டென்று கண்ணீர் வந்துவிட்டது. அவன் சொன்னான் : "அம்மா! நான் உன்னுடைய வார்த்தை எதை வாயைத் தட்டி இருக்கிறேன்? ஏன் இப்படி யெல்லாம் பேசுகிறாய்? ஆனால் நான் ஒன்று மட்டும் சொல்லி வைக்கிறேன். அதன் பலன் நன்மையாக இருக்காது. விநோகன் வெறுப்பினாலும் வெட்கத்தினாலும் வீட்டை விட்டே போய்விட்டான். இனி நானும் என் வழியைப் பார்க்கக் கொண்டு போய்விடுகிறேன். உன் பணம் காசு சொத்துக்களை வைத்துக் கொண்டு நீ செளக்கியமாக இரு" என்று கூறிவிட்டுக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே வேகமாகச் சென்றுவிட்டான்.

கோகுலனின் மூத்த மகள் ஹேமாங்கினி தன் பாட்டியுடன் தான் படுத்துத் தூங்குவாள். அவள் அன்று அதிகாலைமேலேயே விழித்துக் கொண்டு, "சித்தப்பா வந்திருக்கிறார் அம்மா! சித்தப்பா வந்திருக்கிறார்!" என்று கத்திக் கொண்டே ஓடி வந்தாள்.

கோகுலன் அடுத்த அறையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் சட்டென்று எழுந்து தன் கம்பளிப் படுக்கையில் உட்கார்ந்தான். மனைவி மனோரமா மகிழ்ச்சியுடன், "ஏன்டி? உன் சித்தப்பா எப்போது வந்தார்?" என்று மகளிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"ராத்கிரி இருட்டாக இருக்கும் போது வந்தார்"

"இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்?"

"இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. அவருடைய அறையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்."

மனோரமா மேற்கொண்டு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. தன் காரியத்தைக் கவனிக்கச் சென்றாள்.

கோகுலன் வாசற்படிக்கு வெளியே தலையை நீட்டிக் கையை ஆட்டி மகன்தான் தன்னருடே அழைத்தான். "ஹேமு! உன் பாட்டி சித்தப்பா விடம் பேசினாள்?" என்று கேட்டாள்.

ஹேமு தலையை ஆட்டிவிட்டு "எனக்குத் தெரியாது அப்பா" என்றான்.

"அவனை ரொம்பக் கோபித்துக் கொண்டாளோ" என்று கேட்டாள்.

ஹேமு நிச்சயமாக ஒன்றும் கூறமுடியாமல் தலையை இரண்டொரு தரம் ஆட்டியும், முடியில் என்ன நினைத்தாளோ, 'ஆமாம்' என்றான்.

கோகுலன் மேலும் ஆவல் கொண்டவனாய் குற்றத்தை ஹேமாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, அவளை அறைக்குள் இழுத்துக் கொண்டான். "ஹேமு கண்ணு! எங்கே சொல்லு பார்க்க்போம்! பாட்டி, சித்தப்பா விடம் என்னென்ன கேட்டாள்?" என்றான்.

சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்ட சிறுமி ஹேமாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சித்தப்பா வந்தபோது அவள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆகவே 'தெரியாது அப்பா' என்றாள். ஹேமா ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தாள். கோகுலன் அவன் தலையை வருடிக் கொண்டே அவளை உற்சாகப் படுத்தி "உம். இப்போது சொல்லலாம்! என்னென்னகேட்டியோ பாட்டி. அவளை விட்டை விட்டு வெளியே போ என்று சொன்னாள்? இதுதான் பாதி! இந்த ரூபாயை வைத்துக் கொள். நீ பொம்மை வாங்கிக் கொள்ளலாம்" என்று கூறி கோகுலன் தலையணக்கடி யிட்டுத் திரண்டு ரூபாய் பணத்தை எடுத்து ஹேமாவின் கையில் கொடுத்தான். ஹேமா

கோகுலன் கண்களில் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது. அவன் தன் துவாலை யிலும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே "மனுவா! நீதான் அவனை எடுத்து வளர்த்தாய். உனக்குத்தான் அவனைத் தெரியும். அவனுடைய நேரமெல்லாம் விடையாடுவதிலும் படிப்பதினுமேதான் கழிந்து விட்டன. இந்த மாதிரி உபத்திரவங்களில் அவன் அடிபட்டதே இல்லை. உயில் எழுதி விட்டால் என்ன? அவனுக்குச் சொத்துக்கள் கிடைக்காமல் போய் விடுமா? ஏன் அவன் அப்பன் சொத்துத் தானே? பூர்க்கிறேன். எந்தப் பயல் அதைத் தடுக்க முடியும்? அவன் என்ன செய்யு விட்டான்? திருடினா? எந்த மடையன் பார்த்தான்? ஏன் அவனுக்குச் சொத்துக் கிடைக்காது? இந்த உலகத்தில் நீதி வழங்கும் கோர்ட்டு எல்லாம் அழிந்து விட்டதா? அவன் வழக்குத் தொடர்ந்தால் நாள் கணக்குப்படி சரி பாதி அவனுக்குக் கொடுத்தே தீர வேண்டும். தெரியுமா உனக்கு?" என்றான். மனு அதை ஆமோதித்தவளாய், "ஆமாம் பாபு! கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும்" என்றார்.

கோகுலனின் முகம் உற்சாகத்தினால் ஒளி வீசியது. அவன் சொன்னான்: "ஆகவே இதுதானே நியாயம்! இங்கே, என் அம்மா வைப்பார்! ஏன் அம்மா! நீயோ பெண்பிள்ளை, பெண் பிள்ளைகளைப் போல் இருக்க வேண்டியதுதானே! நீ எதற்காக உயில் எழுதி வைக்க வேண்டும் என்று யோசனை கூறுகிறாய்? அது முறையாகவாவது நடந்ததா? தர்மம் என்று ஒன்று இல்லையா? அப்பா இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டதான் இருக்கிறார். விநோதனுக்கு ஒரு கஷ்டம் ஏற்பட்டால் அதற்கு அவர் முன் நீ பதில் சொல்ல வேண்டாமா? சொத்து விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறாயா?

சொத்துத்தான் பெரிதாகி விட்டதா? இன்று இல்லாவிட்டால் நாளை அவன் ஹைகோர்ட்டு ஜூடஜாகி விடுவான். அவன் ஐட்டோக ஆவதை ஒருவரும் தடுக்க முடியாது. அப்போது அவனுடைய சொத்துக்களை எப்படி மறைக்க முடியும்? இதைமேயல்லாம் யோசித்துப் பார்த்து ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டாமா? அவன் சொத்துக்களை அப்போதே மரியாதையாகக் கொடுத்துவிட வேண்டும்."

மனு அம்மாவுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கியது. விநோதனிடம் அவளுக்கு மிகுந்த வாஞ்சை யுண்டு. அவள்தான் அவளை எடுத்து வளர்த்துள்ள எந்த ஒரு கூறலாம். இந்த உயில் விவகாரம் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவள் சொன்னாள்: "ஏன் பெரிய ஐயா, அப்படியானால் நீங்கள் ஏன்சின்ன ஐயாவை அழைத்து, தம்பி, இந்தாப்பா உன் சொத்துக்களை நீ எடுத்துக்கொள் என்று சொல்லக் கூடாது? நீங்களே கொடுக்கும்போது வேண்டாம் என்று மறுக்க யாரால் முடியும்?"

இதைப் பற்றித்தான் கோகுலன் மனத்தில் சந்தேகம். அவன் சிறிது நேரம் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு சொன்னான்: "அவனுக்குச் சொத்துக்களைக் கொடுக்க ஏனக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள், மனு! அப்பா எழுதி வைத்திருக்கும் உயிலை நான் எடுத்துச் செய்ய முடியாது. உன் மருமகன் மரோமாவின் சித்தி பிள்ளை பெரிய வக்கீல். அவன் தன் சகோதரிக்குக் கடிதம் எழுதி இருக்கிறான். உயிலை எடுத்துச் செய்வால் நான் ஜெயிலுக்குப் போக நேரிடுமாம். ஆமாம் ஒன்று, அம்மா, மரோமாவை இருவரும் சும்மதித்தால் இது நடக்கும்."

மனுவுக்கு இதற்கென்ன பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று தெரியவில்லை. ஆகவே சரிதான் என்று அவன் வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றான். கோகுலன் மறுபக்கம் திரும்பினான். இதற்குள் ஹோமா விளையாடப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவன் குழந்தையை அன்புடன் அழைத்து "ஹோ கண்ணு! உன் சித்தப்பா தூங்கி எழுந்துவிட்டானா?" ஹோமா தலையைக் கோணிக் கொண்டே "ஆமாம்! எழுந்ததும் முன் அறையிலே போய் உட்கார்ந்திருக்கிறார். ஒருவரிடமும் பேசவில்லை" என்றான்.

விட்டின் முன்புறம் நெருவை அடுத்து இருந்தது விநோதன் அறை. அதை மேல் நாட்டு முறையில் அலங்கரித்திருந்தான். அங்குதான் அவனுடைய நண்பர்கள் அவனைச் சந்திப்பார்கள். கோகுலன் சந்தடி செய்யாமல் அங்கே சென்று ஜன்னல் வழியாக உள்ளே பார்த்தான். விநோதனை நாற்காலியில் காணவில்லை. முகத்தைச் சுவர்ப் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு பேசாமல் தரையில் அமர்ந்திருந்தான். அவன் உட்கார்ந்திருந்த நிலையைக் கண்டதுமே கோகுலன் கண்களில் கண்ணீர் வந்துவிட்டது. தன் தம்பியின் முகத்தைக் காண வேண்டுமென்று ஜந்தாறு நிமிடங்கள் சந்தடி இன்றி நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து திரும்பினான்.

ரஷிக் சக்கரவர்த்தி எதிரே வந்தார். "பெரிய பாபு, சாஸ்திரிகள், பண்டிதர்கள் ஆகியோருக்குச் சன்மானம் வழங்க வேண்டுமோ?" என்றார்.

கோகுலனின் மன இருளில் சட்டென்று ஓர் ஒளி தென்பட்டது. அவன் உடனே சொன்னான் : "ஏன் ஐயா! இந்த விஷயத்திற்கெல்லாம் என்ன ஏன் இழுக்கிறீர்? சரஸ்வதியே தேவியே நேரில் வந்திருக்கிறார். யார் யாருக்கு என்னென்ன யோசனையை உண்டு, யாருக்கு என்ன சன்மானம் செய்ய வேண்டும் என்பதெல்லாம் விநோதனுக்குத் தெரியும். அவனிடம் கேட்டுக் கொண்டு இதை எல்லாம் செய்வதுதானே? இந்த விவகாரங்களில் இனி நான் தலையிட மாட்டேன்!" என்றான்.

"சரி! சின்ன பாபு இன்னும் தூங்கி எழுந்திருக்கவில்லையே?" என்றார் சக்கரவர்த்தி. கோகுலன் சிறு நகையுடன் "தூங்கி எழுந்திருக்கவில்லையா? அடாடா! அவனுக்கு பசி, தூக்கம் கூட உண்டா என்ன! மனு அம்மா வைச் சற்றுக் கூப்பிட்டுக் கேளும். அவள் தன் கண்களால் பார்த்தாள். அவள் சொன்னாள் சின்ன பாபுவின் முகத்தைப் பார்த்தால் அழுக்கை வந்து விடுகிறது. அப்படி மாறி இருக்கிறது அவனுடைய முகம். கவலையில்தான் தங்கம் போல் இருந்த அவன் மேனி கறுத்து விட்டது" என்று கூறி, விநோதன் அறைமையச் சுட்டிக் காட்டி, அங்கே சென்று பாரும், சில்லென்றிருக்கும் தரையில் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறான் அவன் நீர் தான் சொல்லுமே! அவனைப் பார்த்தால் யார் தான் கண்ணீர் விடமாட்டார்கள்?"

ரஸிக சக்கரவர்த்தி துக்கத்தை வெளியிடும் வகையில் ஏதோ கூறிவிட்டு, பட்டியலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். கோகுலன் அவரை மறுபடியும் அழைத்து, "சக்கரவர்த்தி! உமக்குத்தான் சகல விவரமும் தெரியும், அதனால் உம்மிடம் கேட்கிறேன், நான் இருக்கும் போது விநோதனுக்கு எதற்காகச் சிரமம் கொடுக்க வேண்டும்? இந்தப் பட்டினி, உபவாசம் எல்லாம் தோயுற அவன் உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது. அவன் மறுபடியும் படுத்த விட்டால் என்ன செய்யலாம்? அவன் வழக்கம்போல் வேளா வேளைக்குச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு நிம்மதியாக இருக்கட்டும்; நான் தான் இருக்கிறேனே பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றான்.

சக்கரவர்த்தி மிகுந்த வருத்தத்துடன் தன் ஜனமானின் கூறிய வார்த்தைகளை ஆமோதித்து, "ஆமாம், நீங்கள் சொல்லுவது வாய்மைதான். ஆனால் ஜனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்?" என்றார்.

அவர் பேச்சை முடிக்கு முன்னரே கோகுலன் சொன்னான் : "ஜனங்கள் ஆயிரம் சொல்வார்கள். அவர்களுக்காக என் தம்பியை நான் கொன்று விட முடியாது. நீங்கள் எல்லோரும் என்ன நினைத்துக் கொண்டு பேசுகிறீர்கள் என்பதே புரியவில்லை. வேண்டாம் வேண்டாம்—இந்த வீரதம், பட்டினி எல்லாம் இருக்கச் சொல்லி அவனைத் தொந்தரவிடச் செய்ய வேண்டாம். முதலில் அவன் திம்மதியாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்." இவ்வாறு அந்த அப்பாவி, சக்கரவர்த்தியின் மீது அர்த்தமில்லாமல் கோபித்துக் கொண்டு கோகுலன் அங்கிருந்து சென்றான்.

பிராமணப் பிள்ளை கையிலிருந்து தேநீர் கோப்பையை வாங்கி வீசி எறிந்தான் விநோதன். ஆனால் அந்தத் தேநீர் எவ்வளவு ரகசியமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு இருந்ததோ, கீழே விழுந்து உடைந்த கோப்பை யாருடைய மனத்தைப் புண்படுத்தும் என்ற விவரம் விநோதனுக்கு எப்படித் தெரியப் போகிறது? பகல் பூராவும் விநோதன் எல்லோரிடமும் ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் தன் அண்ணன் நிழலில் கண்டால் போதும் அங்கிருந்து நழுவிவிடுவான். அந்த நிழலும் ஒரு கணம் கூட விடாமல் அவனைத் தொட்டுச் செல்வான். விநோதன் முகம் திருப்பி மறுபக்கம் செல்வான். அடுத்த விழுடி கோகுலனும் ஏதாவது வேதியின் நிமித்தம் அந்தப் பக்கமே வந்து நிற்பான். நான் முழுதும் இதே கதைதான்.

அன்று பிற்பகல் விநோதன் தன் அறையில் தனிமையில் அமர்ந்திருந்தான். அப்போது கையில் ஒரு காகிதத்துடன் கோகுலன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். காரணமில்லாமல் ஒரு வட்டுச் சிரிப்பு சிரித்து விட்டுச் சொன்னான். "நீ கல்கத்தா விட்டை விட்டுத்திடெரென்று ஹஜாரிபாக் சென்று விட்டாய். அப்பா இந்த உறையை எல்லாம் நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாயே. இதெல்லாம் ஒரு அதிசயம்தான். உன் நிலையையோ விசித்திரமாக இருக்கிறது. எங்கேயும் நீ தகவலே கொடுக்கவில்லை. அது போகட்டும். அதைப் பற்றிப் பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம். இப்போது இந்தக் காரியம் நடைபெற்று முடியவில்லை. ஒரு உயிர் எழுதி வைத்து விட்டதாலேயே உனக்கு சொத்து இல்லை என்று அர்த்தமல்ல! தெரிந்ததா விநோதா! பணம் கொஞ்சம் வினே செலவு ஆகும். போகட்டும். தெரிந்ததா? இங்கே உள்ளவர்களை உனக்குத் தெரியுமே! அயோக்கியப் பயல்கள். உனக்கும் தெரியுமே! அதைப் பற்றி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. அப்பா சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். சொத்துக்கள் இரு சகோதரருக்கும் சொந்தம். இதை எதற்காகச் சொல்ல வந்தேன் என்றால்..... இருக்கட்டும். இதற்காக எதவும் நின்றவிடப் போவதில்லை. ஏன்டா விநோதா! உனக்குத் தான் தெரியுமே என் மனம் எப்படி என்று? இந்தா இதைப் பிடி! இரும்புப் பெட்டியின் சாவி. இதை உன்னிடம் வைத்துக் கொள். பண்டிதர்கள் எல்லோரையும் அழைத்திருக்கிறோம்; யாருக்கு எவ்வளவு சன்மானம் வழங்க வேண்டும், யார் யாருக்கு என்னென்ன மரியாதை செய்யவேண்டும், என்பதை நீதான் பார்த்துச் செய்ய வேண்டும். வேறு யாரும் செய்ய முடியாது. உன்னிடம் இரண்டொரு நிமிஷம் நின்ற பேசக் கூட எனக்கு அவகாசம் கிடையாது".

இதைக் கூறிவிட்டுச் சாவியையும் காகிதத்தையும் விநோதன் முன் வைத்துவிட்டுப் புறப் பட்டவானான். தூங்கி எழுந்தது முதல் இதைப் பற்றியே யோசித்து மனப்பாடும் பண்ணி வைத்திருந்தான். விநோதன் கையில் அவை களை நகர்த்திவிட்டு, "இந்த வேலைகளை எல்லாம் என்னிடம் கொடுக்காதே அண்ணா! இதை நான் தொடக் கூட மாட்டேன்" என்றான்.

கோகுலன் முகத்தில் தவழ்ந்த சிரிப்பு கணத்திற்குள் மறைந்து அவன் கல்வாய்ச் சமைந்து போனான். நான் பூராவும் அவன் செய்த கற்பனையும் திட்டமும் கணப்பொழுதில் வீணாகிச் சிதறியது.

“தொட மாட்டாயா ஏன்?” என்று கேட்டான்.

“அதைத் தொட வேண்டிய அவசியம் என்ன? நான் ஓர் அன்வியன். இரண்டு நாட்களுக்கு வந்திருக்கிறேன். காரியம் முடிந்ததும் போய் விடுவேன்!”

“போய் விடுவாயா. . . ?”

“சென்றுதானே ஆக வேண்டும்? அத்துடன் இது காசு விவகாரம். நானே ஏழை. இல்லாதவன். பிறகு சரியானபடி கணக்குக் கொடுக்க முடியாமல் போனால், நீ என்னைத் திருடனாகி போவீசில் ஒப்படைத்து ஜெயிலுக்கு அனுப்பினாலும் அனுப்புவாய்!”

விநோதனின் இந்த வார்த்தைகளுக்குப் பதில் கூற கோகுலன் உட்குகள் துடித்தான். ஆனால் அவனால் பேச முடியவில்லை. அவன் சாவியையும் காசித்ததையும் எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து சென்றுவிட்டான். தந்தையின் காரியங்களைத் தட்புலமாகச் செய்து கிராமத்தில் நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். இப்போது அந்த ஆசை அவன் மனத்தினின்றும் காணல் நீரைப் போல மறைந்தொழிந்தது.

அன்று காலைவிரிந்தே அலுவலையை உற் சாகும், கூச்சல், ஆர்ப்பாட்டம் எதுவும் தலை தாக்கவில்லை. மூர்யானதுத் திடீரென்று அவன் தன் அறைக்குச் சென்று தன் கம்பளிப் படுக்கையை விரித்ததும் படுத்து விட்டான். இதைக் கண்ட அவன் மனைவி மனோரமாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“ஏன், உடம்புக்கு முடியவில்லையா?”

கோகுலன் வருத்தத்துடன், “இல்லை! நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன்” என்றான்.

“மின்னே ஏன் இப்படி வந்து படுத்து விட்டார்கள்?”

கோகுலன் பதில் பேசவில்லை. மனோரமா மீண்டும் கேட்டாள். “மைத்துனட்டுன் ஏதாவது பேச்சுவார்த்தை நடந்ததா?”

‘இல்லை.’

மனோரமா அவன் அருகே தரையில் செல்வனை அமர்ந்து மெள்ளப் பேசினாள்: “மைத்துனர் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டீர்களா?”

கோகுலன் மெளனமாக இருந்தான். மனோரமா இன்னும் சற்று அருகே நகர்ந்து வந்து, “தந்தைக்கு உடல் நலமில்லை என்ற தகவலை அவருக்குத் தெரியாதாம். ஹஜாரிபாக் என்று என்னவோ கொள்ளீர்களே! அதில் எவ்வளவு பொய்யாம், மோசமாம், உங்களைத் தம்பி என்பவளாய் பொய்யும் பித்தலாட்டமும் கற்றிருக்கிறார்?” என்றான்.

கோகுலனுக்கு இந்த வார்த்தை பிடிக்கவில்லை. தன்னுடைய வம்சத்தில் தோன்றிய முதல் கிராஜுவே (பி.ஏ. பட்டதாரி) சகோதரனைப் பற்றியே வார் எது சொன்னாலும் அவனுக்குக் கோபம்தான் வரும். அவர்கள் மீது சீறி விழுவான். ஆனால் இன்று ஏற்பட்ட மன வேதனையினால் அவன் உள்ளமும் உடலும் தளர்ந்து போயிருந்தது. ஆகையால் அவன் பேசாமல் இருந்தான். அறையில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் போதுமான வெளிச்சமில்லை. அதனால் கணவனின் முகபாவத்தைப் பார்த்து அவன் மனத்தைச் சரியாக உணர முடியவில்லை. அவன் சொன்னான்: “இங்கே பாருங்கள்! நீங்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். இப்போது பற்பல குதுவாதுகள் நடக்கும். நீங்கள் எதையும் காதிற் போட்டுக் கொள்ளாதீர்கள். என் அப்பாவிடம் கேட்காமல் இனி எந்தக் காரியத்தையும் நீங்கள் செய்யக் கூடாது. நாளைக் காலை வண்டியில் அவர் இங்கே வந்துவிடுவார். அவருக்கு நான் விவரமாகக் கடிதம் எழுதி இருக்கிறேன். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் சரி, அப்பா இங்கே வரும் வரையில் என் மனத்திலுள்ள பயம் நீங்காது.”

கோகுலன் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான். “அன் உப்பா வருகிறாரா?” என்று கேட்டான்.

“வரமாட்டாரா? அவர் வராவிட்டால் இந்தத் தகராறுகளை எல்லாம் யாரால் சமாளிக்க முடியும்? ஆபத்துக் காலத்தில் அவரது மகனையும் மருமகனையும் விட்டுக் கொடுப்பாரா?”

கோகுலன் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மனோரமா மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் அடைந்தவளாய்க் கூறலானாள்: “கடைவியாபாரம் சம்பந்தமாக உள்ள சகல பொருட்புகளையும் நீங்கள் அவரிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள், போதும்; வேறு யாரிடமும் பார்க்கவோ கேட்கவோ அவசியம் இல்லை. யாராவது ஏதாவது கேட்டால் எனக்கு ஒன்று தெரியாது அவரிடம் கேளுங்கள் என்று சொல்லிவிடுங்கள். அவ்வளவுதான்! பிறகு மைத்துனராகட்டும், வேறு யாராகட்டும், அவரிடம் சென்று வாலாட்ட மாட்டார்கள்; அதிர்த்ததா?” இதைக் கூறிவிட்டு மனோரமா அந்தத் திறைந்த பார்வையினால் தன் கணவன் முகத்தைப் பார்ச்சுவாள். ஆனால் அந்த மங்கிய விளக்கொளியில் தன் மனைவியின் கூர்மையான அந்தப் பார்வையை கோகுலன் கவனித்தானே இல்லையோ, ஆனால் அவன் வாய் திறந்து, “ஆம், அல்ல” என்று ஒன்றுமே சொல்லவே இல்லை. இதன் பிறகு மனோரமா ஏதோ அபூர்வமான யோசனைகளை எல்லாம் சொன்னாள். ஆனால் கணவன் எதற்கும் பதில் சொல்லாததைக் கண்டு, காற்று எந்தப் பக்கம் வீசுகிறது என்பதை அறிய முடியாமல் அப்போதைக்குப் பேசாமல் இருந்து விட்டான். மறுநாள் காலைக் கோகுலன் மிகுந்த சலிப்பு அடைந்தவனும் தன் தாயின் அறையின் முன்பு வந்து நின்று சொன்னான்: “அம்மா! விநோதன் இரும்புப் பட்டடிச் சாவியை உன்ளிடம் கொடுத்தானே?”

பவானி சுருக்கமாக, “இல்லையே” என்றான்.

சாவி கோகுலனிடம்தான் இருந்தது.

அவன் வேறு ஒரு கருத்தை மனத்தில் கொண்டிருந்தாயிடம் சும்மாவாவது இப்படி ஒரு சரடு விட்டான். "இரும்புப் பெட்டியின் சாவினை விநோதனிடம் கொடுத்து விட்டேன் என்பதை அம்மா கேட்டால் அவள் பயந்து விடுவாள்" என்று நினைத்தான். ஆனால் தாயின் கருக்க மான பதில் அவன் திட்டத்தைக் குலைத்து விட்டது.

"என்ன சொல்லலாம்? என்ன செய்தால் தாயை மீண்டும் குடும்பப் பிரச்சினைகளில் இழுக்க முடியும் என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாமல் திகைத்தான். சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்று விட்டு பிறகு, "சம்பு, தர்பாரி இருவரும் அத்தை வீட்டாரை அழைத்து வரச் சென்றார்கள். அவர்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை" என்று.

பவானி இனிய குரலில் சொன்னாள் :
"என்னவென்று தெரியவில்லையே? ஏன் இன்னும் வந்து சேரவில்லை?" என்றான்.

"அம்மா நீ அவர்களை அழைக்க ஆட்களை அனுப்பச் சொன்னது நல்லதாயிற்று. அவர்கள் வரவில்லை என்றால் அது அவர்கள் வீரப்பம். இனி நம்மீது குற்றம் இல்லை. அம்மா இதை நினைத்தாலே எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நீ ஒவ்வொன்றையும் எவ்வளவு முன் யோசனையுடன் சொல்கிறாய்? நீ இல்லை என்றால் எங்களால்..."

பவானி மெனமமாக இருந்தாள். கோகுலனின் இந்தப் புகழ் வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பிறகும் தயரம் தோய்ந்த அவன் முகத்தில் சற்றும் தெளிவு ஏற்படவில்லை. கோகுலன் வெகு நேரம் வரை அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு மெள்ள மெள்ள அங்கிருந்து சென்றான்.

வெளியே வந்ததும் கோகுலன் திடீர் அடைந்து போனான். ஏனென்றால் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு டெப்டி கமிஷனர், வக்கீல், முன்சீப் மற்றும் சில பிரமுகர்கள் வந்துவிட்டனர். விநோதன் அவர்களுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான். வந்திருந்த பெரிய மனிதர்களைத் தன் தம்பிக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க வேண்டும். என்று தயவுசெய்துக் கோகுலன். விநோதன் எதிரே அமர்ந்திருந்த படியும், தன் தம்பி எத்தனை பெரிய பெரிய பரிட்சைகள் பாஸ் பண்ணி இருக்கிறான் என்பதை அவர்கள் முன் கூற அவனுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. ஏனென்றால் அவன் அதைக் கேட்டுக் கோபித்துக் கொண்டான்.

கோகுலன் சற்று நேரம் தயங்கிவிட்டு, மெள்ள அந்த உத்தியோகஸ்தர்களுடன் முன் வந்து நின்று, அவர் முன் குனிந்து, வணக்கம் செலுத்தி விட்டு, அடக்கத்துடன் "இவன்தான் என் தம்பி விநோதன். ஹாஸர் கிராஜுவேட்" என்றான்.

விநோதன் கண்களில் கோபம் கொப்பளிக்க அண்ணன் முகத்தைப் பார்த்தான். ஆனால் கோகுலன் அதைப் பொருட்டுவிடவில்லை. அவன் அவர்கள் முன் கைகவித்த 'நீங்கள் எல்லோரும் வந்தது நான் செய்த பெரும் பாக்கியம். விநோதா. நீ ஏன் அவர்களிடம் ஆங்கிலத்தில் பேசவில்லை? நீங்கள்

பெரும் பதவி வகிக்கும் அதிகாரிகள்—உங்களுடன் நாட்டுமொழியில் பேசினால் அது நன்றாக இருக்கும்? யாராவது கேட்டால் தான் என்ன சொல்வார்கள்?" என்றான்.

வந்திருந்த பிரமுகர்கள் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். டெப்டி கமிஷனருக்குச் சற்று வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. சகிக்க முடியாத அமானத்தால் விநோதனின் முகமும் கண்களும் சிவந்துவிட்டன. தன் அண்ணனின் கூபாவம் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இவனைத் தடுக்காவிட்டால் இவன் இன்னும் ஏதாவது உளறிக் கொட்டுவான் என்று நினைத்து, கோகுலனைப் பார்த்தான் "என்னு, சற்று வாயென், உன்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டும்" என்று கூறி அவனை, கைகளைப் பற்றிப் பல்லந்தமாக ஒரு பக்கம் இழுத்துச் சென்றான். பிறகு "அண்ணா, நான் இப்போழுதே இந்த வீட்டை விட்டுப் போக வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா? நீ இந்த மாதிரியே பேசிக் கொண்டிருந்தால் பிறகு நான் ஒரு நிமிஷம் கூட இந்த வீட்டில் இருக்க மாட்டேன்" என்றான்.

கோகுலன் பயந்து போய் "ஏன்? என்ன நடந்துவிட்டது?" என்று கேட்டான்.

"நான் உன்னிடம் எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். இந்த மாதிரிக் கொடுமையை என்னால் சகிக்க முடியாது என்பதை! அப்படி இருந்தும் நீ என்னை விட்டாடிடலை. உனக்குத் தெரியுமா? என்னைப் போல் பரிட்சை பாஸ் செய்தவர்கள் இந்த நாட்டில் பலர் தொகுத் தொகுக்கச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், தெரியுமா?" இதைக் கூறிவிட்டு வருத்தத்தாலும் கோபத்தாலும் முகம் கடுகுக்கத்தன் இடத்திற்குச் சென்று அமர்ந்தான்.

கோகுலனும் வெட்கத்தால் மனம் நோக அல்லிடம் விட்டகன்றான். போகும்போது "இனிமேல் இந்த மாதிரிக் காரியம் செய்ய மாட்டேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே சென்றான்.

டெப்டி கமிஷனர் புன்முறுவலுடன் விநோதன் முகத்தைப் பார்த்து விட்டுப் பிறகு மறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

நிமதல்வோவாவா வர்த்தக நிறுவனத்தை விட்டு கோகுலனின் மாமனார் இங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் தலு நரைத்து வெளுப்பாக கறுத்தாலும் மீசை கறுப்பாகவே இருந்தது. சுறுத்த மேனியும் வகர் பாலையும் தொப்பையும் பார்த்துச் சற்று அருவருப்பாகவே இருந்தார். அவர் வேலை பார்த்த நிறுவனத்தில் ஊழியம் செய்யும் பையன்கள் அவரை 'கப்பல்காக்கை' என்று பெயரிட்டு அழைப்பது வழக்கம். வந்து சேர்ந்த சில நிமிஷப்பகுதி களுளாகவே காரியம் நடக்கும் வீட்டின் நிர்வாகத்தை ஏற்று அதிகாரியாகிவிட்டார். இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் தெருவெல்லுள்ளவர்களிடம் அளவளாவித் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு விட்டார். இத்தகைய நிறமையும் சிக்கனமும் வாய்ந்த மாமனாரைக் கண்டு, கோகுலன் பூரித்துப்போனான். மகரும் மருமகனும் மிகவும் வற்புறுத்தியதன் பேரில் இந்த விவகாரங்களை நிர்வாகம் செய்யத் தான் வந்ததாக உறவினர்களிடமும் மற்றவர்களிடமும் மாமனார் நிமாயிராய் கூறிக்கொண்டார்.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

சரத்சந்திரின்

கடிதங்கள்

ரங்கன்,
14—9—1913.

திரு பணிந்திரநாத பால் அவர்களுக்கு,

அன்பு மிக்க பணிந்திர பாபு அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்! தங்கள் தாய் என்னைப் பற்றி விசாரித்ததாக எழுதி இருந்தீர்கள். இதை என்னுடைய பெரும் பாக்சியமாகக் கருதுகிறேன். அவர்களிடம் சொல்லவும், நான் குணமடைந்துவிட்டேன். என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு விசாரிப்பவர்கள் உலகில் ஒருவரும் இல்லை என்றே கூறலாம். ஆகையால் என்னைப் பற்றி யாராவது விசாரிக்கிறார்கள் என்றால் என் உள்எம் நன்றி உணர்ச்சியால் திரம்பி விடுகிறது. என்னைப் போன்ற துர் பாக்சியமுள்ளவர்கள் உலகில் மிகக் குறைவாகவே இருப்பார்கள். புகழ் வேண்டும் என்ற பரி எனக்கிருந்தால், முன்னமே முயற்சி செய்திருப்பேன். இவ்வளவு நாட்கள் சும்மா இருந்திருக்க மாட்டேன்.

ஒரு பத்திரிகையில் வழக்கமாக எழுதி வருகிறேன். அதுவே போதுமானது. என்னுடைய எழுத்துக்களை விரும்புகிறவர்கள் இப்பத்திரிகையைப் படிக்கட்டும். இதுவே என் விருப்

பம். என்னுடைய சிறு கதைகள் எப்படியோ நீண்டு விடுகின்றன. அதுதான் சிரமமாக இருக்கிறது. இன்னொரு விஷயம். நான் ஏதோ ஒரு கருத்தை வைத்துக் கதையை ஆரம்பிக்கிறேன். அக்கருத்து அதில் பூரணமாக வெளியாகாவிடில் அதை நான் முடிக்க மாட்டேன். "பிந்ததேர்ச்சேல" (பிந்துவின் செல்வன்) உங்களுக்குப் பிடித்திராது என்று நினைக்கிறேன். அதை வெளியிடத் தயங்கு வீர்கள். என் மனம் வருந்தக் கூடாதென்று எண்ணி அதைப் பிரசுரித்து. நீங்கள் சிரமப் படக் கூடாதென்றே உங்களை முன்கூட்டி எச்சரித்திருந்தேன். அதாவது முதலில் நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். உண்மையிலேயே நன்றாக இருக்கிறதென்று நினைத்து அதை வெளியிடும் விட்டீர்கள். நல்ல காரியம்தான். வாசகர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும். அது அவர்கள் தீர்ப்பு. 'பெண்மையின் மதிப்பு' என்ற கட்டுரையின் மறுபகுதியை எழுதி முடித்து விட்டு வேறு ஒன்றை ஆரம்பிக்கிறேன். இதைத் தொடர்ந்து பதினான்கு தலைப்புகளில், பதினான்கு கட்டுரைகள் எழுதி இருக்கிறேன். "பெண்மையின் மதிப்பு"க்கு நல்ல பெயர் கிடைத்திருக்கிறது. இதைத் தொடர்ந்து 'கடவுளின் மதிப்பு', 'தர்மத்தின் மதிப்பு', 'வேதாந்தத்தின் மதிப்பு', 'சத்தியத்தின் மதிப்பு' என்று இப்படித் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டு வரலாம் என்று எண்ணியிருக்கிறேன்.

அ. கி. ஜயராமன்

"சரித்தரவீன்" (ஒழுக்கம் கெட்டவன்) நாவலில் பதினான்கு அத்தியாயங்கள் எழுதி விட்டேன். மற்ற பகுதிகள் இன்னும் "ரஃப்" காப்பியாக இருக்கின்றன. அவைகளைத் திருத்திவேறு நகல் எடுத்து அனுப்ப வேண்டும். இதன் கடைசி அத்தியாயங்களைப் பிரமாதமாக

சரத்சந்திரின் கடிதங்கள் அவருடைய மனோ நிலையையும், இலட்சியத்தையும், துணிலையும் எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன. அவருடைய கடிதங்களில் இரண்டினுள் ஈண்டு வெளியிட்டுள்ளோம். இக்கடிதங்கள், 'யமுலா' என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு பணிந்திரநாத பால் என்பவருக்கு எழுதப்பட்டவைகளாகும். 'யமுலா' பத்திரிகையில் சரத் பாலின் கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. வாசகர்கள், மற்றும் விமர்சகர்களின் கருத்தை அறிந்து கொள்வதில் சரத்சந்திரருக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருந்துள்ளது என்பதை இக்கடிதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அன்புள்ள பண்புநீர்ப்பாபுவுக்கு!

'பாராதீதி' (நெடுசிலை பட்ட வடு) கிடைத்தது. பரவாயில்லை. என்னுடைய ஆரம்ப காலப் படைப்பு அது . . .

இப்போதெல்லாம் மாதப் பத்திரிகைகளில் வரும் சிறு கதைகளில் பெரும்பான்மையான வற்றைப் பற்றி கருத்துக் கூறவே முடியாது. அவை கதைகளும்ல்ல. இலக்கியப் படைப்பும் அல்ல. ஏதோ பேணுவில் மமையைத் தோய்த்து வெள்ளைக் காதித்தை எழுத்துக்களால் நிரப்பி இருக்கிறார்கள். இதை வாசகர்களுக்குக் கொடுமை இழைப்பதென்றே கூறிவிடலாம். 'எத்தனையோ கதைகள் வெளிவருகின்றன. ஒன்றுகூட நன்றாக இல்லை. பெரும்பாலானவை படிக்கவே தகுதியற்றவை. வெறும் வார்த்தைகளை வைத்துச் சிலம்பம் விளையாடுகிறார்கள். அதில் கருத்தோ, பாவமோ, ஒன்று மில்லை. ஏதோ சம்பவங்களைக் குவித்து, அதன் தலையில் வலுக் கட்டாயமாக கோக உணர்ச்சியை ஏற்றி வைக்கிறார்கள். செய்தான விழைமகள் ஒருத்திக்குக் குமரி வேஷம் போட்டு அவளை மக்கள் முன் நடனமாட விடுகிறார்கள். இவைகளைப் படிக்கும் போது வெறுப்பும், வருத்தமும் தான் ஏற்படுகிறது. அவமானமாகக் கூட இருக்கிறது. இந்த எழுத்தாளர்களிடம் எனக்கு அறுதாயம் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இப்படிப் பொறுப்பின்றிக்குப்பையைக் குவித்து வைத்திருக்கிறீர்களே என்று துக்கமாக இருக்கிறது. சிறு கதைக்கு இந்தமாதையாவதில்லை ஏற்படுவீனா?

எழுத்தர் திட்டமிட்டுள்ளேன். வாசகர்கள் முதலில் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும். ஆனால் முடிவைப் படித்த பிறகு அவர்கள் கருத்து மாறிவிடும். நான் பொய்ப் பாராட்டுக்களை விரும்பவில்லை. என் அளவை அறிந்தே பேசுவேன். ஆகையால் 'சரித்தரவின்' நாவலின் கடைசிப் பகுதி மிக நன்றாகவே இருக்கும். அதை ஒழுக்கமுள்ளது என்று நினைத்தாலும் சரி, ஒழுக்கமற்றது என்று நினைத்தாலும் சரி, ஆனால் இதில் ஓர் உண்மைப் பொருள் இருக்கிறது என்பதைக் கூறுவார்கள். இதில் உங்களுக்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்படும் என்று பகப்பட என்ன இருக்கிறது? தவிர, நான் பகவதீ கதைக்கு வியக்கானமம் எழுதவில்லையே! என்னுடைய வாசகர்களுக்கின் பெயரே 'சரித்தரவின்' தானே! லாசகர்களுக்கு முதலிலேயே நான் இதை குசகமாகத் தெரிவித்திருக்கிறேனே! இதை நான் தர்மப் பிரச்சார சபையினருக்காகக் கொண்டு வரப் பள்ளிக்கூடப் பாடப் புத்தகத்திற்காகவோ எழுதவில்லை. இதைக் குறை கூறுபவர்கள் மஹான் டால்ஸ்டாயின் 'ரிரைக்ஷன்' (புத்துயிர்) நாவலில் ஒரு முறை படித்தார்களானால் 'சரித்தரவின்' பற்றிக் குறை கூற ஒன்றும் இருக்காது. தவிர, கலைநோக்கில் மனோபுத்தய வரீதியில் சிறந்த நூல் என்று கருதப்படும் நூலில் ஒழுக்கக் கேட்டைப் பற்றிய சம்பவம் ஒன்று இருந்தே தீரும். 'கிருஷ்ணகாந்தன் - உயில்' என்ற நூலில் இது இல்லையா? (பாங்கில் சத்திரரின் நாவல்). பணம்தான் எல்லாம் என்று இருக்கக் கூடாது. நாட்டுப் பணி செய்ய வேண்டும். நாலைந்து பேர்தான் முதலில் அந்தியை எதிர்த்துக் குரல் எழுப்புகிறார்கள் என்றால் அது போதுமே. இதைவிட மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம் வேறென்ன இருக்க முடியும்? இன்று மக்கள் இந்தச் சாதாரண மனிதன் பேச்சுக்குச் செவி மடுக்கத் தயங்குவார்கள். ஆனால் ஒரு நாள் செவி கொடுத்துக் கேட்டே தீர வேண்டும். இந்தக் தீர்மானத்தைக் கைக் கொண்டுதான், நான் ஒரு சமயம் இலக்கிய மன்றம் ஒன்றை ஆரம்பித்தேன். இன்று என்னுடைய அந்த மன்றமும் இல்லை, அந்தச் சக்தியும் இல்லை.

'சரித்தரவின்' சம்பந்தமாக இரண்டொரு வார்த்தை மீண்டும் கூறுகிறேன். இது சம்பந்தமாக யார் யார் என்ன கூறுகிறார்கள் என்பதை எனக்கு அவ்வப்போது எழுதலாம். இதைப் பற்றி வாசகர்களுக்குப் பலவிதமாகக் கருத்துக்கள் இருக்கும். கதை இன்னதென்றே தீர்ணயிக்க முடியாது. அதை ஒழுக்கம் கெட்டதென்ற தான் (Immoral) கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஆங்கில இலக்கியம் படித்தவர்களுக்கு இது புதுமையாகவோ, இமீவானதாகவோ தோன்றுது. அவர்கள் மனோபுத்தய ரீதியில் எத்தனைதோ ஒருக்கக் கோடான சம்பவங்களை இலக்கியத்தில் பதித்து, அதன் விளைவினால் மனிதன் உள்ளத்தின் உண்மை மதிப்பை உலகுக்குக் காட்டுகிறார்கள். அது எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். நமது இலக்கிய விமர்சகர்களின் கருத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்தலாம்.

பதில் கிடைத்ததும் மீண்டும் எழுதுகிறேன்.

உங்கள்,
சரத் பாபு

[குறிப்பு: சரத் பாபுவின் 'சரித்திரவின்' (தமிழில் சாவித்திரி) என்ற நாவல் வெளிவந்தபோது வங்க வாசகர்களிடையே பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் புத்தகம் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஒரு மாதத்திற்குள் ஆயிரம் பேர்திகள் விற்பனையாகிவிட்டன. அதை விமர்சகர்கள் குறைகூறக் கூறப் படிப்பவர்களின் தொகை அதிகரித்து வந்தது. அதைப் பற்றிய கருத்தை அறியவே சரத் பாபு மேற்கண்ட கடிபதத்தை எழுதியுள்ளார்]

உங்கள்,
சரத் பாபு.

சரத் சந்திரரின் ஆக்கங்கள்

தொகுப்பு

த. நா. குமாரஸ்வாமி

சரத் சந்திரரின் இலக்கியங்கள் வாழ்க்கையின் பல பிரச்சினைகளை ஆராய்ப்பவை. அவற்றில் காணும் எளிய நடைபயம், உண்மைகளை மறைக்காமல், வெளியிடும் தனிச்சிறப்பும் படிப்பவர்க்கு மனத்தைக் கவர்ந்தன. வங்காளிகள் மட்டுமல்ல, இந்தியாவில் எப்பகுதியினரும் அவற்றை வரவேற்றனர். இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் அவருடைய இலக்கியங்கள் நன்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவருடைய நாவல்கள் பல, நாடகங்களாகவும், திரைப்படங்களாகவும் அழியாப் புகழ் நாட்டியுள்ளன. அவர் இயற்றிய நூல்கள் பின்வருமாறு:—

(1) படத்தி (நாவல்-1913) 1907-ல் 'பாரதி' என்ற பத்திரிகையில் வெளியாகியது. ஆசிரியரின் பெயர் அதில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

பழிக்குப்பழி—ஆர். ஷண்முகசுந்தரம் தமிழாக்கம். (1959).

(2) விராஜ்பேன (நாவல்-1914). இது 'பாரதவர்ஷ' என்ற மாதப் பத்திரிகையில் தொடர்கதையாக வந்தது—இது நாடக உருவிலும் அமைக்கப்பட்டது.

(3) பிந்துர்சேவ-மற்றும் கதைகள் (குறு நாவல்-சிறுகதைகள்-1914). 'ராமேர்ஸுமதி'—'பதநிர்சேச' இதில் அடங்குவன. 'யமுனா' என்ற பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வந்தவை. இவை நாடகங்களாகவும் வந்துள்ளன. தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு-அமுல்யன்—(த. நா. குமாரஸ்வாமி மொழி பெயர்த்தது).

(4) பரினிதா (குறுநாவல்-1914)—'யமுனா' பத்திரிகையில் முதலில் வெளிவந்தது. சினிமாவாக வந்துள்ளது. 'மாணியிட்டவன்' என்று தமிழ்வுடிவில் நாடகமாக த. நா. குமாரஸ்வாமி செய்தது. 'வனிதா' தமிழில் அ. கி. ஜயராமன். (1944).

(5) பண்டித மஷாய் (நாவல் 1914)—'பாரதவர்ஷ' மாதிகையில் தொடர்ந்து வந்தது. 'புயல் ஓய்ந்தது'—தமிழாக்கம்—ஆர். ஷண்முக சுந்தரம்.

(6) மேஜீத்தி-மற்றும் கதைகள்—1915). 'தர்பு குர்ண'—ஆந்தாரே ஆலோர்' சிறுகதைகள் 'பாரதவர்ஷ'வில் தொடர்ந்து வந்தவை. 'ஹேமாங்கினி' எஸ். குருஸ்வாமி (1943) அதுவே ஆர். ஷண்முக சுந்தரத்தின் ஆக்கம். அதுவே அ.கி. ஜயராமனின் ஆக்கம்.

(7) பல் ஸமாஜ் (நாவல்-1916). 'பாரதவர்ஷ'வில் வெளிவந்தது. 14 பதிப்புகள்; இதன் நாடக வடிவம்—'ரமா'—சரத் சந்திரரே எழுதியது—'சிராம-சமாஜம்'—

தமிழில் அ.கி. ஜயராமன்.' 'ரமா'—ஆர். ஷண்முக சுந்தரம். மற்றொன்று—ஆர். சௌரிராஜனுடையது.

(8) சந்திரநாத் (குறுநாவல்-1916)—யமுனா பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வந்தது. தமிழில் அதே பெயரில் ஆர். ஷண்முக சுந்தரம். 'மாணியிட்ட மன்கை' என்ற பெயரில் கண்ணதாசன் புரடக்ஷனின் திரைப்படம்.

(9) வைகுந்தன் உயில் (கதை-1916). 'பாரதவர்ஷ'வில் வெளியாகியது. இதன் தமிழ் வடிவம் அதே பெயரில். ஆர். ஷண்முக சுந்தரம் 1952.

(10) அரக்ஷணியா (கதை-1916). 'பாரதவர்ஷ'வில் தொடராக வந்தது.

(11) ஸ்ரீகாந்த்-முதல் பாகம் (வாழ்க்கைச் சித்திரம்-1917). ஸ்ரீகாந்தனின் யாத்திரை வரலாறு. (ஸ்ரீகாந்தர் ப்ரமண காஹினி) என்ற பெயரில் 'பாரதவர்ஷ'வில் வெளிவந்தது. இதன் ஆங்கிலத்தை கே. எ. வி. வேன்—திரையோடோஷியா—இருவருமாக மொழி பெயர்த்தனர். 1922-ல் ஆக்ஸ்போர்ட்டு பல்கலைக் கழகப் பதிப்பாக வந்தது—ஆர். ஷண்முகசுந்தரத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு இதே பெயரில் (1959).

(12) தேவதால் (நாவல் -1917)—முதலில் 'பாரதவர்ஷ'வில் தொடராக வெளிவந்தது. அ.கி. ஜயராமனின் தமிழாக்கம் இதே பெயரில் (1950); இதுவே, தினகரனின் மொழி பெயர்ப்பு. (1945) இது தமிழில் திரைப்படமாகவும் வந்துள்ளது.

(13) நிஷ்க்ருதி (கதை-1917)—முதலில் 'பாரதவர்ஷ'வில் வந்தது. 1944-ல் ஸ்ரீதிவிப் குமார் ராய்—'டெலிவரன்ஸ்' (Deliverance) என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் செய்தார். அதனை அரவிந்தர் செவ்வையாக அமைத்தார். ரவீந்திரநாத் தாகூர் அதற்கு முன்னுரை வழங்கினார்.

(14) காசிநாத் (கதை) இப்பதிப்பில் சுந்தரம் கதைகளாவன. (1917). 'ஆலோ சாயா'—'மந்திர' (குந்தனின் பரிசு பெற்ற சரத்தின் முதல் கதை அவர் தம் மாமன் ஸுரேந்திர நாத் காங்குலியின் பெயர் வைத்து எழுதியது). 'போஜனா' (யமுனா பத்திரிகையில் வந்தது). 'அபு, மார் ப்ரேம்' (சாஹித்ய பத்திரிகையில் வந்தது). 'பால்யஸ்மருதி' (ஹாஹித்ய பத்திரிகையில் வந்தது). 'ஹரிசரன்' (சாஹித்ய பத்திரிகையில் வந்தது) தமிழில் 'காசிநாதன்'—அ.கி. ஜயராமன். மற்றொன்று—ஆர். ஷண்முக சுந்தரம்

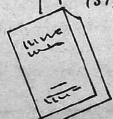

செய்தது. 'அநுபமா' தமிழில் அ.கி. ஜய ராமன்.

- (15) சரிதரஹின் (நாவல்-1917). 'யமுனா' சஞ்சிகையில் சில பகுதிகள் வெளியாயின. ஆர். ஷண்முகசுந்தரத்தின் தமிழாக்கம் 'சாவித்திரி'-(1949).
- (16) ஸ்வாமி (கதை-1918). இதில் அடங்கிய மற்ற கதை: 'ஏகாதீ', 'பைராகி' முதல் கதை 'நாராயண்' என்ற மாத இதழில் வெளிவந்தது. மற்றது, 'பாரதவர்ஷ' வில். இதன் தமிழாக்கம் 'ஸௌதாமியி' (த. நா. குமாரஸ்வாமி).
- (17) தத்தா (நாவல்-1918) 'பாரதவர்ஷ'வில் முதன்முதல் தொடராக வந்தது. இதன் நாடக வடிவம் 'விஜயா' பள்ளி நட்பு-தமிழாக்கம்-ஆர். ஷண்முகசுந்தரம் (1961).
- (18) ஸ்ரீகாந்த் (2-ம் பாகம்-1918)-முதல் முதல் 'பாரதவர்ஷ'வில் வெளியாகியது.
- (19) சபி (கதை-1920). இதில் அடங்கிய மற்றும் கதைகளாவன. 'விவாஸி'-மாம்லார்ஃபல்-இவை முறையே 'ஆக்மன்' என்ற பூஜா இதழிலும், 'பாரதி'-வருடாந்தர மலரான 'பார்வணீ' பத்திரிகையிலும் பிரசுரமானவை.
- (20) கிருஹதாக(நாவல்-1920)-'பாரதவர்ஷ' வில் தொடர் கதையாக வந்தது. 'அசலா'-ஆர். ஷண்முகசுந்தரத்தின் தமிழாக்கம் (1941). 'கிருகதாகம்'-அ.கி. ஜயராமன் (1940)
- (21) பாமுநேர் மேயே (நாவல்). சிசிர் வெளியிட்டாரின் 'நாவல் வரிசை' என்ற பதிப்பில் முதன்முதல் வெளியாகியது. (1921). 'சந்தியா' அ.கி. ஜயராமனின் தமிழாக்கம். 1958-3ஆம் பதிப்பு.
- (22) பாரோயாரி உபன்யாஸ் (1921). பன்னிரு வர் எழுதிய ஒரு பொருள் பற்றிய நாவலின் 21-22-ஆம் அத்தியாயங்களை மட்டுமே சரத் எழுதினார்.
- (23) தேநா பாவநா (நாவல்-1923)-'பாரதவர்ஷ'வில் தொடர்ந்து வெளியாகியது. இதன் நாடக வடிவம் 'ஷோடன்'-சரத் சந்திரரே ஆக்கியது. 'ஹைன்' என்ற பெயரில் த. நா. குமாரஸ்வாமி-தமிழில் மொழி பெயர்ப்பு.
- (24) நாரீர் மூல்ய (கட்டுரை) சரத் தம் அக்காள் 'அநிலாதேவி' யின் பெயரை வைத்து எழுதியது. 'யமுனா' பத்திரிகையில் முதலில் வெளியிடப்பட்டது.
- (25) நவ விதான் (நாவல்-1924)'பாரதவர்ஷ' வில் தொடராக வந்தது.
- (26) ஹரிஷக்மீ (கதைகள்)-'மஜேஷ்'- 'அபாஜி' ஸ்வர்க்' என்ற இரண்டு கதைகள் இதில் அடங்குவன. ஹரிஷக்மீ 'சாரதியா வஸு-மதி' இதழிலும்-மற்றவை 'வங்கவாணி'யிலும் வந்தவை-தமிழில் கு. ப. ராஜகோபாலன் மொழி பெயர்ப்பு.

- (27) பதேர் தாபி (அரசியல் சம்பந்தமான நாவல்-1926)-முதலில் வங்கவாணியில் வெளியாகியது. இது புத்தக வடிவில் வந்தபொழுது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இதனை அடக்கி விட்டது-தமிழில் 'பாரதி' திரு. அ. கி. ஜயராமன் மொழிபெயர்ப்பு (1951). 'குமுதின்'யின் தமிழாக்கம் 'வாமுவேண்டுவேர்'
- (28) ஸ்ரீகாந்த் (3-ஆம் பாகம் 1927). 'பாரதவர்ஷ'வில் இதன் சில பகுதிகளே முதலில் வெளியாயின.
- (29) 'தருணேர் வித்ரோஹ' (கட்டுரைகள்-1929) பூர்வ வங்க இளைஞர் சங்கத்தில் தலைமை தாங்கி-ஆற்றிய உரை. 'ஸத்ய ஓமித்ய' என்ற மற்றொரு கட்டுரையும் இதில் அடங்கும்.
- (30) சேஷ்பர்சன்(நாவல்-1931)'பாரதவர்ஷ' வில் தொடர்கதையாக வந்தது. ஆனால் புத்தக வடிவில் வந்தபோது முற்றிலும் புதுவடிவில் திருத்தி எழுதப்பட்டது. இதன் தமிழ் வடிவம் 'கமலா'-த. நா. ஸௌபதியின் மொழிபெயர்ப்பு.
- (31) ஸ்வதேச ஓ ஸாஹித்ய (கட்டுரை) ஆரியா பப்ளிஷிங் கம்பெனி இதனை வெளியிட்டது. பல சமயங்களில், பல பத்திரிகைகளில் சரத் எழுதிய கட்டுரைகள் ஒருங்கே திரட்டப்பட்டு இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. கதேசி இயக்கம், இளைஞர் எழுச்சி, இலக்கியப் போக்கு இயற்றைப் பொருளாகக் கொண்டவை. தமிழில் இன்னும் மொழி பெயர்க்கப்படவில்லை.
- (32) ஸ்ரீகாந்த் (4-ஆம் பாகம்-வாழ்க்கைச் சிந்திரம்)-'விசித்ரா' என்ற பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வெளியாயிற்று.
- (33) அநுராதா-ஸதீ-ஓ பரேஷ் (கதைகள்) அநுராதா 'பாரதவர்ஷ'விலும் ஸதீ 'வங்கவாணி'யிலும் 'பரேஷ்' 'சரதேசி புல்' என்ற பூஜா மலரிலும் வெளியாயின.
- (34) விப்ரதாஸ் (நாவல்-1935). 'விசித்ரா'வில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டது. தமிழில் அ. கி. ஜயராமன், அதே பெயரில் (1955).
- (35) ரஸசகர் (பன்னிருவர் யாத்திரை நாவல்)-இந்தாவலின் முதற் பகுதியை சரத் எழுதினார். இது 'உதார' என்ற பத்திரிகையில் வெளியாகியது.
- (36) சரத் சந்தர் ஓ சாதர் ஸமாஜ்-(கட்டுரை) பல சமயங்களில் மலர்வார் பிரச்சினைகளைக் குறித்து சரத் எழுதிய கட்டுரைத் தொகுப்பு.
- (37) சேவே வேலார் கல்ப (கதைகள்). இதில் வரும் கதைகளாவன. வாலு (மெளசாகில் வெளிவந்தது) 'சேவ தாக' பூஜா மலரான 'சோடதே' ஆளுகாவில் வந்தது. கோல் காத்தார் நுதன்தா-கல் போர் மணிமாலா' என்ற மலரில் வந்தது. வாலு-(பூஜா மலரான ஸோநார் காட்டி).

யில் வந்தது) 'ஏக்டா திநேர் காணிதி' 'பாடசாலா' என்ற சஞ்சிகையில் வெளி வந்தது. தேவ்கரேர் ஸ்ம்ருதி 'பாரத வாஷா'வில் வந்தது. இவை யாவும் சிறுவர்களுக்கு ஆன இலக்கியங்கள்.

(38) கபதா (நாவல்-1938) - 'மாலதி' ஆ. கி. ஜயராமன் தமிழாக்கம் (1958).

(39) சேஷேர் பரிசுப் (நாவல்-1938) அரை குறையாக நின்றுவிட்டது. இதனை முடித்தவர் ஸ்ரீமதி ராதாரணிகேவி ஆவார்.

இவ்வம்மையார் சரத் பாபுவிடம் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டு பழகிய எழுத்தாளர். அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு ஒன்றை வரைந்தவர்.

(40) ஜாகரண் (நாவல்) இதுவும் சரத் விட்டுச் சென்ற முற்றுப்பெறாத நவிமை.

இப்படி இன்னும் பல கட்டுரைகள்-இலக்கியச் சித்திரங்கள்-வெளிவராமல் இருக்கின்றன. சரத்தந்திரரின் நாவல்களும், சிறுகதைகளும் மொத்தமாக இன்று வெளியாகியுள்ளன.

சரத் சந்திரர் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டித் தமிழில் வெளியிடப்பட்டுள்ள சரத் சந்திரர் நூல்கள்!

- 1) ஹேமாங்கினி
- 2) அநுராதா
- 3) காசிநாதன்
- 4) கர்வப்பகம்
- 5) மதனி
- 6) வாழ்க்கைவழி
- 7) அனுபமாவின் காதல்
- 8) தேவதாஸ்
- 9) சந்திரநாதன்
- 10) கண்ணன் தம்பி
- 11) ஞானதா
- 12) நெஞ்சிலே பட்ட வடு
- 13) பிந்துவின் செல்வன்
- 14) உபாத்தியாயர் மனைவி
- 15) சைலஜா
- 16) கிராமசமாஜம்
- 17) மணமானவன்
- 18) கணவன்
- 19) கிருஹதாகம்
- 20) சாவித்திரி
- 21) ஏழையின் சொர்க்கம்
- 22) கனவு முடியவில்லை
- 23) நல்ல பெண்மணி
- 24) வந்தனா
- 25) விஜயா
- 26) சயதா
- 27) கமலாவின் கணவன்
- 28) உடைந்த உள்ளம்
- 29) என் மகன் ரேணுகா
- 30) பைரவி
- 31) அண்ணையின் குரல்
- 32) பெண
- 33) தியாகக் கொடி
- 34) 'அமுதம் தந்த மகான்'

'ஏழு நாவல்கள்' என்ற பெயரில் இந்நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

1 முதல் 21 வரை உள்ள நூல்களை வெளியிட்டோர் :
பாரி நிலையம்,
59, பிராட்வே,
சென்னை-600 001

சரத்தந்திரரின் கதைகள் முழுதும் அடங்கிய தொகுப்பு.

இம் மூன்று நூல்களையும் வெளியிட்டோர் :
நல்லாழ்வப் பதிப்பகம்,
22, ஏர்பாளு செட்டி தெரு, சென்னை-1

இந்த ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டோர் :
ஸ்டார் பிரசுரம்,
66, பெரிய தெரு,
சென்னை-600 005

இம் மூன்று நூல்களை வெளியிட்டோர் :
வள்ளுவர் பண்ணை,
19, 2-வது மெயின் ரோடு, சென்னை-35

அல்லயன்ஸ், மலிவாப்பூர், சென்னை-4

பாரி நிலையம்,

மேற்கூறிய நூல்கள் அனைத்தும் திரு. ஆ. கி. ஜயராமன் அவர்களால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டவை.

தமிழரசு

சந்தா விவரம்

தமிழரசு இதழில் பல பயனுள்ள செய்திகள் வெளியிடப்படுகின்றன. தமிழரசு தமிழ் இதழ் மாதம் இரு முறையும், ஆங்கில இதழ் மாதம் ஒரு முறையும் வெளி வருகின்றன.

சந்தா விவரம் பின்வருமாறு :

தமிழ் இதழ்	ரூபாய்
ஆண்டுச் சந்தா	12.00
6 மாதச் சந்தா	6.00
ஆங்கில இதழ்	ரூபாய்
ஆண்டுச் சந்தா	6.00
6 மாதச் சந்தா	—

சந்தாத் தொகையை மணியார்டர் அல்லது டிராப்ட் மூலமாக

Circulation Manager,
Tamil Arasu Office,
Govt. Estate,
Madras-600 002

என்ற முகவரிக்கு எழுதி அனுப்புகள்.

[குறிப்பு: சிலர் தவறுதலாக செக் அல்லது டிராப்டில் General Administrative Manager என்ற குறிப்பிடுகிறார்கள். அவ்வாறு குறிப்பிட வேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.]

தீண்டாமை ஓழிப்பு

மனிதன் இருக்கும் வரை நமது போராட்டம் ஓயப்
போவதில்லை”

“காந்தி அடிகள்”

“ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—
உயர் ஜன்மம் இத்தேசத்தில்
எய்தினராயின் வேதிய ராயினும்
ஒன்றே—அன்றி வேறு
குலத்தின ராயினும் ஒன்றே”

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வே
—நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில்
அனைவர்க்கும் தாழ்வே நன்றிது
தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின்
நமக்கெது வேண்டும்?”

“மகாகவி பாரதியார்”

தீ விபத்துக்களைத் தவிர்ப்போம்

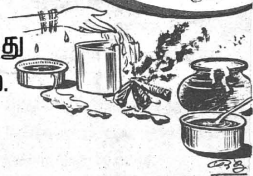
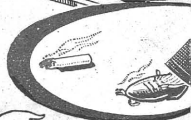
குழந்தைகளைத் தீயிடம் நெருங்க விடவேண்டாம்.

படுக்கையில் புகை பிடிக்காதீர்.

சிமினி இல்லாத விளக்குகளை உபயோகிக்கக்கூடாது.

பீடி, சிகரெட் முதலியவைகளை நன்றாக அணைத்து எறியவும்.

சமையல் முடிந்த பிறகு நெருப்பை தண்ணீர் ஊற்றி நன்றாக அணைத்து விடவேண்டும்.

அலட்சியமே தீ விபத்துக்குக் காரணம்!

தீயைத் தவிர்ப்பது அனைவரின் பொறுப்பு